

BURMESE
CLASSIC

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ဆုအနုလီ

ချစ်ပရိယာယ်

www.burmeseclassic.com

Ln

- စာမူပိုင်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၀၇၀၈၁၀
- မျက်နှာပုံပိုင်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၇၁၀၉၁၀
- အစိုးရဒီဇိုင်း - L လင်း
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မီဆီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
- (မြ-၀၃၇၅၁)
- အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
- စံပယ်အောင်ဆက်
- ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
- မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်
- အတွင်းစာလင် - ဦးကျွန်းဆိုင်
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀ ကျပ်

၈၉၅ . ၈၃

ဆုအခွင့်လီ

ချစ်ပရိယာယ်/ ဆုအခွင့်လီ ။ - ရန်ကုန်

စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၀

၂၈၈ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) ချစ်ပရိယာယ်

အခန်း (၁)

အပိုင်း (၁)

၁၉၉၀၊ ရန်ကုန်မြို့။

“အား...ကျွတ်...ကျွတ် နာလိုက်တာ၊ သေတော့မယ် ကိုကျော်ဝင်းရဲ့၊ အား...လာ...လာ”

“အေးပါဟာ...တက်...တက်၊ ငါ အမြန်နင်းပါမယ်”

“နင်းမှရမယ် ကျော်ဝင်းရေ၊ နင့်မိန်းမက ရေဒါတောင် ပေါက်နေပြီ၊ တော်ကြာ ဆိုက်ကားပေါ်တင် မွေးသွားဦးမယ်”

ကျော်ဝင်းဟာ ဝမ်းဆွဲသည် ဒေါ်စိန်ရဲ့စကားလည်း နားထဲ မဝင်၊ သူ့မိန်းမ မနုဿဉ်တစ်ယောက် ဗိုက်နာတိုင်း ရှုံ့မဲ့သွားတဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သူပါ ရောယောင်ရှုံ့မဲ့၊ သူ့မိန်းမ ဆိုက်ကား ပေါ် ရောက်တာနှင့် ဆေးရုံကို ဒုန်းစိုင်းနင်းပြေးမှာလို့လည်း စိတ်ကူး ထားတာပါ။

သူ့စိတ်ကူးအတိုင်းပင် နယဉ်လည်း ဆိုက်ကားပေါ်ထိုင်
အချ သူက ဒုန်းစိုင်းနင်းထွက်ခဲ့တာ။

“ဟဲ့...ဟဲ့ ငါ့ကိုစောင့်ဦးလေ”

“ဂိတ်ကဆိုက်ကားတစ်စီးနဲ့သာ လိုက်ခဲ့တော့၊ ကျွန်တော်
တော့ နင်းပြီ ဒေါ်စိန်ရေ၊ ဪ...လိုတဲ့ပစ္စည်းတွေ ယူခဲ့ဦး”

“အေးပါဟဲ့...ငါသိပါတယ်”

ဒေါ်စိန်အော်သံက နောက်ပါးမှာ ဝေး၍ကျန်ခဲ့ပြီ။ သူက
အားသွန်ပြီးနင်း၏။ လမ်းကြမ်းသော ကမူတွေ၊ ချိုင့်ခွက်တွေကို
ရှောင်သည်။ နယဉ်အော်သံက သူ့ဆိုက်ကား အရှိန်နှင့်အပြိုင်
လျှော့ကျမသွား။ တိုး၍ ပိုကျယ်လာ၏။

“အား...ကိုကျော်ဝင်းရေ နာလိုက်တာ၊ သေတော့မယ်၊
အား...ကျွတ်”

“အေးပါဟာ၊ ခဏလေး...ခဏလေး၊ ဆေးရုံရောက်ပါ
တော့မယ်ဟ”

“ရှင့်ကို အစောကြီးကတည်းက ပြောတာ ဒေါ်စိန်နဲ့
မွေးလိုက်ရင် ပြီးပြီ၊ အား အခုတော့ ဆေးရုံအထိ ဒုက္ခခံပြီး
ကျုပ်မှာ လာရတာ၊ အား...လာ...လာ တစ်ချက်တစ်ချက်
ဆောင့်တိုးတာ နာတယ်တော့”

နယဉ်ဟာ အော်လည်းအော်၊ အပြစ်လည်းတင်ရင်း
ရွေးတွေရော မျက်ရည်တွေပါ စီးကျနေ၏။ ဒီလိုပုံစံမြင်ရတော့

လည်း သူ စိတ်မကောင်းနိုင်။ သူ့စေတနာက ဝေဒနာများ ဖြစ်သွား
ပြီလား။

သူကလည်းသူပင်။ အကဲပိုလွန်းခဲ့သည်။ သူတို့
တစ်ရပ်ကွက်လုံးရဲ့ ဝမ်းဆွဲသည် ဒေါ်စိန်ကိုကျော်ပြီး ဆေးရုံကို
အားကိုးခဲ့သူပင်။ နယဉ်ရဲ့ အော်ဟစ်ညည်းညူသံကြားမှာ သူ
နင်းသောအရှိန်ကို ပိုတင်မိပြန်သည်။

အခုချိန် သူ တောင့်တမိတာရှိ၏။ တစ်ခုတည်းပါ။
ဒီဆိုက်ကားကနေ အကောင်းစား ကားကြီးတစ်စင်းသာ ဖြစ်သွား
ခဲ့လျှင်...။

“ဆရာ...ဖြစ်...ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဟို အရှိန်က အရမ်းမြန်လွန်းတယ်၊ နည်းနည်းလျှော့ပါဦး”

“လျှော့လို့မရဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီကားကို တောင်ပံတောင်တပ်ပစ်ချင်တာ၊ မြလေးက ဗိုက်နာချင်ပြီတဲ့ကွ”

“ဗိုက်နာတာများ ဗိုက်နာတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဟိုက အခုမှ ခုနစ်လကျော်ပဲရှိသေးတာ၊ ရယ်လို့ ကိုပေါက်က သူ့ဆရာကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိသည်။ ပါးစပ်ကတော့ ဖွင့်မပြောရဲ။ သူ့ဆရာဒေါသကို သူသိသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဆရာရဲ့ အရူးအမူး မျှော်လင့်ချက်ကိုလည်း သူသိပါသည်။ သူ့ဆရာက သားဦး ယောက်ျားလေးကို အကြီးအကျယ် မျှော်လင့်ထားတာ။ ဆရာကတော့ မြလေး ကိုယ့်ဝန်ရှိကတည်းက...

“မြလေး...ကိုယ့်ကို သားဦးယောက်ျားလေးပဲ မွေးပေးရမယ်နော်၊ ယောက်ျားလေးမွေးတဲ့ မိန်းမတွေဟာ မြတ်တယ်၊ သူတို့ယောက်ျားတွေကိုလည်း ရှိသေတတ်တဲ့ မိန်းမတွေတဲ့”

“အခုအတိုင်းလည်း မြလေးက ကိုကိုကို ရှိသေပါတယ် ကိုကိုရယ်”

ဆရာကတော်ဟာ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ အဲဒီလိုပြောတတ်ပါသည်။ သူတို့ကတော့ နဂိုက ဘဝတူသူငယ်ချင်း။ သူ့ဆရာ ဦးစိုင်းခွန်သာရဲ့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ပိုင်သော လက်ဖက်ခြံမှ လုပ်သားတွေ။ ထိုလုပ်သားများစွာထဲမှ အလှထိပ်ခေါင် မြလေးအား တော်ကောက်ခဲ့တာပါ။ အခုတော့ မြလေးဘဝဟာ ရေမြင့်တော့ ကြာတင့်ခဲ့ပြီလေ။

တစ်ခုပဲရှိသည်။ ရှေးရိုးအစဉ်အလာအရ ဦးစိုင်းခွန်သာတို့ဟာ တဆိတ်တော့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းလှသည်။ ချစ်လို့ ယူထားသော အိမ်သူသက်ထားအပေါ် အာဏာရှင်ဆန်လွန်း၏။ သူ့နှုတ်ဖွင့်တိုင်း ထိုအတိုင်း အတိအကျဖြစ်ရမည်ဟု သတ်မှတ်ထားသူ။ အခု မြလေး ကိုယ်ဝန်ဆောင်ချိန်တောင် ကြည့်ပါလား။

ယောက်ျားလေးပဲ မွေးပေးပါတဲ့။ စည်းစိမ်များစွာ၊ အခြေအရံများစွာ ဝိုင်းရံခြင်းခံထားရတဲ့ မြလေးဘဝက အများအမြင်မှာ အားကျစရာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့လိုဘဝတူတွေနဲ့ဆုံတိုင်း မြလေး ခံစားချက်ကမူ သနားစရာ။

“ဒီဘဝကြီးထဲ နေရတာ မွန်းကြပ်တယ်၊ အရာရာတိုင်းမှာ သူများစိတ်နဲ့ လှုပ်ရှားနေရတဲ့ဘဝ၊ ဘုရားဟောတောင် ရှိသေးတာပဲ၊ စိတ်သာ အဓိကဆိုတာလေ၊ အခု မြလေးက ဘုရားဟော

နဲ့ မညီတဲ့ ပုထုဇဉ်ဖြစ်နေပြီ”

တဲ့လေ။ စကားနည်းသော၊ အနေအေးသော၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မြလေးမျက်နှာမှာ ညှိုးငယ်ရိပ်ဆင်သောအခါ သူတို့ တတွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံကလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်။

“ကျွီ”

ဘရိတ်ကို ဆောင်နင်းခြင်းကြောင့် အတွေးကမ္ဘာထဲမှ ကိုပေါက် ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ဆရာ...ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဖြစ်တယ်၊ ရှေ့ကားက ကွေ့သွားတာ ရုတ်တရက်ကြီး ကိုး”

“ဟို...ကျွန်တော် တစ်လှည့်မောင်းမယ် ဆရာ”

“မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း၊ မင်းမောင်းတာ ငါ စိတ်တိုင်းမကျလို့ ကိုယ်တိုင်မောင်းတာ၊ ဒီည မန္တလေးအရောက်ဝင်မှ မနက် အိမ်ကိုဆက်တက်လို့ရမှာ”

“အရှိန် အရမ်းများနေတာ ဆရာ၊ မြို့တွင်းမှာ မိုင်သုံးဆယ်ထက် မပိုရတာ”

“ငါသိတယ်”

လေသံထန်ထန်နဲ့ပြောတော့ သူ နှုတ်ဆိတ်နေရ၏။ ကိုယ့်အနေအထားက ဒီထက်ပိုပြီး ပြောလို့မှမရတာ။ သူကသာ ရင်တမ မဖြစ်နေတာ။ ဆရာက ရှိရင်းစွဲအရှိန်ကို ထပ်မြှင့်၏။ အင်ဂျင်အား

ကောင်းသော မာစီးဒီးသည် လေထုကို ထိုးခွဲရင်း ဦးမော့ပြေးထွက်သည်။ ညဉ့်အချိန်ပို ကားလမ်းသည် မြေတစ်ကောင် ကျောခင်းပြီး အိပ်နေသလို မလှုပ်မရှား၊ ရှင်းလင်းစွာ။

ထိုအခိုက် လမ်းသွယ်ဆီမှ ဦးမော့ကွေ့တက်လာသော အနွေးယာဉ်တစ်စီး။

“ဆရာ...ရှေ့မှာဆိုက်ကား”

သူ အော်ပြီးပြောသည်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်မမှီတော့။

“ဒုန်း”

မြည်သံက ကမ္ဘာပျက်တဲ့အလား။ လည်ထွက်သွားတဲ့ ဆိုက်ကားဟာ တစောင်းကြီး လဲကျသွား၏။

“ကားတိုက်သွားပြီဟေ့”

အော်သံနှင့်အတူ နောက်ပါးနားမှ ဆိုက်ကားတစ်စီး။ သူက အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေဆဲ သူ့ဆရာကတော့ သွေးအေးစွာ

“ရော...ဒီမှာ လိပ်စာကဒီနဲ့ ပိုက်ဆံ၊ ကျုပ် အရေးကြီးနေလို့ ဒီလိပ်စာအတိုင်း ဆက်သွယ်ပါ၊ နစ်နာသမျှ ကျုပ်တာဝန်ယူမယ်”

စကားဆုံးတာနဲ့ အရှိန်မသေသော ကားက ဝေါခနဲမောင်းထွက်သည်။ ငွေစက္ကူနဲ့ လိပ်စာကဒီဟာ ပေတရာလမ်းမပေါ် မြင်မကောင်းအောင် ပြန်ကျလို့။

ကားနောက်မှန်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် မြင်ကွင်းက အချိန်

ရုံ။ တစ်စုံတစ်ယောက်အား ဝိုင်းဝန်းချီမနေသူတွေအား ပလူပျံသော
 ငွေစက္ကူကြားမှ ဝိုးတဝါးမှ တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ဝေး၍။
 ဆရာသွားလိုသော ခရီးကရော နီးပြီတဲ့လား။

၁၉၉၅၊ တောင်ကြီး။

“မေမေ အဲဒီဦးကြီးတွေ ထပ်ဆောက်နေတဲ့အိမ်က
 ဟိုမိန်းမကြီးတို့အတွက်ဆို ဟုတ်လားဟင်”

အသံစူးစူးလေးနဲ့ မေးလာတဲ့ သမီးကို မြလေးက စိုက်ခနဲ
 ကြည့်မိသည်။ သမီး မေးလည်းမေးချင်စရာ။ ဆင်ဝင်ကြီးကို
 အလယ်မှာထားပြီး ဟိုဘက်ခြမ်း၌ အိမ်တစ်ဆောင် ထပ်ချဲ့သည်။
 ထိုအဆောင်၌ စံမြန်းရမည်သူက နန်စီတဲ့။

အသားက ဖြူဆွတ်ဆွတ်။ ခပ်မှေးစင်းစင်းမျက်လုံးတွေ
 ပေါ် လိုင်နာအပြည့်တင်ထားတတ်သူ။ နှာတံဟာ မပေါ်လွင်။
 ပိရီပြီး ထူအမ်းတဲ့ နှုတ်ခမ်းအစုံဟာ ဆေးရောင်ကြောင့် အမြဲ
 ရွန်းလဲ့နေခြင်းက နန်စီရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုလား။ ဒါမှမဟုတ် ကြံ့ခိုင်
 ဖွံ့ဖြိုးပြီး အချိုးကျနေလှတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကပဲ ကိုကိုကို ဆွဲဆောင်သွား
 တာလား။ ဟင့်အင်း ကိုကိုကတော့ အဲဒီလို ဝန်မခံပါ။

“မြလေးက ကိုယ့်မျှော်လင့်ချက်တွေကို မဖြည့်ဆည်းပေး

နိုင်ဘူး၊ ကိုယ် အားကိုးရမယ့် သားတစ်ယောက်ကို အရမ်းလိုအပ်တယ်။ ဒီလိုအပ်ချက်အတွက် နန်စီကို လက်ထပ်ခဲ့တာ”

“နန်စီက ကိုကိုအတွက် သားလေးမွေးပေးမှာလားဟင်”

မြလေးရဲ့အမေးက မရွံ့မရဲ မေးရခြင်းမျိုးပါ။ အိမ်ထောင် ~~မပြုနိုင်သေးသေး~~ မြလေးအတွက် ကိုကိုစိုင်းခွန်သာက မိုးကျ ~~အတိုင်း~~ တောင်ပါး၊ စော်ဘွားအနွယ်ဝင်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာပေါများ ပြည့်လျှံသူ။ တစ်ချိန်က မြလေး အလုပ်ရှင်။ ထိုအရိပ်ဟာ ယနေ့အထိ လွမ်းမိုးနေဆဲ။ မိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားတဲ့အဆင့်အတန်းမှာ ကိုကို စိုင်းခွန်သာကို ရဲရဲမကြည့်ရဲတာ မြလေး အလွန်မှမဟုတ်တာ။

စိုင်းခွန်သာဆိုတဲ့ ကိုကိုကတော့ မြလေးအမေးကို အရင်မဖြေ။ လှစ်ခနဲ ပြုံးသည်။ ပါးလှနီမြန်းတဲ့ နှုတ်ခမ်းသားအဖွင့်မှာ သွားဖြူတန်းတွေက လှစ်ခနဲ ပေါ်သည်။

“နန်စီက ကိုယ် ဘာလိုချင်တယ်ဆိုတာ သိပါတယ်”

မြလေးရင်ကို အောင့်တက်သွားစေတဲ့ ကိုကိုအဖြေစကားက မြလေးဟာ အလိုက်ကမ်းဆုံးမသိတဲ့ မိန်းမလို့ မစွပ်စွဲရဲတမယ်ပင်။

“အခုပဲကြည့်လေ ကိုကိုဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ နန်စီမှာ မွေးစားထားတဲ့ သားလေးရှိတယ်။ အထာထက် နှစ်နှစ်လောက် ကြီးမှာပေါ့၊ ဖော်နီတဲ့၊ သူ့ကိုလည်း အထာနဲ့တန်းတူ

ပဲ ကိုယ်ချစ်ရလိမ့်မယ်”

စိုင်းခွန်သာမျက်နှာဟာ ပီတိအရောင်ကြောင့် တောက်ပနေ၏။ မြလေးကတော့ ကိုကိုရဲ့ပီတိတွေကိုမြင်တိုင်း နောင်တကြီးစွာရမိ၏။ မြလေးလည်း ဘာကြောင့် သားလေးတစ်ယောက် မမွေးစားမိပါလိမ့်။

“မေမေ...မေမေ”

အဖေရဲ့အသံမျှင်အေးက နူးဆွဲသွက်လာမှာ မြလေး သန့်ပြီး သတိဝင်သွား၏။ သမီးကတော့ အတိတ်ကိုပြန်တွေးနေတဲ့ သူမအား ခပ်စိုက်စိုက်ငေးပြီး အကဲခတ်နေသည်။

“ဘာလဲ သမီး”

“အဲဒီမိန်းမကြီးကို အထာက မေမေလေးလို့ ခေါ်ရမယ်ဆို”

“သမီးကို ဘယ်သူက ခေါ်ခိုင်းတာလဲ”

“ဟွန်း...ဖေဖေပေါ့၊ အထာ မခေါ်ချင်ဘူးလို့ ပြောပစ်လိုက်တယ်”

“ဟယ်...သမီးရယ် ဖေဖေ စိတ်ဆိုးသွားမှာပေါ့”

မေမေပုံစံက ရင်ဘတ်စည်တီး။ ပြီးတော့ ထိပ်လန့်တကြား။ ဖေဖေကို အထာ ကြောက်ပေမယ့် မေမေလောက်တော့ မဟုတ်ပါ။ အထာက မေမေ စည်းပေးထားသော ကြက်တောင်စည်းဆံပင်လေးတွေ ဝဲခနဲ ခါသွားသည်အထိ မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲ

မော့ရင်း...

“ဆိုးဘဝပေါ့၊ အထာကို စိုက်ကြည့်နေတာ အကြာကြီးပဲ၊ အထာမှာ အမေက တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်လို့ အော်ပြောခဲ့တာပေါ့”

သမီးရဲ့ ရဲဝံ့ပြတ်သားမှုက မြလေးကို နှုတ်ဆွဲစေသည်။ မြလေးဟာ ကိုကိုရုပ်သေးရုပ်။ ကိုကိုက အခုသေဆို ချက်ချင်း အသက်ရှူရပ်ရမယ့်သူ။ သမီးကျတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ ဆန့်ကျင်တော်လှန်ခြင်းမျိုးမမည်။ ကိုယ့်ဆန္ဒကို ပွင့်လင်းစွာ ဖော်ထုတ်ရတဲ့သူ။ မြလေးက သမီးလေးကို အားကျစွာ၊ ဝမ်းနည်းစွာ ပွေ့ဖက်ရင်း

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သမီးရဲ့မေမေက တစ်ယောက်တည်းပါပဲ”

ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်၍တော့ မြလေးက ကျင့်သားရနေပြီးသား။ သမီးအသက်ပင် ငါးနှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ မြလေး မျှော်လင့်ထားတဲ့ ချစ်ခြင်း၊ ကြင်နာခြင်းတွေ မရခဲ့တဲ့အပြင် ဥပေက္ခာတရားတောင် အပိုဆုအဖြစ် ရလိုက်သေးတာ။ ထူးပြီး မခံစားချင်တော့။ မချစ်ခဲ့သူနဲ့ အနေကြာလာတော့ မချစ်တတ်တော့တာ သဘာဝပဲလား။ သမီးသာ မရှိခဲ့ရင် သူမဘဝက နေပျော်စရာရှိမည်မထင်။ ဒီသမီးကြောင့်သာ။

၂၀၀၅၊ ရန်ကုန်။

“အဖေ... ဒီလိပ်စာကဒီက ဘယ်သူဟာလဲ”

ရုတ်တရက်မေးလာတဲ့ သားဖြစ်သူကို မဖြေနိုင်။ ဦးကျော်ဝင်းက ဆေးပေါ့လိပ်ကို ခဲရင်း သားကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်မိသည်။ ကြည့်စမ်း သားဟာ သူမျက်စိအောက်မှာပင် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တရိပ်ရိပ်ကြီးထွားလာခဲ့တာ အခု ဆယ့်ငါးနှစ်တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီ။ ကြေးနီရောင်သန်းတဲ့ အသားရည်ဟာ ငယ်စဉ်ကတော့ နုယဉ်အတိုင်း ဖြူနုခဲ့တာအမှန်။

ထူထဲစိမ်းမြလှတဲ့ မျက်ခုံးတန်းနှစ်ခုက ထိစပ်လူနီးပါးမို့ မာန်ကြီးသော ဟန်ပန်အပြည့်။ မျက်ဝန်းတွေဟာ ထိမထင်ဟန်နှင့် နှာတံစင်းစင်း၊ နှုတ်ခမ်းသားပြည့်ပြည့်တွေကြောင့် သားဟာ လောကကြီးကို စိန်ခေါ်နေသလားလို့ သူတောင် ထင်ရတဲ့အထိ။

“အဖေ”

“ နှုတ်ဖျားက ခေါ်သံ ဆောင့်ခနဲ။ အဖေက အခုခါ

သတိဝင်သွားသည့်နှယ် ဆေးပေါ့လိပ်ကို ပြာခွက်ထဲထည့်ချေရင်း...

“မင်းကွာ...သားအဖချင်း နီးနီးလေးကို၊ ဒီလောက် အော်စရာလားကွ”

“အဖေက နီးသားနီးတာ စိတ်က သားဆီမှာမှမဟုတ် တာ”

“မင်းကိုကြည့်ပြီး မင်းအမေကို သတိရသွားလို့ သားရ”

“အမေ့ကို အဖေ မေ့ခဲ့တဲ့နေ့ရော ရှိလို့လား”

“ဒါကတော့ကွာ”

အဖေ့အသံက ဆွေးမြည့်စွာ။ အဖေ အမေ့ကို သိပ်ချစ်ခဲ့ တာတွေ၊ သိပ်ဂရုစိုက်ခဲ့တာတွေ၊ သိပ်အလေးထားခဲ့တာတွေကို တစ်ဆင့်စကားအဖြစ် ဇာတ်ကားပေါ်သည်။ မြင်ဖူးခြင်းတော့မရှိခဲ့။ ဇာတ်လောကထဲရောက်တာနဲ့ အမေက လူလောကထဲမှ ထွက်ခွာ သွားခဲ့တာကိုး။ ဒါမေ့မဲ့ ဇာတ်ကားတိုင်း အမေတူသားဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရယ်၊ အဖေက ဇာတ်ကား သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာရယ်တော့ ဇာတ်ကား ခံစား၍ ရပါသည်။

အမေ မရှိတော့ဘူးဆိုပေမယ့် အဖေပေးတဲ့ မေတ္တာဟာ ဇာတ်ကား ပြည့်စုံပါသည်။ ဘယ်အရာမဆို ဇာတ်ကား ရှေ့တန်း တင်ခဲ့တဲ့ အဖေကြောင့် ဇာတ်လားမြောက်ခဲ့တာ ဆယ်ငါးနှစ်ပြည့် ခဲ့ပြီပေလေ။

“ငါ့သား အဖေ့ကို ဘာမေးမလို့လဲ”

အဖေ့အသံကြားမှ ဇာတ်ကားက ကင်္ခါလေးကို သတိရ သွား၏။

“အဖေ ပိုက်ဆံစုထားတဲ့ သေတ္တာထဲက ဒီကင်္ခါလေးတွေ လို့”

အဖေ့အကြည့်က ဇာတ်ကားက ကင်္ခါလေးလေးဆီ ရွှေ့ပြောင်းသွားသည်။ ကင်္ခါလေးက စိတ်ဝင်စားစရာ။ အပြာရောင် ရောင်ပေါ် ရွှေရောင်စာလုံးဖြင့် ရေးထိုးထားသည့် အမည်နာမ တစ်ခု။

ဦးစိုင်းခွန်သာ။

“တော်စမ်း...ဇာ”

အဖေ့အသံက ကျယ်လောင်မှုတွေနဲ့အတူ တင်းမာခက်ထန် နေ၏။ ဖတ်လက်စ လိပ်စာတင်ထားတဲ့ ဇာတ်ကားက ဆွဲအသွား သည်။ ထူးဆန်းလွန်း၍ပါ။ အဖေက ဇာတ်ကားထဲမှ ထိုကင်္ခါလေး အား ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူသည်။ အဖေ့ပြောင်းလဲပုံက မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ကောင် ဝင်ပူးကပ်ထားသည့်အလား။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီသေတ္တာကို ဖွင့်ရတာလဲ ဇာ”

“ဟာ...အဖေကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ သားအဖနှစ်ယောက် ထဲရှိတဲ့ ဒီအိမ်မှာ တားမြစ်နယ်နိမိတ်ဆိုတာ ရှိလို့လား”

“ငါ မေးတာပဲဖြေ၊ အဲဒီသေတ္တာထဲမှာ မင်းနဲ့ပတ်သက် တာ ဘာရှိလဲ၊ ငါ ငွေစုတဲ့သေတ္တာ”

အဖေပုံစံကြောင့် ဇနီးစိတ်တို့ ဆူလာ၏။ ငွေစုသေတ္တာတဲ့။
ဟွန်း...ငွေကို အဖေတစ်ယောက်တည်းများ စုတတ်တယ်လား။
ဧက ခပ်ရွံ့ရွံ့တွေးသည်။

“သားလည်း ငွေစုတာ”

“ကျောင်းတက်နေတဲ့ ကျောင်းသားက ဘယ်ငွေကို စုတာ
လဲ”

“အခု နွေရာသီကျောင်းပိတ်ထားတယ် အဖေ”

“ငါမသိလို့မေးနေတာ၊ ပြောစမ်း ငါပေးတဲ့မုန့်ဖိုးနဲ့ မင်း
စုတယ်မပြောနဲ့၊ တစ်ညတစ်ည ဂိမ်းဆော့တာနဲ့ မင်းမုန့်ဖိုး ကုန်ပြီ
ဆို”

ဒေ၊က မျက်လုံးတွေကို မေးစင်းပြီး ခပ်ရဲရဲစိုက်ကြည့်
သည်။ ဒီအကြည့်တွေက တော်လှန်ခြင်းရဲ့ ရှေ့ပြေး။ ငယ်ကတည်း
က မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် ဒီလိုအကြည့်မျိုးနဲ့ နိမိတ်ပြတတ်တာမျိုး။
ဒါကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်က ဝေဖန်ခဲ့တာ။ ဒီကလေးက ဂျစ်ကန်
ကန်ရယ်လို့။ ဒါကို ဖအေဖြစ်သူက သဘောတကျဖြစ်ပြီး မတား
မြစ်ခဲ့။ အခုတော့ သူ မတားခဲ့သော အကြည့်ရိုင်းက သူ့အား
ပြန်စူးစေခဲ့ပြီ။

“သား အလုပ်လုပ်နေပြီ”

“ဟေ့ကောင်”

ဖအေက ဒေါသတကြီး ထအော်သည်။ သားက မူဟန်

မတူ။ ရွှတည်တည်နှင့်...

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ သား ရေသန့်လိုက်ရောင်းတာ
တစ်ဗူး ငါးဆယ်ကျွန်တယ်၊ နွေရာသီဆိုရင် တစ်နေ့ ဗူးငါးဆယ်
အသာလေးပဲ၊ ဒါတောင် အေးအေးဆေးဆေးရောင်းတာ၊ တစ်နေ့
နှစ်ထောင် အဖေသေတ္တာထဲ ထည့်စုထားတယ်”

“မင်း ရူးနေပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် မင်း ငါ့ကို ဆန်ကျင်
တာလား၊ ငါပေးတာနဲ့ မင်း မလုံလောက်လို့လား၊ မင်းကို ပညာ
တတ်တစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ ငါမြင်ချင်တာ၊ ကာယအားသုံးပြီး ကျွဲနွား
လို ငွေကို ရုန်းရှာတဲ့ဘဝမျိုးထဲ မင်း ဘာကြောင့် ဝင်ချင်တာလဲ”

“ဘယ်ကိစ္စမဆို ရင်းမှမြတ်မှာ အဖေ”

“ဟ...ဒါတော့ မင်းပြောမှလား”

ဖျန်ဖြေသူမရှိ။ ထိပ်တိုက်စကားစစ်ထိုးပွဲက ပြင်းထန်လာ
ပြီ။

“ရှေ့နှစ် သား ဆယ်တန်းတက်ရတော့မယ်၊ အဖေဖြစ်
စေချင်တဲ့ ပညာတတ်ဖြစ်ဖို့ သား ကျူရှင်တွေ အများကြီးတက်ရ
မယ်၊ လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ဝယ်ရမယ်၊ ဒီခေတ်မှာ
ဆယ်တန်းအောင်ဖို့ ဖယောင်းတိုင်မီးနဲ့စာကျက်၊ အောင်စာရင်းထွက်
တော့ ဂုဏ်ထူးအများကြီးနဲ့ အောင်တာ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာပဲ ရမှာ
အဖေ၊ ဖတ်စာအုပ်ထဲက စာတစ်ကြောင်း နားလည်ဖို့ ရှင်းပြနိုင်ဖို့
အကိုးအကားနဲ့ သတ်မှတ်ချက်တွေ အများကြီး လေ့လာရမှာ၊

အဲဒီအတွက် ငွေလိုတယ် အဖေ”

“ငါ မင်းရဲ့အုပ်ထိန်းသူ ဇ၊ မင်းထက် အများကြီးနားလည်ဟယ်၊ မင်းလိုတဲ့ငွေကို ငါရှာပေးမယ်”

“ဒါဆို သားက အရွယ်ရောက်ပြီးသား၊ ခြေလက်အင်္ဂါအပြည့်အစုံနဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က အဖေ့ချွေးကနေ ပြောင်းတဲ့ငွေကို လက်ဝါးဖြန့်သုံးရမှာလား”

ဦးကျော်ဝင်း ဘာဆက်ပြောရမယ်မှန်း မသိ။ သားပြောတာ မှားလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်။ ကိုယ်ကသာ ဒီလိပ်စာကဒ်လေးတွေလို့ စိတ်ခံစားမှုတွေ ရောထွေးကုန်တာ။ အတိတ်က အဖြစ်ဟာ မနေ့တစ်နေ့ကလို ကြုံလာရတဲ့အထိ။ သားရဲ့အပြင်းစား စိတ်ဓာတ်ဟာ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အရှိပ်ထင်လို့။

“သား...မပြည့်စုံတာမျိုးကို မကြိုက်ဘူး အဖေ၊ အမေကို တောင် ပြန်ခေါ်လို့မရလို့၊ အဖေရဲ့ တစ်ခြမ်းပုံမေတ္တာဟာ သားအတွက် ပြည့်စုံပေမယ့် မလုံလောက်ဘူးအဖေ၊ မိခင်ရင်ငွေက ထွက်လာမယ့် နွေးထွေးတဲ့မေတ္တာမျိုး သား တမ်းတတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်တာကို တွေးပြီး အားငယ်မဲ့အစား နောင်လာမဲ့နေ့တွေကို ပြည့်စုံသထက် ပြည့်စုံအောင် သား ပြင်ဆင်ထားချင်တယ်၊ အဲဒါအဖေ့ကို ဆန့်ကျင်တာမဟုတ်ဘူး၊ သား ကျိန်ရဲတယ် အဖေ”

ဦးကျော်ဝင်းရဲ့ နှလုံးသားက သားရဲ့စကားကြောင့် တုန်ရီလှိုက်ခါလို့။ ရင်ကိုထိမှန်စေသော အကြောင်းတရားများစွာတို့ထဲ

မှာ သားသမီးရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို မဖြည့်ဆည်းနိုင်တာဟာ အထိအနာဆုံး။ တကယ်ဆို ဒီအခြေအနေတို့ရဲ့ တရားခံဟာ။

ရှိပါစေတော့။ ဧဆိုတဲ့ သူသားကို ‘ရာဇဝင်’လို့ အမည်ပေးခဲ့တာဟာ အဲဒီတရားခံကြောင့်ဆိုလျှင်...

အတိတ်ဟာ အနာဂတ်နဲ့ ကျောချင်းကပ်အမွှာဖြစ်၏။

တောကြီး

“အထာ...ဒီမှာ ဆယ်တန်းတက်ရင် လိုမယ့် အထူးထုတ်တွေ ကိုကိုဝယ်လာခဲ့...”

“အထူးအခန်းထဲ မဝင်ပါနဲ့၊ အပြင်ထွက်ပါ၊ အထာလည်း အခုပဲထွက်မှာ”

ထာဝရ ဇော်နီပန်းကို တွန်းတိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ဦးအောင် ထွက်သည်။ အထာတို့ ဟော်နန်းကြီးဟာ ကြီးကျယ်သလောက် ခမ်းနားထည်ဝါတာမို့ အထပ်တိုင်းမှာ ဧည့်ခန်းနဲ့ မင်းလမ်းမကြီးတွေ ပါဝင်ပါသည်။ မင်းလမ်းမကြီးရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ အိပ်ခန်းတွေ စီရရီ။ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းစီမှာ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာနှင့် တကွ ဧည့်ခန်းအသေးစားတစ်ခုစီ ပါဝင်တာမို့ ကိုယ့်အခန်းဟာ ကိုယ့်ကမ္ဘာတစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်၏။

အထာကတော့ ထိုသို့ပင် ခံယူပါသည်။ မေမေအိပ်ခန်း၊ ပြီးတော့ ဖေဖေအခန်းမှတစ်ပါး ဒီဟော်နန်းရဲ့ အခြားဘယ်နေရာမှ ခြေရာမထပ်ဘူး။ အထာက ဧည့်ခန်းရှိခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူမနောက်ပါးမှာ ကပ်ပါလာတဲ့ ဇော်နီရုပ်က စူပုပ်ပုပ်။ အလိုမကျ ခြင်းတွေက ပြည့်လျှံလို့။

“အထာက ကိုကိုကိုဆို သိပ်သူစိမ်းဆန်တာပဲ၊ အခန်းထဲ ဝင်တာများ အထူးအခန်းကျနေတာကို”

“အထူးအတွက်တော့ ထူးဆန်းတယ် ကိုကိုဇော်နီ၊ အထာတို့က သူစိမ်းတွေပဲလေ”

“အထာ ဒီလိုတော့ မပြောသင့်ဘူး၊ ဖေဖေဆို ကိုယ့်ကို တကယ့် သားကြီးသြရသလို သဘောထားခဲ့တာပဲ”

“ဖေဖေသဘောက အထူးသဘောမှမဟုတ်တာ၊ အထာကတော့ ကိုယ်သိတဲ့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ လူတွေကို ဆက်ဆံတတ်တယ်၊ ကိုကိုဇော်နီဟာ အန်တီနန်စီရဲ့ မွေးစားသား၊ အထာနဲ့ သွေးအဝေးကြီးပဲ၊ အဲဒီတော့ သူစိမ်းလို့ပြောတာဆန်းသလား”

အထာစိတ်ထဲ ခံစားနေရမှုတွေက စကားသံတွေမှာ အရိပ်မိုးသည်။ အထာပြောသောအသံက မာသည်။ ပြတ်သည်။ ပြီးတော့ မာနကြောင့် တင်းထန်၏။ ဇော်နီကတော့ အထာ ပြောသမျှကို ခံစားရပ်မပေါ့။ ယန်းနဲ့ပေါက်တာနဲ့ နာဦးမည်။ သူကတော့ ပြုံးစစ မျက်နှာပေးမျိုးနဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို စုံတွန့်ပစ်ရင်း...

“အဟား...အထူးစကားတွေက ရင်ကိုထိတယ်၊ ထိချက်အရှိန်ကလည်း ပြင်းတယ်၊ ကိုယ်ကတော့ စေတနာနဲ့ အထာကြိုပြီး စာတွေကျက်လို့ရပါစေချင်ပြီး အထူးထုတ်တွေ ဝယ်တာ

တာ

“အဟွန်း...ရယ်ရတယ်”

အထာက အတိုအရှည်မညီအောင် ညှပ်ထားသော ဆံပင်
ဖြောင့်လေးတွေကို ဝဲခနဲခါရင်း ပြောသည်။ အထာ ရွဲ့ပြီးရယ်တာ
တောင် ကော့တက်သွားတဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးတွေ၊ စူးခနဲလက်တဲ့
မျက်ဝန်းအရောင်တွေနဲ့ ပါးမို့ပေါ်က သွေးကြောစိမ်းတွေဟာ ဇော်နီ
အတွက်တော့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပင်။

“အဲလိုစေတနာမျိုး အထာ ငါးနှစ်သမီးကတည်းက ထား
တတ်ခဲ့ရင် ကောင်းမှာနော်”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ အထာ”

“မေ့သွားပြီဆိုတော့လည်း ပြန်ပြောရသေးတာပေါ့။ ကိုကို
ဇော်နီ သေနတ်လေး ကိုင်ကြည့်မိလို့ အထာကို ဒီလှေခါးထိပ်က
တွန်းချခဲ့တာလေ။ မမှတ်မိတော့ဘူးလား ကိုကိုဇော်နီ၊ ကံကောင်းလို့
အထာတို့ မကျိုးမပဲ့တာ”

“အထာကလည်းကွာ ပြီးပြီးသားတွေကို”

“ပြီးပြီးသားတွေကို အမြဲတမ်း ပြန်ပြောတတ်တာ
သူ့အကျင့်ပဲလေ ကိုကိုရဲ့၊ အဲလိုလူမျိုးကို စေတနာထားတဲ့ ကိုကိုက
သိပ်နစ်နာလွန်းနေပြီ”

ဘယ်အချိန်ကတည်းက စကားဝိုင်းထဲ ဝင်ချင်မှန်းမသိ။
အကွက်ကျကျ နှိပ်ကွပ်တတ်သော မေခွန်သားကို အထာမကြည့်

ချင်တော့။ ဖျတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲထိုင်နေမိပြီ။

မေခွန်သားဟာ အထာထက် ခြောက်နှစ်တိတိ ငယ်တဲ့
ညီမ။ အတိအကျဆိုရရင် ဖအေတူ မအေကွဲသွေးချင်း။ မောင်နန်း
ကို အန်တီနန်စီရောက်ပြီး မကြာခင် မေခွန်သားကို မွေးခဲ့တာ။
သားယောက်ျားလေးလို့ ချော်လင့်ထားတဲ့ ဖေဖေဟာ မိန်းကလေး
ဖြစ်မှန်းလည်းသိရော အရုပ်ကြီးပြတ်ဖြစ်သွားခဲ့တာ အခုထိ အထာ
မြင်ယောင်တုံးပင်။

မေမေနေရာမှာ အထာသာဆိုရင် တစ်ခါတည်း လက်ခုပ်
လက်ဝါးတီးပြီး ရယ်မိမှာအမှန်။ ဖေဖေကို ခံစားစေချင်လို့မဟုတ်
ပါ။ နောက်မှပေါက်သော ကြာပင်က ရွဲ့လူးတာ ရွှေပါလို့
ကြွေးကြော်တာကို မခံချင်၍ဖြစ်၏။

ဒါတောင် အန်တီနန်စီက မူယာမာယာတွေနဲ့ မီးတွင်းထဲ
မျက်ရည်လည်ရွှဲဖြစ်ပြီး...

“နန်စီတို့သားအမိကို ပစ်မသွားပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်၊
နန်စီတို့မှာ တခြားအားကိုးစရာလည်း မရှိတာ အစ်ကိုကြီးအသိဆုံး
ပါ။ ဒါ အစ်ကိုကြီးရဲ့ သွေးသားပါ။ အစ်ကိုကြီး စိတ်ကြိုက်ပုံသွင်း
ပါ။ သမီးလေးကို မသွင်းချင်ရင်တောင် သားကြီးဇော်နီကို အစ်ကို
ကြီး စိတ်တိုင်းကျ ဆုံးမပါ။ အစ်ကိုကြီး အားကိုးရတဲ့ သားကြီး
ဖြစ်အောင် နန်စီလည်း ကြိုးစားပါ့မယ်”

လက်အုပ်လေးတချို့ချိနဲ့ ပြောတာများ ဖေဖေကတော့

ပြန်ပြီး နှစ်သိမ့်ချောမော့ရတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်သွား၏။ တကယ့်လက်တွေ့မှာတော့ အပြောနဲ့အလုပ် တခြားစီ။ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့စပြုလာတဲ့ ဖေဖေအပေါ် ခိုင်ခံ့ပြုရတာက အထာနဲ့ မေမေသာ။ သူတို့တတွေကတော့ နှုတ်ဖျားလေးတစ်ခုပဲ အရင်းပြုကာ မိုးလင်းနံ့မိုးချုပ်ကို မော့နင်း၊ ဂွတ်နိုက်နဲ့သာ ပြီးတတ်ကြသူတွေလေ။

ထိုအရာတွေကို အထာကသိတော့ ဂျစ်တိုက်သည်။ တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောတော့ အထာက ရိုင်းစိုင်းသည်လို့ ယိုးစွပ်တတ်ကြ၏။ ဒီတော့ သူတို့ကတစ်ဖက်၊ အထာကတစ်ဖက်နဲ့ စစ်ခင်းကြတာ အမြဲမပြတ်။ တစ်ယောက်နဲ့ဖြစ်လျှင် ကျန်တစ်ယောက်က စစ်ကူဝင်လာစမြဲ။ အခုပဲကြည့်လေ အထာကို နှိပ်ကွပ်ရန် သူတို့က အင်နဲ့အားနဲ့။

“ကိုကိုက လမ်းကြိုလို့ဝယ်လာတာ ညီမလေး။”

“မင်းကလည်း ကိုယ့်ညီမအတွက်တော့ ဘာမှမပါဘဲနဲ့”

စကားဝိုင်းထဲကို ဒေါ်နန်စီ ရောက်လာ၏။

“ဟိုတလောကပဲ သူလိုချင်တယ်ဆိုလို့ Loreal skin care တစ်ဆက်လုံး သားဝယ်ပေးထားတာ၊ မာမီမသိဘူးမဟုတ်လား။”

“ထားပါ၊ အထာ ဒါ ဘယ်လိုထိုင်နေတာလဲ၊ အန်တီ နန်စီရောက်လာတာတောင် ခြေထောက်ချိတ်ထားတာ မချသေးပါလား။”

အပြစ်ရှာတာ။ အဲဒီလို ဗလာချိုကြီး။ အထာတို့ကလည်း မမူ။ ခပ်တင်းတင်းပင်။

“အန်တီနန်စီ မလာခင်ကတည်းက အထာ ထိုင်နေတာ”

“မာမီက လူကြီးလေ၊ လူကြီးတစ်ယောက် စကားဝိုင်းထဲ ဝင်ထိုင်ရင် ဘယ်လိုရှိသေရတယ်ဆိုတာကို အထာအမေက မသင်ထားဘူးလား။”

“နင့်ထက် ခြောက်နှစ်တိတိကြီးတဲ့ အထာကိုရော ဘယ်လိုရှိသေရတယ်ဆိုတာ နင့်အမေက မသင်ထားဘူးလား မေခွန်သာ”

မေခွန်သာမျက်နှာက ရဲခနဲ။ အန်တီနန်စီဟာ မီးပွင့်မတတ် အကြည့်တွေနဲ့ အထာကို စိုက်ကြည့်ပြီး အခဲမကျေစွာနှင့်...

“ဟွန်း...ဂါရဝတရားကို မရှိဘူး၊ ကြီးသူကို ရိုသေတဲ့အေး ညည်းရဲ့ ရိုင်းစိုင်းတဲ့အကြောင်းတော့ ညည်းအဖေသိအောင် တိုင်ရတော့မယ်”

“အထာကတော့ မေမေ့ကို အန်တီနန်စီက မရှိသေကြောင်း တစ်ခါမှ ဖေဖေ့ကို မတိုင်ဖူးဘူး၊ တကယ်ဆို ဒီအိမ်မှာ မေမေက ဖေဖေပြီးရင် အကြီးဆုံးပဲ”

“ညည်း မိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

ဆွေဆွေခွန်တော့မတတ် ဖြစ်သွားတဲ့ အန်တီနန်စီကို အထာ ငေးနေဆဲမှာပဲ...

“အထာ”

အေးစက်ပေမယ့် နူးညံ့တဲ့ခေါ်သံ ဧည့်ခန်းနောက်နားမှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ အထာ လှည့်ကြည့်တော့ မေမေရယ်။ ဂိုး(လ်)ချဲ့ပေါ်မှ ဖေဖေရယ်၊ ဟော်နန်းအနောက်ဝရံတာမှ အိမ်မကြီးထဲ ပြန်ဝင်လာဟန်တူသည်။

“မေမေ”

“ဖေဖေကဲ့လားခေါ် သမီး”

ဖေဖေဆီ အထာက လှမ်းအလျှောက်...

“မောနင်း ကိုကြီးရေ၊ ဒီမှာ အထာလေ သူ့အစ်ကိုဝယ် လာတဲ့ အထူးထုတ်ကို မယူဘူးလုပ်နေတာနဲ့ အစ်ကိုကြီးသားက စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ၊ နန်စီမှာ ကလေးတွေကြားထဲ ဖျန်ဖြေရေး လုပ်နေရတာနဲ့ပဲ အစ်ကိုကြီးဆီတောင် မရောက်ဖြစ်ဘူး”

ကြားရတဲ့စကားတွေက တခြားလူတွေအတွက် သာယာ နာပျော်ဖွယ်။ ဒါပေမဲ့ အထာအတွက်တော့ ဒေါသဖြစ်စရာ။ ဖေဖေ ကတော့ အားလုံးကို တစ်ချက်ခြုံကြည့်ရင်း...

“ရတယ် နန်စီ၊ ကိုယ့်အတွက် အပင်ပန်းမခံပါနဲ့၊ ပွဲရုံနဲ့ စိုက်ခင်းတွေသာ ဂရုစိုက်ပါ၊ သားကြီး”

“ဗျာ...ဖေဖေ”

“ဒီလချုပ် ဟိုတယ်စာရင်း၊ ခြံစာရင်း၊ ပွဲရုံစာရင်းရယ် ဖေဖေ ဒီညလိုချင်တယ်၊ သားကြီး ယူခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“မြလေး ကိုယ့်ကို အခန်းထဲပို့တော့”

ဖေဖေစကားသံအဆုံးမှာ အားလုံးဟာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်ကျ သွား၏။ ဖေဖေ ကျောခိုင်းသွားတော့မှ အထာထံ မျက်စောင်းတွေ က ပလူပျံသလို ဝှေ့ကာဝဲကာ။

အထာကတော့ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရင် ဘယ်တော့မှ ဒူးမထောက်၊ ခေါင်းမငုံ့တဲ့မူအတိုင်း...

အမှန်တကယ် ဖြစ်သင့်တာက အထာဆိုတာ စင်ပေါ်က လူ။

ချစ်ပရိသား

“မင်းအလုပ်တွေ စွတ်လုပ်နေနဲ့ဦး ဒါ စာမေးပွဲက တဖြည်းဖြည်းနီးလာပြီ၊ စာလည်းကျက်ဦး”

တစ်ဦးတည်းသော ဇနီးသားချင်း၊ စိတ်တူကိုယ်တူ ရဲဘော်ဆိုလည်း မမှားတဲ့ ဖိုးထိန်ကို သူ ငေးကြည့်ရင်း...

“ငါ စာကျက်ပါတယ်”

“ဘယ်အချိန် သွားကျက်တာလဲ ဒါ မင်း တစ်နေ့ကုန် တိုက်ခန်းတွေမှာ ရေလိုက်ရောင်းတယ်၊ သတင်းစာက ကြားပေါက် ဝင်ပို့သေး၊ ဒီကြားထဲ သုံးရေပါ ရောင်းဦးမလို့ဆို”

ဖိုးထိန်ပြောစကားတွေက အမှန်တွေမို့ ဒါ ဘာမှမတုံ့ပြန် တော့။ သူတို့နေသော ရပ်ကွက်ရဲ့ တခြားတစ်ဖက်မှာ လူနေတိုက် ခန်းတွေ အများကြီးရှိသည်။ ထိုတိုက်ခန်းတွေဆီ သောက်ရေသန့် ရောင်းသူတွေ၊ ရေစည်လှည်းနှင့် သုံးရေသွားရောင်းသူတွေ အများ ကြီး။ သုံးရေဆိုလျှင် အထပ်မြင့်သွားတာနဲ့အမျှ ဈေးပိုရသည်။

ရေစည်လှည်းငှားခ၊ ရေဝယ်ခက ဘာမှကျတာမှ မဟုတ်တာ။

ထို့ကြောင့် နွေဦးပေါက်လာလျှင် ရေအခက်အခဲရှိသော တိုက်ခန်းတွေအတွက် သူတို့က ရေရောင်းကောင်း၏။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေသော စီးပွားရေးတစ်ခုပင်။ လူတော့ အပင်ပန်းခံရသည်။

“သားအဖနှစ်ယောက်ထဲ ရှိတာကို မင်း ဘာကြောင့် ဒီလောက်အထိ ငွေတွေရှာနေလဲ ငါမသိတော့ဘူး၊ ဦးလေးမှာ လည်း အလုပ်ရှိတာပဲကို”

“အဖေကို ဆေးခန်းပြနေရတယ် ဖိုးထိန်”

“ဦးလေးကို”

ဖိုးထိန်က အခုမှသိတဲ့ သတင်းအပေါ် တအံ့တဩ။

“ဟာ...မင်းကလည်း ငါ့ကို အစောကြီးကတည်းက မပြောဘူး”

“ငါ့အပူတွေ မကူးစေချင်လို့ပါ”

“အပူကူးတယ်လို့ ဟုတ်မလားကွ၊ မင်းနဲ့ဦးလေး၊ ပြီးတော့ ငါ့ကိုမွေးစားထားတဲ့ ဘဘုန်းနဲ့ ကပ္ပိယကြီးရယ်က ငါ့မိသားစုပဲ ကို၊ နေစမ်းပါဦး ဦးလေးက ဘာရောဂါတဲလဲ”

“အတိအကျတော့ အမည်တပ်မရသေးဘူး၊ ရောဂါရှာဖွေ ရမှာ၊ သွေးစစ်၊ ဆီးစစ်တာမျိုးပေါ့၊ အဲဒီအတွက် ငါငွေလိုတယ် ဖိုးထိန်”

ဖိုးထိန်က သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဟော သူ့အပေါ်မှာတောင် အကူအညီပေးခဲ့တာတွေ အများကြီး။
ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဖိုးထိန်အတွက် အများတကာ ကျောင်းသား
တွေလို ပြည့်စုံမှုမရှိ။ လိုအပ်ချက်တွေက များခဲ့သည်။ ထိုလိုအပ်
ချက်တွေ မပြည့်ဆည်းနိုင်တော့ အများရဲ့လှောင်ပြောင်မှု၊ ကွေကွင်း
မှုကို ခံစားခဲ့ရသည်။ ‘ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဆွမ်းကျွန်စား’ ဆိုပြီး
ဖိုးထိန်ကို ရှောင်ဖယ်ချင်သူတွေက တစ်ပုံတစ်ပင်။

ထိုထဲမှာ ဇ၊က အများနှင့်မတူ။ ဖိုးထိန်ကို ကူညီသည်။
ဖေးမသည်။ တတ်အားသရွေ့ စောင့်ရှောက်သည်။ ဇ အခက်
အခဲတွေ့ချိန်မှာ ဖိုးထိန် မျက်နှာလွှဲမနေနိုင်။

“မင်းလိုတဲ့ငွေကို ငါက ထုတ်ပေးနိုင်တဲ့ အနေအထား
တော့မရှိဘူး။ ဇ၊က ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေ”

“ငါသိပါတယ်ကွ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကို ဘာမှမပြောခဲ့
တာ”

“ဒါပေမဲ့ ငါ မကူညီနိုင်ဘူးလို့တော့ မင်း လျှော့မတွက်
နဲ့။ ဇ၊ ဒီနေ့ကစပြီး မင်း ဘာရောင်းရောင်း ငါလိုက်ရောင်းမယ်၊
မင်း ဘာလုပ်လုပ် မင်းနောက်မှာ ငါရှိမယ်ကွ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်
အားနဲ့ဆိုရင် မင်းလိုတဲ့ငွေ ခဏလေးပြည့်သွားမှာပါကွ”

ဇ၊က ဖိုးထိန်အား စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့အကြည့်ကို
နားလည်သော ဖိုးထိန်က သူ့လက်တစ်ဖက်အား ခပ်တင်းတင်း
ဆုပ်ကိုင်၏။ သွေးတို့ နွေးခနဲဖြစ်သွားသလို ဇ ခံစားရသည်။

သေချာတယ်၊ ဒါဟာ တကယ့် မိတ်ဆွေစစ်ဆိုတာ။
လောကဓံက တိုက်နိုင်ရန် လိုအပ်သော အင်အားတွေထဲမှာ မိတ်ဆွေ
စစ်ဆိုတာ ရှေ့ဆုံးက။

ဟောပြောကြီး

“ဖေဖေ...ရေပတ်တိုက်ရအောင်နော်၊ ပြီးရင် နေ့လယ်စာ စားမယ်၊ ဆေးသောက်ရမယ်၊ နေခင်းတော့ တရားတမော အိပ်ဖို့ အောင်အိပ်ပါ ဖေဖေရယ်၊ အထာက လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဖေဖေ အားရှိအောင်ပါ၊ ဆေးတွေက အမျိုးနဲ့ သောက်ရတာနဲ့ ဘာ ဆေးဒဏ်ခံနိုင်အောင်လေ”

အထာက ပြောလည်းပြော ဖေဖေကို ချိုင်းနှစ်ဘက် အောက်က ဆွဲထူ၊ ကျောနောက်နားမှာ ခေါင်းအုံးတွေဆင့်ပေးပြီး မတ်မတ်လေးထိုင်နိုင်အောင် လုပ်ပေးမိသည်။ ဖေဖေကတော့ သူ့အတိုင်းပင်။ လိုအပ်သလောက်ပဲ စကားပြောကာ နှုတ်ဆိတ်နေချိန် က အများသား။ ဒါပေမဲ့ အထာကတော့ စိတ်ထဲရှိသော အကြောင်းတွေကို တတွတ်တွတ်နဲ့ အမြဲပြောသည်။ ဖေဖေ အပျင်း ပြေပါစေတော့လို့ ရည်ရွယ်ပြီးတော့ပါ။

“မြလေးရော”

အဲဒါ ဖေဖေထံမှ ရှားပါးစွာ ထွက်ပေါ်လာသော စကား

သံ။

“ရှိကယ် ဖေဖေ၊ ဖေဖေအတွက် နေခင်းစာ ကြက်ပေါင်း ညှပ် လုပ်နေတယ်၊ ဒေါကြီးနန်းကို လုပ်ခိုင်းရင် ညှိမှာစိုးလို့တဲ့”

“ဪ”

ဖေဖေက အဲဒီလို မှတ်ချက်ပေးပြီး ငြိမ်ကျသွားပြန်၏။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို မလိုလားသော အထာကသာ...

“မနက်က ဒေါက်တာပြောသွားတယ် ဖေဖေရဲ့”

“အင်း...ပြောပါဦး”

“ဖေဖေအခြေအနေက တိုးတက်လာပြီတဲ့၊ အဓိကက ဓာတ်ကျင့်ခန်းမှန်မှန်လုပ်ပေးဖို့တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် အထာပြောသားပဲ၊ ဓာတ်ဖြတ်တယ်ဆိုတာ အခန့်မသင့်လို့ပါလို့၊ နောက်ပြန်ကောင်းသွား တဲ့ ရောဂါမျိုးလေ၊ နောက်နေ့ကျရင် အိမ်ပေါ်မှာပဲ ပေပြီးမနေရဘူး နော် ဖေဖေ၊ အထာနဲ့ ခြံထဲဆင်းရမယ်၊ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရမယ် နော်”

ဦးစိုင်းခွန်သာဟာ သူ့လက်ချောင်းကြားထဲတွေအထိ ရေစို ဝတ်လေးနဲ့ နူးနူးညံ့ညံ့ ပွတ်တိုက်ပေးနေတဲ့ သမီးဖြစ်သူ ထာဝရ ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ စိတ်မကောင်းခြင်းတွေများစွာနဲ့၊ တစ်ခါ တစ်ခါတော့ သမီးရဲ့ ကရုဏာအလေးပေးမှုကြား ကြည်နူးမိသား။

ကိုယ်ပေးတာထက် ပို၍ရခဲ့သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာက ဦးခွန်သာအတွက် နောင်တဖြစ်စေတာမျိုးလေ။ သမီးကို ဦးစိုင်းခွန်

သာ မကြည်ဖြူဘဲ ယူခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြိုကွဲအောင် လုပ်ခဲ့သည့် ကံတရားကို အပြစ်မမြင်။ မြလေးနဲ့ သမီးဟာ ဦးစိုင်းခွန်သာရဲ့ ဖြစ်မလာသော အိပ်မက်တွေ၏ တရားခံ။ ဒီလို သူ မှတ်ယူခဲ့တာ။

ထို့ကြောင့် အထာအပေါ် တစ်ခါမှ ယုယပိုက်ထွေးမှုမျိုး မလုပ်ခဲ့ပါ။ ဖအေနေ့သမီးရဲ့ ဆက်ဆံရေးက ခပ်တန်းတန်းသာ။ ဒါပေမဲ့ သမီးနဲ့မြလေးဘက်ကတော့ ဝတ္တရားမပျက်ခဲ့။ ယုတိစ္ဆ အဆုံး သမီးမှာမည်တောင် သူပေးခဲ့တာမဟုတ်။ စကားပြောတတ် စ လေးနှစ်အရွယ်လောက်မှာ...

“ဖေဖေ သမီးမှာမည်ကို ထာဝရလို့ မေမေက ပေးထား ပါတယ်။ ဖေဖေ သဘောမကျရင် ပြောင်းပေးပါဦးမယ်တဲ့၊ မေမေ က မှာလိုက်ပါတယ်”

ကြက်တောင်စည်းနှစ်ဖက်၊ ဂါဝန်ကားကားလေးနဲ့ သမီး ကို အဲဒီတုန်းက အသိအမှတ်ပြုရုံသာ။ အခုတော့ အထာဟာ ဦးစိုင်းခွန်သာအတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်ချက်ဖြစ်လာသည်။ အထာ သာ ဦးစိုင်းခွန်သာ အနားမရှိခဲ့လျှင် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင် တဲ့ ဒီခန္ဓာကြီးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စကို ဘယ်သူလုပ်ပေးမှာတဲ့လဲ။

“နန်စီက လူမက မပြုစုတတ်ဘူး အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ ပြီးတော့ နန်စီတို့သားအမိသုံးယောက်စလုံးက အစ်ကိုကြီးကိုယ်စား ဒီအိမ် ကြီးရဲ့ စီးပွားရေးကို တာဝန်ယူထားရတာဆိုတော့လေ စိတ်ရှုပ်စရာ

တွေများရင် အစ်ကိုကြီးလုပ်ငန်းတွေပဲ ထိခိုက်မှာ၊ အစ်ကိုကြီး ပြုစုဖို့နဲ့ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ ကိစ္စလောက်က သူတို့သားအမိ နိုင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အရိပ်ထဲနေပြီး လုပ်ရတာ မပင်ပန်းပါဘူး”

နန်စီက အပြုံးလေးနဲ့ နှုတ်ဖျားက ချီသလောက် မျက်ဝန်း ရိပ်တွေမှာ ခါးရိပ်ထင်နေတာ ဦးစိုင်းခွန်သာ မသိဘဲနေမတဲ့လား။ သိပေမယ့် ထုတ်ပြောပစ်လို့မဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်ဘဝ။

“ဟင်း”

ရင်ထဲမောနေသမျှက သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်အဖြစ် ပြောင်းလဲ သွားသည်။ ဒါကို အထိတ်တလန့် သတိထားမိသွားတာက အထာ။

“ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့ သက်ပြင်းတွေချနေတာလဲဟင်၊ အထာ ရေပတ်တိုက်ပေးတာ မကြိုက်လို့လား၊ ဘာ စိတ်တိုင်းမကျ ဖြစ်နေလို့လဲဟင်”

သမီးမေးပုံက တကယ့်စိုးရိမ်တကြီး။ ဟန်ဆောင်ခြင်း ကင်းတဲ့ မျက်ဝန်းဝိုင်းလေးတွေကိုကြည့်ပြီး ဦးစိုင်းခွန်သာ စိတ်ထဲ မချီ။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်တိုင်းမကျတာပါ သမီးရယ်၊ သမီး မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူး”

တိုးတိတ်သော ဦးစိုင်းခွန်သာအသံက အားအင်တို့ ပျောက် ဆုံးလျက်။

“ဖေဖေရယ် တဖြည်းဖြည်းချင်းတော့ ကောင်းသွားမှာ ပါ”

“ဖေဖေရောဂါက အစုံလေ၊ သွေးတိုး၊ နှလုံး၊ ဆီးချို၊ ဒီကြားထဲ လေကဖြတ်တော့”

“ဪ...စိတ်ထဲ အဲဒီလိုထားရင်တော့ စိတ်ညစ်စရာ ကြီးပေါ့ ဖေဖေရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်းတဲ့ဘက်က လှည့်တွေးရင် ဖေဖေရောဂါကို အမြစ်ဖြတ်ကုနိုင်တဲ့ ဆေးဝါးကောင်းတွေရှိတယ်၊ အဲဒီဆေးဝါးမှန်သမျှကို ဝယ်သုံးနိုင်တဲ့ အင်အားလည်း ဖေဖေမှာ ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ အနားကမခွာဘဲ ဖေဖေကိုပြုစုမယ့် အထာနဲ့ မေမေလည်း ရှိနေတဲ့ဥစ္စာ၊ ဒီရောဂါပျောက်သွားပြီလို့သာ စိတ်ထဲ မှတ်ထားလိုက်ပါ ဖေဖေရော”

အထာ နှစ်သိမ့်စကားက ဖေဖေကို အတော်ကြီး ထိရောက်သွားဟန်တူသည်။ ဖေဖေအကြည့်တွေထဲ နွေးထွေးခြင်း ဖြင့် အရောင်တစ်မျိုး လင်းလဲ့လာသည်။ ထို့နောက် အထာလက် တစ်ဖက်အား ဖေဖေက သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်မိုးအုပ်ကိုင်ရင်း...

“ကျေးဇူးတင်တယ် သမီး”

“ဖေဖေရယ်”

ဖေဖေရင်ထဲက လှိုက်လှဲစွာပြောခြင်းဆိုတာ အထာရင်ထဲ မှ ခံစား၍ရသည်။ ထိုတစ်ခွန်းတည်းသော စကားလေးနှင့်ပင် ဖေဖေထဲမှ အထာမရဘူးတာတွေ ရမိလိုက်သလို။

အထာသည် သားအဖကြားမှ နောင်တွယ်သော ချစ်ခြင်း ဆွေအား ခံစားနေမိတာ အကြာကြီး။ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာ မေတ္တာ နဲ့သည် ဖေဖေနှင့်အထာတို့ ပတ်ဝန်းကျင်၌ လွမ်းခြုံနေသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ထိုယူဆချက်ကြောင့်ပင် ဖေဖေအနားမှ မခွာမိသေး။ ခေမ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျသွားမှ ရေပတ်တိုက်သော ဧလုံတွေ၊ ခေမ စားသောက်ပြီးသား ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေသယ်ပြီး အခန်း ထဲက ထွက်လာသည်။ ခြေသံဖွဖုနှင့်၍ပါ။ ဖေဖေ အိပ်နေရာမှ နိုးသွားမည်ကို မလိုလား။

ထိုအခိုက် အပြင်ဘက် စင်္ကြန်ထောင့်ချိုးအကွယ်မှ ထွပ်ရှားသွားသော အရိပ်တစ်ခု။ ရုတ်တရက်မို့ အထာခြေလှမ်းတွေ တဲ့သွားသည်။ စူးစမ်းလိုစိတ်က တစ်ဆက်တည်း ထွက်ပေါ်လာ ၏။ ထိုအရိပ်ရှိရာသို့ ခြေလှမ်းလှမ်းရန် ပြင်လိုက်စဉ်...

“အိုး...ကိုကို၊ အဲဒီလိုမဆိုးနဲ့ကွာ၊ ဒီမှာ အရိုးတွေတောင် ကြေတော့မယ်၊ တအားကြီး ဖက်မထားပါနဲ့”

မေခွန်သာအသံ။ ထိုအသံရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ခိုးခိုးခစ်ခစ် နယ်သံတွေ။ ဘုရားရေ အထာ ရှက်ရွံ့စိတ်ကြောင့် နားထင်နားရင်း တွေ ပူထူကုန်သည်။ သွေးခုန်နှုန်းတွေက တဒိတ်ဒိတ်တိုးကာ ခြုံဆန်စွာ ဒီအသံတွေက အထာနဲ့ ရင်းနှီးနေကျအသံတွေ။ ခွန်သာ နယ် ကိုကိုဇော်နီရယ်။

အို...ဘုရားကယ်ပါ။ ထာဝရ ယောင်ယမ်းပြီး မျက်လုံး

စုံအမှတ် တုန်ရီနေသော လက်အစုံထဲမှ ပစ္စည်းတွေက ကစဉ့်ကလျား ပြုတ်ကျကုန်၏။

“ဒုန်း...ခွမ်း”

တိတ်ဆိတ်သော အသံကို ထွင်းဖောက်သွား၏။ ရယ်သံတွေ၊ တီးတိုးစကားသံတွေ တိခနဲ ပြတ်တောက်သွားသည်။ အထာက ပစ္စည်းတွေကို လိုက်စုစည်းချိန် သူမနောက်ပါးမှ ခြေသံတဖျပ်ဖျပ်နှင့်အတူ...

“နင်...ချောင်းနားထောင်တာကို တော်တော်ဝါသနာပါတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား အထာ”

ရင့်သီးသော စကားသံက ထာဝရသွေးကြောတို့ ဖျင်းခနဲ ဆူဝေသွားသည်။ ရှက်စိတ်က သပ်သပ်၊ စော်ကားတိုင်း ငုံ့မခံတတ်သော မာနစိတ်က သပ်သပ်။ မွေးမြူထားခြင်းမဟုတ်သော ဝီရိယစိတ်က ဆတ်ခနဲ ပါးပြင်းထောင်သည်။

“ချောင်းနားထောင်စရာမလိုဘဲ အကုန်ကြားနေတာ မေခွန်သာ”

မေခွန်သာမျက်နှာကို ခပ်ရဲရဲကြည့်ပြီး ဖြေပစ်သည်။ “ဇော်နီရဲ့မျက်နှာဟာ နီမြန်းနေပြီး မေခွန်သာကတော့ မခိုးမခန့် မျက်နှာပေးဖြင့်...”

“နင် အောက်တန်းကျလှချည်လား၊ အထာ ဒီအချိန် ဒီနေရာကို နင်ရောက်လာတာ ရိုးမှမရိုးတာ”

“ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ နေရာအနှံ့ကို ဘယ်အချိန်မဆို သွားခွင့်အထာမှာရှိတယ်၊ အဲဒါကို မရိုးသားဘူးလို့ စွပ်စွဲရင် နင်ကရော ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ရိုးသားလဲ၊ ကဲ ပြော”

“နင်...နင်ကများ”

“ကဲ...တော်ကြပါတော့၊ ဖေဖေ နီးသွားဦးမယ်”

ဇော်နီ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ဝင်တားသည်။ ရွံရှာဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ အဲဒီမျက်နှာတွေကို အထာ ထပ်မတွေ့ချင်တော့။ ကျောခိုင်းကာ အောက်ထပ်ဆီ ဆင်းခဲ့၏။ တစ်နေ့ ဒီလိုအခြေအနေတွေ ဖြစ်လာမည်ဆိုတာ အထာ ရိပ်မိပြီးသား။ အားလုံးဟာ သူစိမ်းတွေလေ။ အနေနီးစပ်မှုက လွန်ကဲလွန်းတာကိုး။

“အထာ”

ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်စရာမလို။ ဒါဟာ ဇော်နီအသံ။ အထာက ပန်းကန်တွေဆေးရင်း ငဲ့၍ပင်မကြည့်။ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူသံကြောင့် သင်း အထူးနားရောက်လာပြီဆိုတာ သိသည်။

“စိတ်ဆိုးသွားလား အထာ”

“.....”

“ဟို...ကိုယ်တို့က ဘာမှပတ်သက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မေခွန်သာက ငယ်သေးတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီအရွယ်ဆိုတာ သစ်ရွက်လှုပ်တာတောင် ရယ်ချင်နေတာမျိုးလေ၊ စိတ်ကစားတဲ့အရွယ်ရှိကိုကိုက လိုက်လျောပြီး ဆက်ဆံပေးတာကို အထူးစိတ်ထဲ ဝင်မချိုးမမြင်စေချင်ဘူး၊ ကိုကိုစိတ်ထဲမှာ အတည်တကျနေရာယူထားတဲ့

သုက

“ကိုကိုဇော်နီ”

အထာက ဖြတ်အော်ပစ်လိုက်သည်။

“အထာ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဆက်မပြောပါနဲ့”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်ရန် ပြင်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူမ လမ်းကြောင်းကို ဇော်နီက ပိတ်ဆို့ပြီးသား။

“ပြောရမယ် အထာ၊ အထာပဲ ပြောခဲ့တာလေ၊ ကိုယ်တို့ က သူစိမ်းတွေဆို၊ သူစိမ်းဟာ သူစိမ်းစကားပဲပြောရမှာပဲ”

“အထာ မကြားချင်ဘူး၊ ကိုကိုဇော်နီ ဆွတ်တိုင်းညွတ် မယ့် မိန်းမမျိုးလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အထာကို လမ်းဖယ်ပေးပါ”

“အထာ”

“ကိုကို”

ခေါ်သံနှစ်ခုက တစ်ပြိုင်နက်တည်း။ ခေါ်ရသည့် အကြောင်းအရင်းတော့ တူကြမှာမဟုတ်။ ဇော်နီက အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ မေခွန်သာကို တွေ့တာနှင့် အထာကို ပိတ်ကွယ် ထားရာမှ အလိုလိုဖယ်ပေးပြီးသား။

ဇော်နီကိုကျော်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ စူးရှစွာ ရဲရဲတောက် နေသည့် မေခွန်သာအကြည့်ကို တန်ပြန်ရန် အားမွေးရ၏။

တကယ်ဆို အထာအဖြစ်က အင်အားရှိချင်စရာမျိုးတော့ မဟုတ်။ ကိုယ့်မှာ ကူကယ်ရာမဲ့ဘဝ။

အခန်း (၁)

“ဖေဖေ...ဆေးရုံမတက်ချင်ဘူး၊ ဆေးရုံဆိုတာ ကိုယ့် အိမ်လိုမျိုးမှ မဟုတ်တာ သားရဲ့၊ ကုန်ကျစရိတ်တွေများတဲ့အပြင် လူပိုတစ်ယောက်က အမြဲ အနားရှိမှ အဆင်ပြေမှာ၊ အဖေတို့မှာ မိသားစုဆိုလို့ ဒီနှစ်ယောက်ထဲ ရှိတာကို၊ ပြီးတော့ ဒီအိမ်မှာ အဖေက အဓိက ငွေဝင်တဲ့သူ၊ သားက ကျောင်းသားပဲရှိသေးတာ လေ”

“အဖေ ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးတာလား၊ ဒီမှာ ဇ၊ ပါ အဖေရဲ့၊ အဖေဆေးဖိုးလောက်တော့ အသာလေး ရှာနိုင်ပါသေး တယ်၊ ဖိုးထိန်က ဆေးရုံမှာ စောင့်ပေးမှာတဲ့ အဖေ၊ ငွေရှာဖို့နဲ့ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေက ဒီလိုပဲ အဆင်ပြေသွားမှာ၊ အဖေရောဂါက ဆေးရုံမတက်ရင် မရတဲ့ရောဂါ၊ သွေးအားတွေနည်းနေတာမျိုးမို့ သွေးလည်းထပ်သွင်းရင်း ခန္ဓာကိုယ် တစ်နေရာရာက သွေးစိမ့် ထွက်နေတာမျိုးကို စစ်ဆေးရမှာတဲ့၊ ဟုတ်လည်းဟုတ်တယ်၊ အဖေ

တဖြည်းဖြည်း အသားအရေတွေ ဖြူဖတ်ဖြူလျော် ဖြစ်လာတာလေ။ ကျွန်တော်က အဖေအသားတွေ ဖြူလာတယ်လို့ ထင်နေတာ။ ဆေးရုံ တက်ခိုင်းတာ နေမှာပါ။”

ဇနီးအဖေမှာ အဲဒီလို အကြာကြီး ဆွေးနွေးပြီးမှ အဖေ ဆေးရုံတက်တာပင်။ ဒါတောင် အဖေပုံစံက ပိတ်မဖြောင့်လက်မ ဖြောင့်နဲ့။ အဖေ စိတ်မဖြောင့်တာလည်း အပြစ်မဆိုသာ။ ဆေးရုံ စတက်သောနေ့မှာ အဖေရောဂါကို အမည်တပ်တာ သွေးရောဂါ။ သွေးလှူရှင်တွေ ရှာရ၊ အဖေအတွက် ဆေးတွေပြေးဝယ်ရ၊ သူတစ်ပါးသွေးတွေ ကိုယ့်ထဲသွင်းဖို့ လိုအပ်သော စစ်ဆေးမှုတွေ လုပ်ရနှင့် လူလည်း မောသည်။ ငွေလည်း ရှိသမျှကုန်ပြီ။ လူနာ မသိသောခင် ခေါင်းချင်းဆိုင်ရတာ ဇနီး ဖိုးထိန်။

“ငါ ဘာဘုန်းကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး အကူအညီ တောင်းခဲ့မယ်၊ ဦးလေးနားမှာ မင်း ခဏစောင့်”

“မကောင်းဘူးထင်တယ် ဖိုးထိန်”

ဇနီးမာနစိတ်ဟာ အခက်အခဲကို ကိုယ်တိုင်ဖြေရှင်းရန်ပဲ အားသန်သည်။ သူတစ်ပါး အကူအညီကို မယူလို။

“ဒီအချိန်မှာ တခြားနည်းလမ်း ငါ မမြင်ဘူး၊ ဇ၊ ခဏ ယူတာမျိုးလေးကွာ၊ ပြီးရင် ပြန်ပေးမှာကိုပဲ၊ မင်း မနက်ဖြန် ရေရောင်းမှာဆို၊ အဲဒီထဲက တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ဆပ်ပေါ့၊ ဦးလေး ဆေးရုံက ဆင်းတဲ့အခါ ငါပါ ဝိုင်းကူရောင်းပေးမယ်၊ နှစ်ယောက်

အူပြီး ပြန်ဆပ်ကြတာပေါ့၊ ဘာဘုန်းကလည်း ကူညီမှာပါကွ၊ မင်းရော ဦးလေးနဲ့ပါ သိတာပဲ၊ ဘာအကူအညီလိုလို လာပြောလို့ တောင် ငါ့ကို မှာထားသေးတာ”

မတတ်နိုင်။ ဇ ခေါင်းညိတ်သည်။ ဖိုးထိန်က ဇထံမှ သဘောတူညီမှုရတာနှင့် လှစ်ခနဲထွက်သွားသည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ● သည် ရုတ်တရက်ကြီး လူမမာလုံးလုံးဖြစ်သွားတဲ့ အဖေကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းနိုင်။ ဆေးသွင်းရန် အပ်လိုင်းဖောက်ထား သော လက်ကတစ်ဖက်၊ တခြားတစ်ဖက်မှာတော့ တစ်ပါးသူ သွေးတွေကို ခံယူနေရသော ပိုက်ကတစ်ဖက်နှင့်။

ဒီရောဂါမျိုးဟာ အခုဖြစ်၊ အခုကုသပြီး ချက်ချင်းပျောက် သော ရောဂါမျိုးမဟုတ်။ ဒါကို တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်ကျောင်း သားဖြစ်သော ဇ၊က ရိပ်မိပါသည်။ သွေးမသွင်းရတောင် ဆေးစွဲ စားရမည့်ရောဂါ။ အလုပ်ပင်ပန်းခြင်းကို ရှောင်ရမည့်ရောဂါ။

အဝေးသင်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဇမှာ ဝင်ငွေကောင်း တဲ့ အတည်တကျ အလုပ်ဆိုတာ မရှိ။ သူ ကျင်လည်ရာ ပတ်ဝန်း ကျင်၌ ရေသန့်ရောင်းမည်။ သုံးရေ ရောင်းမည်။ ဒါလောက်ပါပဲ။

ထိုကရမယ့်ငွေဟာ အဖေရောဂါ အမြစ်ပြတ်တဲ့အထိ ကုနိုင်ပါမည်တဲ့လား။ အတွေးက သူ့ရင်ကို မွန်းကြပ်စေသည်။ ရာဇဝင်ဆိုသော သူ၊ မလုပ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိလို့ ကြွေးကြော်တာ တောင် စိတ်ဓာတ်အင်အားက တက်မလာ။ အဖေကတော့ ဆေးရုံ

မှာ ရက်ရှည်နေရလေ မှာ သူ့အခက်အခဲကို ရိပ်မိလေ။

မရိပ်မိလို့လည်းမရ။ ဇနီး ဖိုးထိန်နှင့် ညသား အတူတောင့်ပြီး ခိုးလင်းတာနဲ့ အိမ်ပြန်ပြေးရပြီ။ ငွေရှာဖို့ပါ။

“ပိုက်ဆံတွေ တော်တော်ကုန်နေပြီ ငါ့သား၊ အဖေ ဆေးရုံက ဆင်းချင်ပြီ”

ဇ အခက်အခဲကို အဖေက နားလည်သိတတ်စွာ ပြောတော့ ဇရင်ထဲ “ကောင်းနိုင်။ ဒီအချိန်မှာ ငွေက အရေးကြီးသောကိစ္စမှ ပါဝင်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ဇ နားလည်လာသည်။

“ရောဂါပျောက်မှ သူတို့က ပေးဆင်းမှာပေါ့ အဖေရဲ့ ပိုက်ဆံအတွက် မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်မှာ လက်တွေ့ ခြေတွေ အကောင်းကြီး”

အဖေကို ရယ်မောပြီး အားပေးရသည်။ သွေးသွင်းပြီး ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာသော အဖေကို ဆေးရုံက ပေးဆင်းသောအခါ ဇ ထက်ပျော်သူက အဖေ။

“အိမ်ရောက်မှ ကိုယ် လုပ်စရာရှိတာတွေ ဆက်လုပ်ရမှာ”

“အဖေအော်...အေးအေးဆေးဆေး နားရဦးမှာ၊ ဘာအလုပ်မှ လုပ်လို့ရဦးမှာမဟုတ်ဘူး”

“အလုပ်အတွက် မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ မင်းကို ပြောစရာတွေရှိလို့ပါ”

ပဟေဠိဆန်သော အဖေစကား၊ နက်နဲသော အဖေအသွင်က ဇ စိတ်ကို ထူးခြားသွားစေသည်။ တကယ်ပါပဲ။ ထိုညနဲ့ ဇ ဘဝတစ်သက်တာတွင် မကြားဖူးခဲ့သော ထူးထွေဆန်းပြားသော အဖြစ်အပျက်တို့အား အဖေ ပြောပြခဲ့၏။

“နယဉ်ဆုံးသွားတာဟာ သား သိထားသလို မီးဖွားပြီးမှ ဆုံးတာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ သားကို မမွေးခင်ကတည်းက ဆုံးသွားတာ”

“ဗျာ...အဖေ၊ အဖေပြောတာ အမေက ကျွန်တော့်ကို မမွေးခင်ကတည်းက၊ ဒါဆို ကျွန်တော် ဗိုက်ထဲမှာရှိနေတဲ့အချိန်ဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုလား အဖေ”

တုန်ရီစွာမေးသော ဇကို အဖေက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“သားကိုမွေးဖို့ ဆေးရုံအသွား လမ်းမှာ သွေးလန်ပြီး ရှော(ခ်)ရသွားခဲ့တာ”

ဦးကျော်ဝင်းရဲ့ စိတ်အစဉ်က အတိတ်ဆီ ပုန်းခနဲ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ဘယ်အချိန် ပြန်တွေးတွေး သွေးပျက်စရာမြင်ကွင်းက သူ့အတွက် ဟောင်းမသွား။ တွေးတိုင်း အသစ်ဖြစ်ဆဲ။ နာကျင်ခြင်း၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းများဖြင့် နှလုံးအိမ်ဟာ လှိုက်လှိုက်ခနဲဆဲ။

လမ်းသွယ်ထဲမှ ထိုးတက်လာတဲ့ ဆိုက်ကားတစ်စီး။ ပုန်းခနဲ အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်ဆောင့်တဲ့ ကားအကောင်းစားကြီးတစ်စီး။ လွင့်ကျလာတဲ့ ငွေစက္ကူများစွာနဲ့ လိပ်စာကဒ်ကလေး။ ပြီးတော့

ပျော့ရွှေနေတဲ့ နယဉ်ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာ။

“အို...လူနာက အသက်မရှိတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးကို ခွဲမွေးရဦးမှာ၊ ခွဲခန်းပြင်ပါ။ အခုချက်ချင်း ခွဲခန်းထဲသွင်းပါ။ လူနာရှင် ရှင်မိန်းမက ဆေးရုံရောက်ကတည်းက အသက်ပါမလာတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အထဲက ကလေးက နှလုံးခုန်နေတုန်းပဲ၊ ကလေးအသက်မီအောင် ကျွန်မတို့ ကြိုးစားရလိမ့်မယ်၊ ရှင် သဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

သူ ခေါင်းညိတ်မပြမိ။ ကြောင်အဆဲ။ ဆရာဝန်ကြီးတွေရဲ့ ခြေသံတွေအကြား သူ့အံ့သြစိတ်က အစိတ်စိတ်အမွှာမှာဖြစ်လို့။ အခုနလေးကတင် သူနဲ့နယဉ် စကားတွေပြောနေသေးတာ။ ဗိုက်မှာလွန်းလို့ နယဉ် မော်- ဆေးတာ။ အခု နယဉ်မှာ အသက်မရှိတော့ဘူးတဲ့။ သူက ကြောင်စိစိနှင့် နောက်ဘက်လှည့်ကြည့်သည်။

သူ့နောက်မီးမှာ ငွေစက္ကူတွေ ဖရိုဖရဲပွေ့ထားတဲ့ ခေါ်စိန်။ သူနဲ့ဘဝတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက သူ့အား ငေးလို့။ အားလုံးက တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုစားခံထားရသလို အံ့သြတကြီးမျက်နှာတွေနဲ့။ သူက ထိုမျက်နှာတွေကို ငေးရင်း...

“နယဉ် ဆုံးပြီတဲ့”

ထူးဆန်းသော၊ မကြားဖူးသော စကားတစ်ခွန်းလို ပြန်ပြောမိသည်။ မျက်စိတစ်မှိတ်အဖြစ်ကလေးမှာတင် နယဉ်ဟာ သူတို့ကိုထားခဲ့ပြီ။

“ရုတ်တရက် လန့်စရာကိစ္စမျိုး ကြုံခဲ့ရတာနဲ့တူတယ်၊ ရှော့(ခ)ဝင်ပြီး နှလုံးခုန်ရပ်သွားတာ မိနစ်ပိုင်းပဲရှိဦးမယ်”

မိနစ်ပိုင်းအတွင်း လန့်စရာဆိုလို့ ကားတစ်စီးက ဦးကျော်ဝင်းဆိုက်ကားကို ဝင်တိုက်မိတဲ့အဖြစ်။ ဒါပဲရှိသည်။ ဟုတ်သည်။ အဲဒီတုန်းက သူ့ဆိုက်ကားပေါ်မှ နယဉ် လွင့်ကျခဲ့တာပဲ။ သူကတော့ စောနှင့်မို့ ဘာမှသတိမထားနိုင်။ ဆိုက်ကားကို ပြန်ထောင်၊ နယဉ်ကိုမ၊ တင်ပြီး ကားလမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းရှိ ဆေးရုံဆီ ခေါ်ခဲ့တာပဲ။

ဒါ...ဒါဆို။

အတွေးမဆုံးခင် လက်ထဲကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်မိတဲ့အရာလေးကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ အပြာရင့်ရောင် ကဒ်ပြားလေးက သူ့လက်ထဲ မွေ့မြေ့လို့။ သူ့အနာဂတ်လည်း ထိုကဒ်ပြားလေးနှင့် သဏ္ဌာန်တူစွာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေမှခြင်းအောက် မွေ့မြေ့ကြလို့။

“အား”

“နာကျင်စွာ အော်မိသည်။ နှုတ်ဖျားမှ အသံက ထွက်မလာ။ ရင်ထဲ၌ ရှိက်သံတွေ ပလုစီနေသည်။ လူတစ်ယောက်လုံး ဝင်တိုက်သွားတာတောင် လိပ်စာကဒ်လေးတစ်ခု၊ ငွေစက္ကူတစ်ထပ်၊ ဒါပဲတဲ့လား။”

“မတရားဘူး အဖေ၊ အမေက အမေက သူတို့သတ်လို့ သေသွားတာ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ဟာ အဲဒီလို လျော်ကြေးပေးလို့ရသလား၊ အဲဒီလူနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ဘဝတွေမှာ ချွတ်ယွင်းချက်တွေ ဖြစ်သွားတာ သူတို့သိသလား”

“မဟုတ်လုံးတွေ နီရဲက မေးကြောကြီးတွေ ထောင်ထလာတဲ့အထိ ခံပြင်းနေရှာသူ သားကို ဦးကျော်ဝင်း ငေးမောနေမိသည်။ တစ်ချိန်တုန်းက သူလည်း သား ခံစားရသလို အရူးမီးဝိုင်းဖြစ်ခဲ့တာ။ ဥပဒေအရ ဖြေရှင်းရကောင်းမလား။ လူမိုက်လမ်းစဉ်လိုက်ပြီး သွားသတ်ရမလားနဲ့ သွေးတွေဆူစေခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ဦးကျော်ဝင်း အကြံအစည် အထမမြောက်ခဲ့။ ဝိုင်းတားမြစ်ခဲ့တာက

သူလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ။

“မင်းရှုံးမှာပဲ ကျော်ဝင်း၊ သူက တိုက်ပြီးထွက်ပြေးသွားတာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်းလုပ်သမျှ ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုပြီး သူ့လိပ်စာဆောင် ပေးသွားခဲ့သေးတာ”

“သူတိုက်တယ်ဆိုပြီး ငါ တိုင်ချက်ဖွင့်မယ်”

“မင်းမိန်းမက ကားတိုက်ခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ သေသွားတာမဟုတ်ဘူး ကျော်ဝင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ရှော့(ခံ)ရပြီး နှလုံးခုန်ရပ်သွားတာလို့ ဆေးစစ်ချက် ပေးခဲ့တာလေ”

အဲဒီလို ထောက်ပြတဲ့စကားသံတွေကြားမှ သူက အရုပ်ကြီးပြတ်။

“ဒါဆို...နယဉ် ဆုံးသွားတာကို ငါ ဒီတိုင်းပဲ လက်ခံရတော့မှာလား၊ ထိုက်တန်တဲ့ အပြစ်တစ်ခု သူ့ကို ပြန်မပေးရတော့ဘူးလား”

“နယဉ်လည်း ဆုံးသွားပြီ၊ သူ့ကို အပြစ်ပေးလို့ နှင့်မိန်းမပြန်ရှင်မလာတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့လိပ်စာအတိုင်းသွားပြီး နယဉ်အတွက် လျော်ကြေးတောင်းရင်တော့”

“တော်တော့ ဒေါ်စိန်၊ နယဉ်ကို ကျုပ် ငွေနဲ့ရောင်းမစားဘူးဗျ”

“ငါပြောတာ အဲဒီလိုသဘောမဟုတ်ဘူး ကျော်ဝင်း၊ နှင့်သားလေးရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက်”

“ကျုပ် ယောက်ျားပါဗျ၊ ကျုပ်နဲ့ နယဉ်ရဲ့သားကို လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ပြုစုနိုင်ပါကယ်”

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ သူတို့အဖြစ်ဟာ ဇာတ်မျောကြီး။ သားက တော့ သူမျောသလို မျောဟန်မတူ။ ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ထားသော လက်သီးတွေက သားရင်ထဲက အညှိုးကြီးမှုကို ဖော်ပြနေသည့် နယ်။

“အဲဒီလို အကြောင်းတွေကြောင့် ကျွန်တော့်ဘဝက အမေ မဲ့ခဲ့တာပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ အဖေ၊ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ရှုံးခဲ့ပြီးမှ အဖေရာ ကျွန်တော့်ကို ခူးထောက်ဖို့ ဘာလို့လာပြောနေရတာလဲ၊ လူလူချင်း အရှုံးပေးဖို့မပြောနဲ့ ခေါင်းငုံ့ခါးညွတ်ဖို့တောင် ဝါသနာ မပါဘူး၊ အခု အဖေပြောပုံက လမ်းဆုံးနေပြီ၊ ရှုံးနေပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ ဝေဒနာတွေလာပေးရတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး သား၊ အဖေပြောချင်တာ ဒါမျိုးမဟုတ် ဘူး၊ အဖေလည်း အဲဒီလို မခံစားချင်လို့ မင်းအမေနဲ့ နေခဲ့တဲ့ အိမ်ကိုရောင်းပြီး ဒီဘက်မှာ ဇာတ်မြုပ်နေခဲ့တာ၊ အဖေတစ်သက် ဒီအကြောင်းတွေကို မပြောတော့ဘူးလို့ စဉ်းစားထားခဲ့တာ”

“ဘာလို့ပြောသေးလဲ အဖေ၊ ကျွန်တော် ခံစားရတာ ရင်နဲ့မဆန့်တော့ဘူး၊ သိသိကြီးနဲ့ ဘာမှမလုပ်နိုင်ခဲ့တာ လိပ်ပြာမလုပ် ဘူး”

“အဖေ ဖွင့်ပြောတာ မင်းအတွက်ပါ သား၊ အဖေရောဂါ

အခြေအနေကို အဖေသိတယ်၊ သွေးကင်ဆာဆိုတာ သေမယ့်နေ့ကို ထိုင်စောင့်ရတဲ့ ရောဂါမျိုးပါ”

“အဖေ”

အလန့်တကြားဖြစ်သွားသူက ဇ။ အဖေကတော့ တည်ငြိမ်စွာ။

“အဖေ...ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ဝင်တွေ့ပြီးပြီ သား၊ အဖေ အားလုံးသိပြီးပြီ၊ သွေးတွေ အဆက်မပြတ် သွင်းရမယ်၊ ဆေးတွေ သွင်းရမယ်၊ နောက်ဆုံးအဆင့် ကင်ဆာဆေးသွင်းတောင် အမြစ် ပြတ်ပျောက်မယ်၊ မပျောက်ဘူးဆိုတာ အာမခံလို့မရဘူးတဲ့”

“အဖေ”

ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် ဇ ခေါ်သည်။ ဒီရောဂါဖြစ်ကြောင်း သူနဲ့ဖိုးထိန် အရင်ဆုံးသိခဲ့တာ။ ဆေးရုံမှာရှိနေတဲ့တစ်လျှောက် အသားတွေ အထိမခံနိုင်အောင် နာတာ၊ အဖေနှုတ်ခမ်းနဲ့လျှာမှာ မှုကွရလို့ အနာတွေပေါက်လာတာ၊ အဖျားကြီးတာ၊ အကြိတ်တွေ ထွက်တာ၊ ဒီလက္ခဏာတွေဟာ သွေးကင်ဆာရဲ့ ရှေ့ပြေးနိမိတ်တွေ။

ရောဂါရှာဖွေခြင်းရဲ့ နောက်ဆုံးအဆင့် (Bone marrow) တင်ပါးခွက်မှ အရိုးစထုတ်စစ်ဆေးကြည့်မှ သွေးကင်ဆာဆိုတာ သိခဲ့ရတာ။ ဇဟာ အဖေမျက်နှာကို ဝမ်းပန်းတနည်းနဲ့ကြည့်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အဖေရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးပြီး ငိုချပစ်ချင်တာ။ ‘ငါဟာ ယောက်ျားပဲ၊ ငိုခြင်းဟာ အရှုံးပေးခြင်း’ဆိုတဲ့အသိက သံမှိုစွဲသလို

ဖြစ်နေ၍သာ။ အဖေကတော့ ဇ ထိန်းချုပ်မှုကို နားလည်နေဟန်။

ဇ ပခုံးကို တင်းတင်းဆုပ်ထားရင်း...

“ဒါ...ဝမ်းနည်းစရာမဟုတ်ဘူး သား၊ အသက်ရှင်တယ် ဆိုတာ သေဖို့ စောင့်ရတာပါကွာ၊ ဒါ ဓမ္မတာပဲ၊ လူတစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် စောတာနဲ့ နောက်ကျတာပဲ ကွာလိမ့်မယ်၊ အဖေ မရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ ငါ့သားဟာ လက်လုပ်လက်စားဘဝမျိုးနဲ့ ပင်ပန်းဆင်းရဲနေမှာမျိုး အဖေ တွေးရုံနဲ့ စိတ်မဖြောင့်ဘူး၊ ဒီတော့ ဒီလိပ်စာအတိုင်း လိုက်သွားပါ၊ ထိုက်သင့်တဲ့ အလျော်အစားတစ်ခု သား ပြန်တောင်းပါ၊ ဦးစိုင်းခွန်သာဟာ သားထင်သလို ရက်စက်တဲ့ လူမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ အဖေတို့ နဂိုနေခဲ့တဲ့ ရပ်ကွက်ဆီ သူ့လူတွေလွှတ် ပြီး အမြဲစုံစမ်းခဲ့တာပဲ၊ အဖေကသာ မာနတွေနဲ့ မတွေ့ခဲ့တာ၊ အခုဟော့ လိုအပ်လာပြီ၊ ဒါ သားကိုပေးနိုင်တဲ့ အဖေရဲ့ နောက်ဆုံး အမွေပဲ၊ မင်းအမေသိခဲ့ရင်လည်း ကျေနပ်မှာပါ”

ဇ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တော့။ အဖေပေါင်ပေါ် မျက်နှာအပ် ပြီး ငိုချမိပြီ။ အံတင်းတင်းကြိတ်ခံရင်း မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက် ပေါက်ကျတဲ့အထိ ငိုရတာ သိပ်ပင်ပန်းလွန်းပါသည်။

အရှုံးဆိုတာ မကြိုက်တဲ့သူဆီ အရှုံးတွေရောက်လာတာ တရစပ်။ မပြည့်စုံမှာ ကြောက်တဲ့သူဆီ ချို့တဲ့ခြင်းတွေ ပြေးဝင်လာ တာ တားမရနိုင်။ ဖြေသူရှိရင် အော်မေးချင်သား။

ဒါဟာ...လောကဓံလားလို့။

အခန်း (၂)

“အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး မေမေ၊ မေမေ သွားစရာမလိုဘူး”

“နောင်တစ်ချိန်လည်း ခွဲရမှာပဲသမီးရယ်၊ ဘာကိုတွေးပြီး ပူပင်နေတာလဲ၊ ကျန်းကျန်းမာမာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ခွဲခွာရတာ မေမေအတွက်ရော သမီးအတွက်ပါ ကောင်းပါတယ်”

“အထာမှ လက်သင့်မခံနိုင်တာ မေမေ”

“လက်ခံရမယ် သမီး၊ ဒါ အဖြစ်သင့်ဆုံးပဲ၊ သမီးဖေဖေ မရှိတော့ရင် ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ မေမေရော သမီးပါ ဆက်မနေသင့် တော့ဘူး၊ မေမေတို့ရှေ့မှာ ကာကွယ်ပေးမယ့်သူ မရှိတော့ဘူးလေ”

“မေမေစကားတွေကလည်း နိမိတ်ဆိုးလိုက်တာ၊ ဖေဖေ နေကောင်းပါသေးတယ်၊ နောက်ဆုံး ဖေဖေမရှိတော့ရင်တောင် သမီး တို့နှစ်ယောက် ဒီအိမ်ကြီးကနေ ထွက်သွားလို့ရတာပဲကို၊ မေမေ စစ်ကိုင်းတောင်မှာ သွားနေစရာ မလိုပါဘူး၊ အို...သမီးနဲ့ ခွဲစရာကို မလိုဘူး”

အထာက တူးတူးခါးခါးကို ငြင်းပစ်သည်။ ကြည့်ပါဦး အထာကို ပစ်ပြေးသွားရန် မေမေ ကြံစည်နေပြီ။ ဒါကို အထာက အသာတကြည် လက်ခံရမတွဲလား။ စစ်ကိုင်းတောင်မှာ မေမေက တရားသွားအားထုတ်မည်။ ရောဂါသည်းနေတဲ့ လူမမာ ဖခင်နှင့် အထာက နေခဲ့ရမည်။ ဒီ ဖခင်ကြီးမရှိတော့ရင် အထာ ဘာဆက် လုပ်ရမှာလဲ။

အထာ အားကိုးလို၍ မဟုတ်ပါ။ အားငယ်ကြောက်ရွံ့ တတ်သူလည်းမဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ သတ္တိရှိတယ်ဆိုတိုင်း ဒီလိုပဲ ထားပစ်ခဲ့လို့ရပါမလား။ မိဘရဲ့အေးရိပ်ကို အထာ မက်မောတတ်ပါ သေးသည်။ မေမေကတော့ အထာခေါင်းလေးအား ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ...

“မေမေရှိနေရင် သမီး မနန်စီတို့ လှည့်ကွက်မှာမိသွား နိုင်တယ်။ မေမေက သမီးသွားလေရာ တကောက်ကောက်လိုက်နေ ရတာကလွဲလို့ သူတို့လောက် ပရိယာယ်မကြွယ်ဘူး အထာ၊ သူတို့ ပရိယာယ်တွေကိုလည်း မေမေ လိုက်မမှီနိုင်ဘူး။ သမီးမှာ မေမေ့ကို ငဲ့ရင်း ရှေ့တိုးမဲ့ခြေ နောက်ပြန်ဆုတ်နေရမှာ မေမေ မလိုလားဘူး။ မေမေရော ဖေဖေပါ မရှိတဲ့အချိန်ကျရင် သမီး သံယောဇဉ်ကင်း ကင်းနဲ့ ဒီအိမ်ကြီးက ထွက်သွားလို့ရပြီ။ ရန်ကုန်ကိုသွားပြီး သမီး တိုးတက်မယ့်လမ်း ရှာပေါ့။ သမီးကို ထိုက်သင့်တဲ့ပညာလည်း ပေးပြီးပြီ။ ထိုက်တန်တဲ့ဥစ္စာပစ္စည်းလည်း ဖေဖေက ပေးလိမ့်မယ်”

“အဲဒါတွေ အထာအတွက် မလိုဘူး မေမေ”
အထာက မေမေရင်ခွင်ထဲမှ ငြင်းဆန်မြဲ။ ချော့မော့နှစ်သိမ့် ခြင်း၌ ကျွမ်းကျင်သော မေမေကတော့ သူမဆံပင်တွေကို ဖွဖွလေး သပ်ပေးရင်း...

“တခြားလူတွေအတွက်တော့ အဲဒီပစ္စည်းဥစ္စာဟာ မရှိ မဖြစ် လိုအပ်ခြင်းပဲ သမီး၊ သူတစ်ပါးဟာကို ကိုယ့်မူပိုင်လုပ်ပစ်ဖို့ ဝန်မလေးတတ်ကြဘူး”

မေမေပြောချင်တဲ့စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို အထာ သဘော ပေါက်ပါသည်။ ဘယ်သူတွေကို ရည်ရွယ်တယ်ဆိုတာလည်း ရိပ်မိ သည်။ ဒါပေမဲ့ အထာနဲ့မေမေ ခွဲပြီး နေရဖို့အထိ လိုအပ်ပါသလား။

မေမေက အထာတွေ့သမျှကို သိနေဟန်တူသည်။
“မေမေနဲ့ ခွဲရတယ်ဆိုတာလည်း တစ်သက်လုံးမှမဟုတ် တာ သမီးရယ်၊ သမီး တွေ့ချင်တဲ့အချိန် လာတွေ့လို့ရတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မေမေရယ်”
မေမေက အထာစကားကို အဆုံးသတ်ခွင့်မပေး။

“ဘဝဆိုတာ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ခွင့်မရတာတွေ အများ ကြီးပဲ သမီး၊ ကိုယ်မျှော်မှန်းသလို မဖြစ်တော့ ဖြစ်လာတဲ့အပေါ်မှာ မှန်းပြီး နေထိုင်ရှင်သန်ရတာပဲ၊ နောက်တော့ သမီးလည်း အသား ကျသွားမှာပါ”

“ဖေဖေ့ကို မေမေ ခွင့်တောင်းပြီးပြီလား”

ဒါ အထွာရဲ့နောက်ဆုံးမေးခွန်း။ မေမေ ဘယ်လောက်ပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ သေချာနေပါစေ ဖေဖေ အတည်ပြုပေးမှလေ။ သို့ပေမဲ့ အထွာမျှော်မှန်းချက် လွဲခဲ့ပါသည်။

“သမီးဖေဖေက ခွင့်ပြုတယ်လေ”

“မေမေရယ်”

ထိုတစ်ခွန်းတည်းနဲ့တင် အထွာက ဆေးမိသူလို ဆွံ့အလို့။ ဖေဖေနှင့်မေမေ ပြောင်းလဲမှုကား အထွာ လိုက်မမှီတော့ချေ။ အထွာ ကို အသိပေးပြီး နောက်တစ်ရက်မှာပဲ မေမေ အိမ်ကြီးမှ ထွက်ခွာ သွားပါသည်။ အထွာကသာ မျက်ရည်တစ်ဝဲဖြစ်နေတာ ဖေဖေရော မေမေရောက တည်ငြိမ်စွာပင်။

“မြလေး ကိုကိုအပေါ်မှာ ကံသုံးပါးနဲ့ ပြစ်မှားကျူးလွန် မိတာရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကို”

“မြလေးမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူး။ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ် ကျန်းမာနဲ့ တရားတူးတရားမြတ်ရအောင် အားထုတ်နိုင်ပါစေကွယ်”

ဖေဖေက အောက်စီဂျင်ပိုက်တန်းလန်းနဲ့ ဆုတွေပေးနေ သေးသည်။ ဖေဖေအနားမှာလည်း အရင်တုန်းကလို အထွာ တစ်ယောက်တည်း နေခွင့်ရတော့တာမျိုး မဟုတ်တော့။ အကြံပေး ရှေ့နေကြီး၊ ဖေဖေတို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အားကိုးလာရသော ဝတ်လုံ တော်ရကြီး၊ သူနာပြုဆရာမလေးနှင့် ဖေဖေရဲ့လုပ်ငန်း၌ ယုံကြည်ရ သူ အများအပြား။ ပြီးတော့ အန်တီနန်စီတို့ မိသားစုပေါ့လေ။

“ကဲ...သမီး မေမေသွားတော့မယ်၊ မေမေမှာတာတွေ မမေ့နဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အထွာအသံက တိမ်ဝင်လျက်။

“သမီးအတွက် ခိတ်ချသွားပါ မြလေး”

ဖေဖေက ဝင်ပြောသည်။ ထိုအခါမှ မေမေလည်း စိတ် ကျေနပ်သွားဟန်တူ၏။ အန်တီနန်စီတို့ မိသားစုမှလွဲ၍ အားလုံး သောသူတွေဟာ မေမေလုပ်ရပ်အပေါ် နားလည်သဘောပေါက် ဟန်အပြည့်။ အန်တီနန်စီကသာ မနာလိုမရှုစိမ့်အကြည့်တွေနဲ့။

“အင်း...နောက်ဆုံးတော့လည်း အစ်ကိုကြီးနားမှာ နန်စီ ပဲရှိတော့တာပေါ့နော်၊ အဲဒါကို အစ်ကိုကြီး နားလည်ဖို့လိုတယ်”

ရှေ့လှမ်းမည့်ခြေလှမ်းတွေ တုန့်ခနဲ ရပ်သွားသည်။ ပြန်ချေပရန် စကားလုံးတို့ နှုတ်ခမ်းဖျားပေါ် တင်လိုက်ချိန်...

“သွားမယ်၊ သမီး၊ လာ”

မေမေက အထွာလက်တစ်ဖက်အား ဆွဲခေါ်သွားလေပြီ။

“အထွာ မေမေကို ပို့ပြီးရင် ဒီအခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့” ဖေဖေရဲ့ခေါ်သံ။

“ကြည့်ပါဦး...သူ့သမီးအတွက် အောက်စီဂျင်ပိုက်တန်း လန်းကြီးနဲ့တောင် မှာတမ်းတွေခြွေနေတုံး”

ဒေါ်နန်စီက ကွယ်ရာမှာ မဲ့သည်။

“ခြွေပါစေ မာမီရာ၊ အချိန်တန်တော့လည်း ခြွေထားတဲ့
မှာတမ်းတစ်ပုံတပင်နဲ့ အထာက သားလက်ထဲ ကြွေကျလာမှာပါ”

“တနင့်တပိုးနဲ့မို့ မနိုင်မနင်းတွေဖြစ်နေဦးမယ် ကိုကို”

ဇော်နီနှင့် မေခွန်သာထံမှ စကားသံတွေက အထာ့နောက်
ကျောမှာ ပင့်ကူမျှင်တွေလို ကပ်ငြိလို။ အထာ့အဟွက် နေ့ရက်တိုင်း
ဟာ ထောင်ချောက်ဆိုလျှင် ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးလမ်းဟာ ဆူးခင်း
လမ်းလား၊ သားရဲပွင်းလား။

သေချာတာက အထာ ခြွေလှမ်းမမှားရန်သာ အရေးအကြီး
ဆုံး။

“မင်း...ဘာတွေလုပ်နေလဲဆိုတာ ငါနားမလည်နိုင်တော့
ဘူး။”

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်နှိုက်ထည့်ထားပြီး သူ့ကို
ကြည့်သော ဇ မျက်ဝန်းတွေက အေးစက်စက်။ ကလေးမြို့ ရာသီ
ဥတုနဲ့အပြိုင်ပေါ့။

“ဟေ့ကောင်...ငါပြောတာ ကြားလား”

“ငါ နားမလေးဘူး ဖိုးထိန်၊ မင်းခြွေလှမ်းကို ဒီထက်
မမြန်နိုင်ဘူးလား၊ ရှေ့ကတစ်ယောက်က ဆေးဆိုင်ထဲဝင်သွားပြီ”

“ဝင်၊ဝင်ပေါ့ကွ၊ ဦးလေးက ငါတို့ကို ဒီလွှတ်တာ
ဝတ်လုံတော် ဦးညိုမင်းနဲ့တွေ့ဖို့ ဘာမသိညာမသိ နောက်ကို
လျှောက်လိုက်နေဖို့မှမဟုတ်တာ”

“မင်း ကြောင်နေဖို့အချိန်မရှိဘူး” ရယ်လို့ ပြောချင်တာ။
လျှာကိုယားလို့။ ဒါပေမဲ့ သူကပဲ မြိုသိပ်ထားလိုက်ပါသည်။
ရာဇဝင်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ နေရာဒေသမရွေးတာမျိုးမဟုတ်။ မကျေနပ်

ရင် လူကြားထဲလည်း အော်ဟစ် ဖို့ ဝန်မလေးတတ်သူ။ သူနဲ့ ဒီကလေးကို ရောက်တုန်းက ရှိပြီ။ ဦးစိုင်းခွန်သာရဲ့ ကြီးမား ခန့်ထည်သော အကြီးကို အပြင်မှ ငေးရုံမှတစ်ပါး ဘာမှသိကောင် အထည်ဖော်ရသေး။

ဦးလေးက ကလေးမြို့ရောက်တာနဲ့ ဝတ်လုံ ဦးညိုမင်း အားရှာပြီးတွေ့ပါရန် သေချာမှာတာတောင် ဒီကောင်က ရှေ့က ကောင်မလေးဆီလှိုက်နေတာ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံးပင်။ ရှေ့ကောင်မလေး ကိုလည်း သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး။ တောင်ပေါ်သူမို့ အသားလေး က ဖြူနေသည်။ သွယ်လျလျ ကိုယ်လုံးလေးမှာ ခူးအထက်နား ထိ ဂါဝန်အဖြူရောင်၊ ခြေမျက်စိနားထိရောက်တဲ့ အသားကပ် ဘောင်းဘီအနက်၊ ဟတ်(စ်)ရှူးအနက်၊ ချိုင်းနားထိရောက်တဲ့ ဂျက်ကက်နီနီလေးနဲ့ ထိုကောင်မလေးဟာ အများတကာ မျက်စိထဲ ထင်းခနဲ မြင်သာထင်သာ ရှိသူပါ။

ဂုတ်ထောက်ဆံပင်တို့ဖြောင့်ဖြောင့်တွေက အနောက်နားမှာ တိုပြီး နားရွက်ရှေ့နား ရှည်ကျထားတာမျိုးမို့ ခေါင်းလေးအင်္ကျီ ဆံပင်တွေက အိမ်ခနဲစင်းပြီး မျက်နှာလေးကို ဖုံးအုပ်သွားစေပြီး ဒါသည်ကပဲ ဇနီးကို ဆွဲဆောင်သွားလေသလား။

“ဟော...ထွက်လာပြီ၊ ဟာ မြင်းလည်းပေါ်တက်သွား ပြီ ဇ၊ လိုက်သွားမှာလား”

“မလိုက်ပါဘူး”

“ဟင်...မင်းဟာက ဘာကြီးလဲ၊ ဒီလောက်အထိ ခြေညောင်းခံလိုက်ကြည့်ပြီးမှ အိမ်လေးဘာလေး သိအောင်လေ”

ဖိုးထိန်က ဘောဇာကသာ ကြည့်မရတာ။ ဒါပေမဲ့ သူငယ် ချင်းရဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးတာမျိုးက သူ့မှာအကျင့်ပါနေကျ။ ဒီကောင် အေးတိအေးစက်လုပ်နေရင် သူကပဲ ကြားလင့်ဖြည့်ဆည်း ပေးတတ်တာမျိုးလည်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တိုက်တွန်းတာပါ။

“ကတော့ သူ့မူအတိုင်း မတုန်မလှုပ်နဲ့...”

“သွားမယ်”

“ဦးညိုမင်းဆီကိုလား”

“ငါ့အမေကိုသတ်တာ ဦးညိုမင်းမှမဟုတ်တာ”

“ဒါပေမဲ့ ဦးလေးက”

“အဖေ့ငါနဲ့ အစီအစဉ်ချင်းမတူဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က အတူတူပဲမဟုတ်လား၊ ဦးစိုင်း ခွန်သာနဲ့တွေ့ဖို့ တောင်းဆိုဖို့ဆိုတာ”

“ငါ့အစီအစဉ်က အဲဒီလောက်မလွယ်ဘူး ဖိုးထိန်”

“ငါ့မျက်စိတွေ လည်ကုန်ပြီ ဇ”

“တွေ့တတ်ရင် ရှင်းရှင်းလေးပါ၊ ငါ့ရဲ့ဆုံးရှုံးမှုက သူ အသံလောက်ပဲ ငွေနှုတ်လျှော့ဦး ငါမကြေဘူး”

“အဲဒီတော့ မင်းက”

“ငါခံစားရသလို တန်ပြန်အကျိုးသက်ရောက်မှုမျိုးပေါ့”

“ဟို...သူမိန်းမ ဒေါ်နန့်စီဆိုတာကို ကားနဲ့တိုက်မလို့လား”

“ဟား...ဟား မင်း စော်စော်တုံးတာပဲ”

ဒေါ်နန့်က အလှိုက်သွင်းလို့ရယ်သွင်း။ ပြီးတော့ စေ့မိတာ ပျစ်ပျစ်နုနုနု။ ပိုးထိန်က ချက်ချင်း စုပ္ပပ္ပဖြစ်သွားပြီ...

“ငါ့မှ နားမလည်တာ”

“ခုနက ကောင်မလေးက ဦးစိုင်းခွန်သာရဲ့ သမီးအကြီး”

“ဟမ်”

ပိုးထိန်ရဲ့ မျက်လုံးဖြူးသွားသည်။ အံ့သြခြင်းက ပိုးထိန်ကို ဆွဲဆွဲသွားစေသည်။

“သူမှာ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ မအေးတို့ မအေးတို့တွေ”

“အောင်မယ်...အဖိုးကြီးကစွဲသား၊ ဟား...ဟား”

“ဒီကောင်မလေးက အဖိုးကြီးရဲ့ အလေးအထားရဆုံးသမီးပဲ”

“မင်းက ဒီကောင်မလေးကို ဘာလုပ်မှာလဲ၊ မင်းစိတ်ဝင်စားနေလို့လား”

“ကျွန်”

ဒေါ်နန့်က စိတ်မရှည်တော့။ ပိုးထိန်ကို ခပ်စွေစွေကြည့်

သည်။ လမ်းလျှောက်နေရာမှ ခြေစုံရပ်ပစ်တဲ့အထိ။

“မင်းက မုန်တိုင်းထန်နေတုန်း ငါ့ကို မန်းကောက်မယ့်လူလို့ ထင်နေတာလား”

“အေးလေ...ထင်ချင်စရာပဲကို”

“ဒီကောင်မလေးကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး ငွေကောင်း...လို့”

“ဟိတ်ကောင်”

ပိုးထိန်က အလန်တကြား ထအော်သည်။ ပြီးတော့ ပြေးတူးပြတ်မျက်နှာနဲ့ သူ့နားနားကပ်လာကာ...

“အဲဒါ ရာဇဝတ်မှုကွ၊ သူ့မိဘဘက်က ရဲတွေဘာတွေ နိုင်ရင် မင်းရော ငါပါ ကွိမှာ”

“ပိုးထိန်...ကြံစည်ရင်းနဲ့ အကမြောက်သွားရင် ပြစ်ဒဏ်မခံရတဲ့အမှု၊ အဲဒါ ဘာလဲသိလား”

“ဟင့်အင်း”

အကြောင်ကြောင်ရုပ်နှင့် ပိုးထိန်က ခေါင်းယမ်းပြသည်။ အဲဒါ ပိုးထိန်နားထင်ကို လက်ညှိုးနှုတ်ဆောင်ထိုးရင်း...

“မသေမချင်းမှတ်ထား၊ အဲဒါ သွေးဆောင်ဖြားယောင်း၊ ချဉ်းသွေးဆောင်ရင်းက ကိုယ့်ဆီက ရုန်းမထွက်နိုင်အောင် ပြုလုပ်တာရမှာ။ ဒါမှ ဦးစိုင်းခွန်သာလည်း ခံစားရ၊ သူ့သမီးလည်း ခံစားရ၊ ငါလိုချင်တာ ငါလည်းရ”

“ဒါဆို မင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိုးကျွေးမှာပေါ့”

“လိုအပ်မှပါ”

ဇေယျာပြန်ပြောသံက အေးစက်စက်။ ဖိုးထိန်အတွက်တော့
ရှေ့ဆက်ရမယ့် မနက်ဖြန်ဟာ ကလေးမြို့ရဲ့ ရာသီဥတုလိုပဲ။
နှင်းထူထည်ကြောင့် ဝေဝါးဝါးဖြစ်နေသလို။

ဘေးတစောင်းမြင်ရတဲ့ ဇေယျာမှာဟာ ဆုံးဖြတ်ချက်
ကြောင့် တင်းနေတာလား။ အတိတ်က အရိပ်ကြောင့် တင်းနေ
တာလား။ သူမသိ။ ဇေယျာ သူ့အတွေးထဲကအတိုင်း အကောင်
အထည်ဖော်မှာ အသေအချာ။

ပိုင်ဆိုင်ဖို့ဆိုပေမယ့် ချစ်၍ရေးသော အလင်္ကာမပါ။
တွေးရင်း ဖိုးထိန် မျက်ခုံးခပ်လှုပ်လှုပ်။

ဖြစ်နိုင်ရင် မနက်ဖြန်တိုင်းက ရက်ရာအဖြစ်ပါစေလို့
ဖိုးထိန် ဆုတောင်းရုံမှတစ်ပါး။

အခန်း (၃)

“ပြေး...ပြေးစမ်း အထာ၊ သူတို့လက်ထဲ နင်ပြန်ပါ
မလို့မဖြစ်ဘူး”

အထာစိတ်ထဲမှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အော်နေသည်။ ထို့အတူ
အခြားလူများတွေကိုလည်း မြန်သထက်မြန်အောင် ပိုတိုး လိုက်၏။

ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ ရွာချတဲ့ မိုးစက်တွေဟာ ငွေဖြူ တံတွေ
အထာကိုယ်ထဲ စူးစူးစိုက်စိုက်လျက်။ တောင်ပေါ်မြို့ရဲ့ အအေး
အပြင် အေးစက်တဲ့ မိုးဒဏ်ကြောင့် အထာ တစ်ကိုယ်လုံး
အေးလို့။ မောဟိုက်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကြောင့် နှလုံးသားဟာ
အေးစွာ လှိုက်ခနဲနေတာများ အထာရင်ဘတ်အပြင်တောင်
အထွက်တော့မတတ်။

နောက်နားဆီ လှည့်ကြည့်သည်။ လူသံတွေနဲ့ ကားမီး
သံနဲ့။ သူတို့ လိုက်လာကြပြီ။ ရေစိုခြင်းကြောင့် လေးနေတဲ့
ပြေးရင်းလွှားရင်းက ချွတ်ပစ်ခဲ့သည်။ ကုန်းဆင်းကြိုးမို့

ပြေးတဲ့အချိန်နဲ့လူက ဒလိမ့်ခေါက်ကျွေးကျသွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ဘတ်ရှေ့ကအိတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပွေ့ထားဆဲ။ ဖေဖေ မှာထားခဲ့သည်ပဲ။

“ဒါတွေက ဖေဖေတို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ထိန်းသိမ်းထား တဲ့ ရတနာတွေ၊ သမီးနဲ့ပဲ ထိုက်တန်တာ၊ ကိုယ်နဲ့မကွာ အမြဲထား ပါ၊ သမီးကို ဖေဖေတို့ဘိုးဘွားအမွေတွေ အကုန်ပေးခဲ့တာပဲ”

“အန်တီနန့်စီတို့ကရော”

အဲဒီတုန်းက စိုးရိမ်တကြီး မေးခဲ့တာပါ။ သူတို့ကို မဖေ ဘဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ဟာ အထာ တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင်။ အို... ဖွဲ့လိုက်မဲ့ အပြီးတွေ။ ဒါတွေကို ကြိုမြင်ခဲ့ပေမယ့် အခုလောက် အထိ ဆိုးရွားသွားမယ်လို့ မထင်ထားခဲ့။

“ဖေဖေတို့ ဟော်နန်းကြီးရယ်၊ ခြံတွေရယ်၊ နောက်ပွဲနဲ့ နိုက်ခင်းတွေ၊ အပြင်ပန်း ပိုင်ဆိုင်သမျှ သုံးစွဲထားတယ် ဖေဖေသေတမ်းစာထဲမှာ အားလုံးပါပြီးသား”

“သုံးစွဲဆိုတော့ ဘယ်သူတွေလဲ ဖေဖေ”

“နန့်စီရယ်၊ သမီးရယ်၊ နောက်ဟစ်ယောက်ရယ်ပေါ့ သမီးကို အလေးအနက်မှာချင်တာက ဖေဖေ မရှိတော့တာနဲ့ ဒီအိမ် ကြီးရဲ့အရိပ်က အမြန်ဆုံးထွက်သွားပါ သမီး၊ ဖေဖေပေးထား သလောက်နဲ့ သူတို့တင်းဝိန်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

တွေးခေါ်မြော်မြင်တဲ့နေရာမှာ ဖေဖေ သိပ်တော်ပါသည်။

ဒီနေ့မှ ဖေဖေအလောင်း မြေကျသွားတာ။ သူတို့က ယုတ်မာသော အကြံအစည် တပွေ့တပိုက်နဲ့ ဒါကို သတင်းသယ်ဆောင်လာသူ တ မေခွန်သာ။

“နင် ဒီအိမ်ကြီးထဲက လွတ်အောင်ပြေးတော့ အထာ၊ ဘွန်း၊ စေတနာနဲ့ သတိပေးတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ နင်နဲ့ကိုကို ပေါင်းဖက်သွားမှာ ငါမကြည့်ချင်လို့၊ ငါ့အတွက် ကိုကိုကလွဲပြီး တခြားဘာမှ အရေးမကြီးဘူး။ နင်ကို ဒီည ကိုကိုက အပိုင်သိမ်း ခစ်မှာ”

ကြားရုံနဲ့ ကျောချမ်းစရာ။ အထာမှာ စဉ်းစားဖို့အချိန်မရှိ တော့။ မေခွန်သာပေးသော သတင်းက အမှန်ဖြစ်ဖို့များသည်။ အို့ကြောင့် မိုးချုပ်စပြုတာနဲ့ အထာ ဟော်နန်းကြီးထဲမှ မယောင် စလည် ထွက်လာခြင်းပင်။ ထင်သလောက် ခရီးမရောက်ခင်ဘဲ နောက်က လိုက်လာကြပြီ။

ဒီကြားထဲ မိုးမှောင်ကြီးကကျသေး။ ကံမကောင်းသွားရာ အလိုက်လို့ရွာဆိုတာ ဒါမျိုးလား။ အထာက ယူကလွယ်တဲ့ရိပ်ရာ ကြားထဲ ပြေးဝင်သည်။

“ဟေ့...ဟိုဘက်မှာ”

“မလွတ်စေနဲ့၊ နှစ်ဖွဲ့ခွဲပြီး လမ်းပိတ်ဖမ်းစမ်း”

“သားကြီး...လွတ်သွားလို့မဖြစ်ဘူးနော်”

အော်ဟစ်သံတွေက တစ်စထက်တစ်စ နီးလာပြီ။

“ဝေါ...ဒိန်း...ဒလိန်း”

ပြီးခနဲလက်သည့် လျှပ်စီးကြောင်းဟာ အထာရှိရာကို မီးမောင်းထိုးပြသည့်နည်း။

“ဟေး...ဟိုးမှာ”

အထာ အားသွန်ပြေးသည်။ ခြေဖဝါးပြင်သို့ ဆူးပေါင်းရာ ချီ စူးဝင်နေပေမယ့် နာကျင်မှုကို ဂရုမစိုက်အား။ ပြေးတုန်းက ဒီလောက်မကြောက်။ သူတို့လိုက်လာတာတွေမှ လူက သွေးပျက် ချင်လာသည်။ ဘာကြောင့် အထာ့နောက် အမှီလိုက်ကြပါသလဲ။

ဘုရားရေ...အထာ မိသွားလို့မဖြစ်ဘူး။ ဟင့်အင်း သူတို့ ဆီ အထာ ပြန်ပါသွားလို့မဖြစ်ဘူး။

ဖေဖေ တမလွန်ရောက်သွားပေမယ့် အထာ့ကို စောင့်ကြည့်နေမှာ အထာ သိတယ်။ အထာ့ကို ကယ်ပါဖေဖေ။ အထာ့နဲ့ အတူပါတဲ့ ဒီရတနာတွေ သူတို့လက်ထဲ ရောက်လို့မဖြစ်ဘူးဆို။ ဒါဆို အထာ့ကို သူတို့လက်ထဲကလွတ်အောင် ကယ်တင်ပါ ဖေဖေ။

မိုးရှေ့တွေ မျက်ရည်တွေရောပြီး စီးကျနေတဲ့ အထာ ဖေဖေ့ကို တောင့်တရင်း ယူကလစ်တောထဲမှ ပြေးအထွက်...

“ကျွဲ”

အထာရှေ့ ပြေးလမ်းပေါ် ပိတ်ရပ်နေတဲ့ ဆိုင်ကယ်မြင့် မြင့်ကြီး။ ဟဲလ်မက်ရဲ့ မှန်အုံးကို လှုပ်ပြသည်။ အထာနဲ့ မရင်းနှီးတဲ့ သူစိမ်းမျက်နှာနဲ့လူ။

“သူတို့လက်က လွတ်ချင်ရင် မင်း ငါနဲ့လိုက်နဲ့”

ယုံကြည်ရမလား။ ငြင်းပယ်ရမလား။ အထာ တွေးချိန် နေရာ။ ဒါဟာ ဖေဖေပေးတဲ့ အကူအညီလား။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက် ဆိုင်ပြီဆိုတာနဲ့ ဆောင်ထွက်သွားတာများ လေမှပြေးထွက်တဲ့ မြားတစ်စင်းလို။

“အမေ”

ယောင်ယမ်းအော်ပြီး အထာ သူခါးကို ဖက်ထားရာမှ တွေးမိသည်။ သူမလွတ်မြောက်ခြင်းရဲ့ တခြားတစ်ဖက်၌ ဘာရှိလဲဆိုတာကို။

“ငါတို့က မင်းကို ပြန်ပေးဆွဲလာကြတာ”

“ဪ...ပြန်ပေးဆွဲလာတာ၊ အဟင်း ရယ်ရတယ်၊ ရှင်တို့ရုပ်က လူဆိုးလူမိုက်ရုပ်လည်း မပေါက်ဘဲနဲ့”

“ဟေ့...မင်း ဒါနောက်စရာမဟုတ်ဘူး”

“မနောက်ပါဘူး၊ အတည်ပြောတာပါ”

ဇေ၊က ပိုးထိန်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ “ဘာဆက် ပြောရမလဲ” ဆိုပြီး အကြံဉာဏ်ယူတဲ့သဘော။ ပိုးထိန်က တော်တော် အားကိုးရသည်။ ပန်းကိုတွန့်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဘက် စုံခါပြ၏။ သူလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဆိုသည့်ပုံစံ။

ဇေ၊က ထိုကောင်မလေးကို အလစ်မှာ ခိုးငေးသည်။ ထူးဆန်းလွန်း၍ပါ။ သူစိမ်းယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာတာတောင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်တဲ့ အမူအယာ တစ်စက်ကလေးမှမရှိ။ အေးဆေးစွာ ချင်းကန်းတောင်အဝါးမပျက်။ ကိုယ့်မှာသာ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းတွေ တပွေ့ကြီးနဲ့။ သူမအိမ်က

လိုက်လာပြီး ပြန်မိသွားမှာစိုး၍ ခြေရာဖျောက်ခဲ့ရတာလည်း အခါခါ။

ဒီအတွက် လမ်းစရိတ်က ပွန်းသေး။ နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့။ လူပိုတစ်ယောက် ထပ်ပါလာ၍ စားစရိတ်က ပိုတက်သည်။ ဒီကြားထဲ ခေါ်လာတဲ့ညက မချောရဲ့ အဝတ်အစားတွေ မိုးရေခွံစိုနေတာကြောင့် ဆွေးနည်းသော ဝတ်စုံတစ်စုံ ဝယ်ပေးရတဲ့စရိတ်ကလည်း မနည်းပါ။ ရုတ်တရက် သူမအိမ်ကလူတွေ လှမ်းတွေ့တောင် မမှတ်မိစေရန် ရုပ်အင်္ကျီပွပွနှင့် အပွင့်ရိုက်ထမီ တစ်ထည် ဝတ်ခိုင်းထားသည်။ အနားတွန့်ကြီးတွေပါတဲ့ ဦးထုပ်ဆောင်းခိုင်းထားသည်။

ဒါတောင် မချောရဲ့ပုံက ငုပ်လျှိုးမသွား။ ဖြူနုသော အသားမှာ ထင်းလင်းနေအောင် မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးအလှက ညှိအားကောင်းဆဲ။ သူမကြည့်ရတာ ဘာအပူအပင်မှရှိပုံမပေါ်။ ကားလည်း ကားပေါ်မို့၊ ဒေသန္တရဗဟုသုတကို ရှာခိုးနေတဲ့အတိုင်း။ လမ်းဘေးဝဲယာ ရွာခင်းတွေကို ငေးမောနေပုံက အေးချမ်းစွာ။ အခုတော့ ငေးမောရတာ ပျင်းသွားပြီထင်သည်။ မျက်စိစုံမှိတ် အိပ်နေတာက အပူအပင်ကင်းကင်းနဲ့လေ။

သူလိုပဲ အရိပ်အက်ကြည့်နေသည့် ပိုးထိန်ကတောင်...

“မင်း...သတင်းမှားဖြစ်တယ်နော် ဇေ၊ သူကြည့်ရတာ အေးဆေးပဲ၊ ဦးခိုင်းခွန်သာရဲ့သမီးရော သေချာရဲ့လား”

“ဟေ့ကောင်...တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ ရာဇဝင်ကွ၊ ဦးစိုင်း ခွံသာရုံ အားထားရတဲ့သမီး၊ အမွေတွေရဲ့ ထက်ဝက်နီးပါးရမယ့် ထာဝရဆိုတာ သူ့ပဲ၊ အဲဒါတော့ သေချာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ် လို့ အေးရာအေးကြောင်း ဖြစ်နေလဲတော့ ငါလည်းမသိဘူး”

“သူ့ကို သူ့အဖေလာရွေးမှာ သေချာလို့နေမှာပေါ့”

“သေချာပေမယ့် ကြောက်နေရမှာမျိုးလေ၊ မဟုတ်ဘူး လား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့အဖေငွေတွေ တအားကုန်သွားမှာစိုးရိမ်နေ ရတာမျိုး”

“အေးလေ”

ဖိုးထိန်က ဇ ကောက်ချက်ချတာကို ထောက်ခံတာ အားတက်သရော။

“အခု...သူ့ပုံစံက သမရိုးကျမှမဟုတ်တာ”

“ဘယ်သမရိုးကျပါ့မလဲ၊ ကိုယ့်ကို ပြန်ရွေးမယ့်လူတောင် မရှိပါစေနဲ့ ဆုတောင်းနေရတာ” အထာက စိတ်ထဲမှ ပက်ခနဲ ပြန်ပြောမိသည်။ ရယ်လည်း ရယ်ချင်သည်။ သနားလည်း သနား ၏။ အထာကို ပြန်ပေးဆွဲလာတဲ့ ဟိုနှစ်ယောက်ကိုလေ။ ဟိုးငယ် ငယ်တုန်းက ကလေးချင်းမခံချင်အောင် စတတ်တဲ့ စာချိုးလေးကို သတိရမိသား။ ဘာတုန်း “ABC မတတ်ဘဲနဲ့ အရပ်ထဲကိုဝင်၊ ထဘီခိုးတာနင်” ဆိုတာမျိုးလေ။

အခုလည်းကြည့် ဖေဖေရိမြန်း မရှိမှန်းလည်းမသိ။ အထာ

ကို ထင်တစ်လုံးနဲ့ ပြန်ပေးဆွဲလာတာတဲ့။ အထာလက်ထဲ သိန်း ထောင်ချီတုတ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ပါလာကြောင်း သိပုံမရ။ ထိုပြန်ပေး သမားတွေရဲ့ ထုံပုံအပုံကို အထာက ရယ်ချင်သေးသည်။ အခုလည်း အထာ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နားထောင်နေတာလည်း သိပုံမရ။

သူတို့ရဲ့မျက်နှာမှာ ရိုးသားမှုတွေ ထင်ဟပ်နေသည်။ ဒါက အထာ အကဲခတ်ရသည့်ပုံစံ။

“ဟေ့...ဟေ့”

ရုတ်တရက် လှုပ်နှိုးခံလိုက်ရသည်။

“အင်း...ဟင်း”

“ထ...ထမင်းစားဦး၊ ရှေ့ဆိုင်မှာ ကားရပ်ပေးမှာ၊ တက တည်း အိပ်လိုက်တာ လွန်ရောပဲ”

“ကိုယ့်မျက်စိနဲ့ ကိုယ်အိပ်တာပဲ၊ ရှင်ဆီမှာ ပါမစ်တောင်း နေရမှာလား”

သူများပြောတိုင်း ငုံ့ခံမနေတတ်တာ သန္ဓေပါဗီဇ။

“ဟ...ဒါ ခရီးသွားနေတာ၊ သတိထားမှပေါ့”

ဇ၊ကလည်းမခံ။ ကိုယ်က သူ့ကိုကြောက်နေရမယ့် အခြေ အနေမျိုးမှမဟုတ်တာ။

“ဒီခရီးက ရှင်တို့ခေါ်လို့ ကွက်လာတာလေ၊ ရှင်ပဲ သတိ ထားပေါ့”

“မင်း အဲဒါကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီမှာ

ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော်၊ ဘေးကိုလည်း အကူအညီတောင်းဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ဒေသသွားမယ့် ကြားလား။”

“အမလေး...အသံကိုက ဝါရင့်ပြန်ပေးသမားလို့လို့နဲ့ ရှင်မြောတာတွေ ကြံစည်ဖို့မပြောနဲ့ ယောင်လို့တောင် အိပ်မက် မမက်ဘူး၊ ရှင်လား။”

ကားကရပ်လို့ ခရီးသည်တွေ တဖြုတ်ဖြုတ်ဆင်းသွားပြီး အထာတို့နှစ်ယောက်က ရန်ဖြစ်လို့ကောင်းဆဲ။ သူက အထာ ကြောက်အောင် မျက်ခုံးကြီးတွေကို အတွန်ချိုးချပြီး စူပပ်ပုပ်ဒီဇိုင်း ပမ်းထားပေမယ့် အထာ၌ ကြောက်စိတ်မပေါ်လား။

ခုမြင်ခဲ့တွေပေမယ့် စူးရှတဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ပိရီတဲ့နှုတ်ခမ်း ဖျားတွေဟာ မတရားတာ မလုပ်ဘူးလို့ သက်သေပြနေသယောင်။ သူ့ကို အန်တီနီစီတို့၊ ဇော်နီတို့ထက် အထာ ပိုယုံကြည်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စိုးသည်၊ သူမှာ လူစိမ်းနောက်သို့ မကြောက်မရွံ့ လိုက်ခဲ့တာပေါ့။ ပြီးတော့ ပေပေလွှတ်တဲ့ တမန်တော်လို့ ယူဆ တာလည်း ပါသည်လေ။

“မင်း စားချင်တာမှာစား။”

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ မိနူးကန်ကို ထိုးပေးရင်း သူကပြော သည်။

“ရှင်တို့ကရော”

“ငါတို့ကတော့ လက်ဖက်ရည်ပဲ ဒေသကရမှာပေါ့၊

အထာရောအခြေအနေမကောင်း...အံ့”

အစားပါလာတဲ့သူကို စကားဆက်ခွင့်မပေး။ သူက တံတောင်နဲ့ ပစ်ခတ်တာကို အထာ မြင်ပါသည်။ အထာက သေချင်ဟန်ဆောင်ပြီး...

“မုန့်ဟင်းခါး၊ ဝဲကြောနဲ့တစ်ပွဲ၊ ကော်ပီမစ်တစ်ခွက် နို့စိမ်း၊ စာကံနော်၊ ရှမ်းခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲ၊ အီကြာကွေး၊ စမူဆာ အကုန်ချ”

“မင်းစားတာ များလှချည်လား။”

သူ့ထံမှ မအောင့်အီနိုင်ဘဲ ထွက်လာတဲ့အသံကြောင့် အထာမှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှီသိပ်ပြီး...

“အထာက အစားနည်းနည်းပုပ်စာယံ၊ စားပြီဆိုလည်း ဓာဝပဲ၊ အထာကို ပြန်ပေးဆွဲထားတာပဲ၊ ဒီလောက်တော့ ရှင်တို့ ဒကာမသင့်တာပေါ့”

အထာက ပိတ်ပြောပစ်သည်။ မအီမလည်ရုပ်နဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီးမှ...

“မင်းက ထာဝရတော့ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

ဖိုးထီနီက မနေနိုင်ဘဲ ဝင်မေးတော့ ဇက မျက်ခုံးတွန့် ကြည့်သည်။

“အစင်ပဲ၊ ဧရမရောဘူး၊ ရှင်ကရော”

“ငါ့နာမည်က ဖိုးထီနီတု၊ ဟို သူက”

“ဟိတ်ကောင်...ခါ မိတ်ဆွေပွဲနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့

လည်း စားစရာရှိတာ စား၊ ပြီးရင် မင်းအဖေဆီက ပြန်တောင်းရင်တော့ မင်းစရိတ်ရဲ့ နှစ်ဆ တိုးတောင်းရမှာ”

“အဲဒါ ရှင့်ကိစ္စပဲ”

သူပြောစကားကို ဘာတစ်ခုမှ စိတ်ဝင်စားဟန်မပြဘဲ အထာက မှာထားတဲ့ အစားအစာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု စားပစ်တာများ အားပါးတရ။ ရင်မနေရသူက ဇန့် ဖိုးထိန်။

“မင်းဟာက ရမှာကော သေချာရဲ့လား၊ ဇရာ၊ လောလောဆယ်တော့ ငါတို့က အငတ်ခံနေရပြီ”

“ဘယ်အလုပ်မဆို ရင်းမှမြတ်တာ၊ ဒါ အရင်းပဲရှိသေးတယ်”

“မင်းအရင်းကလည်း အိတ်ထဲရှိတဲ့ငွေနဲ့ လောက်မှာလား”

“မလောက်လည်းမဟုတ်၊ ငါ့မှာ နာရီတစ်လုံးရှိသေးတယ်”

“ဟင်း...အဖြေကလည်း အားရှိစရာ”

ဇန့်ဖိုးထိန် တီးတိုးပြောဆိုကြတုန်း အထာ ဆတ်ခနဲ ထရပ်တာကြောင့်...

“ဒါ ဘယ်လဲ”

“သန့်စင်ခန်းသွားမလို့”

“ဟေ့...မင်း ဉာဏ်များမယ်မကြာနဲ့နော်”

“မယုံရင် အိမ်သာထဲထိ လိုက်ခဲ့”

အထာက အဲလိုပြောပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ နောက်လှည့် ကြည့်ပေမယ့် သိပြီးသား။ အထာကို လည်ပင်းကြီးလိမ်ပြီး လိုက်ကြည့်နေမယ်ဆိုတာ။ အိမ်သာထဲဝင်ပြီးမှ လွယ်ထားတဲ့အိတ်ထဲက ငါးထောင်တန်တစ်ရွက် ဆွဲထုတ်သည်။

ဟော်နန်းက ထွက်လာကတည်းက အသေးသုံးဆိုပြီး ဖိုက်ဆံတစ်ထပ် ထည့်ခဲ့မိတာ မှန်သွား၏။ အိမ်သာက ထွက်လာတော့ ဟိုနှစ်ယောက်က ကျောခိုင်းထားလျက်၊ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး တွတ်ထိုးကောင်းဆဲ။ အထာက ငါးထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ကောင်တာပေါ်တင်ရင်း...

“ဟိုဝိုင်းအတွက် ဘယ်လောက်ကျလဲ”

“သုံးထောင့်နှစ်ရာပါ”

“ပိုတာမအမ်းနဲ့တော့၊ သူတို့ပေးရင် တခြားတစ်ယောက် ရှင်းတယ်လို့ပြောပေး”

ဒါပဲပြောပြီး ခပ်တည်တည်ပဲ ကိုယ့်စားပွဲဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ တစ်ဆိုင်လုံးလည်း အထာလုပ်ရပ်ကို ဘယ်သူမှ သတိထားမိပုံမပေါ်။ အားလုံးဟာ ကိုယ့်အာရုံနဲ့ကိုယ်။ စားပွဲဆီဝင်ထိုင်တော့မှ ဇ ဆိုသူက...

“ရှင်းမယ်ဟေ့”

စားပွဲထိုးလေး ရောက်လာသည်။

“ဘယ်လောက်ကျသလဲ”

“ရှင်းပြီးသွားပြီ အစ်ကို”

“အိတ်ထဲလှမ်းနေတဲ့ လက်တွန့်သွား၏။ အကဲခတ်
အကြည့်တွေက အထော့ထံ ရူးရူးရဲရဲ။

“ဘယ်သူရှင်းတာလဲ”

“အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ပဲ”

“အဲဒီလူဘယ်မှာလဲ”

“က တစ်ဆိုင်လုံး ဝေခနဲ ဝဲရှာသည်။

“အခုလေးတင် ထွက်သွားတာ၊ ဒီအစ်မလေး စားတာ
အားပါးတရရှိလို့ ဒါနုပြုချင်လို့တဲ့”

“တောက်...နာတယ်ကွာ၊ အဲဒီလိုမှန်းသိရင် ငါလည်း
အားပါးတရ စားပြမတယ်”

“အရေးထဲ အငတ်ကတစ်မျိုး၊ ထ ကားပေါ်တက်မယ်”

“က အထော့လက်မောင်းရင်းက ဆုပ်ကိုင်ကာ ခေါ်လာ
သည်။ အထာက ဘာမှမသိတဲ့အတိုင်း အေးဆေးစွာ။ စိတ်ထဲမှာ
တော့ ရယ်ချင်စိတ်ကို အူလိပ်၍ ခေါက်သိမ်းထားရ၏။

သရုပ်ဆောင်ပီပြင်မှုမှာ အထာရော စားပွဲထိုးလေးက
တကယ့်အကယ်ဒမီရှော(ခံ)။

အခန်း (၄)

“ကိုဇ ပြန်လာပြီဟေ့၊ အဘရေ...ဘကျော် လာကြပါဦး၊
တို့ဇလေ ကိုဇ ပြန်လာပြီဗျ”

ဖိုးရှပ်ရဲ့ အလန်တကြားအော်သံ။ ဦးကျော်ဝင်း ဘုရားဝတ်
ပြုနေရာမှ ဦးသုံးကြိမ်ချကာ အိမ်ရှေ့ထွက်ခဲ့သည်။ မထွက်လို့မဖြစ်။
အိမ်ရှေ့၌ ဇ အပေါင်းအသင်း ကောင်ကလေးတွေ စုပြုံနေပြီ။
အပေါင်းအသင်းဆိုလို့ ရွယ်တူမထင်လေနဲ့။ ဆယ်နှစ်နဲ့ ဆယ်ငါးနှစ်
ကြား ချာတိတ်တွေချည်း။ ဇ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းလည်းရ
သည်။ ဇထံ ဂစ်တတီးသင်ကြသည်။ ဇလုပ်သမျှ အလုပ်တိုင်း
ဒီကလေးတွေက နောက်ပါးမှ ကူညီသည်။ အခု ဇမရှိတဲ့ရက်
တိုင်းမှာလည်း သူ့အနား လာနေပေးကြသည်။

“ဘကျော်”

“ဝေ...လာပါပြီကွ ငါ့ကောင်တွေရ”

“ကိုဇ ပြန်လာပြီဗျ...အဟီး”

“ဇ ပြန်လာရင် သွားကြိုလေကွာ၊ ငါ့အိမ်ရှေ့လာအော်

နေရသလား”

“အာ...မကြုံရဲဘူး”

“ဟ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဦးကျော်ဝင်းက အခုမှ ကလေးတွေရဲ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်မိသည်။ ကလေးသုံးယောက်စလုံးဟာ ပြောင်ချော်ချော် စပ်ပြီး ဖြိုးတွေနဲ့။

“ဗွာ...ပြောလေကွာ၊ မင်းတို့ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ”

“အဟီး...ဘကျော် ကိုလေဗျ မိန်းမခိုးလာတာ”

“ဟေ”

ဦးကျော်ဝင်း အံ့သြစိတ်နဲ့ အာမေဍိတ်က အကျယ်ကြီး

“ဟုတ်... သိဗျ၊ အစ်မကြီးက ချောမှချော၊ ဒါပေမဲ့ ကို

က စုပုပ်လို့ ကိုဖိုးထိန်ကြီးကတော့ ပြုံးစိစိနဲ့”

ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာပါလိမ့်။ ဒွါဟစိတ်နဲ့ ဦးကျော်ဝင်း လှမ်းအကြည့် လမ်းမျိုးကို ကွေ့တက်လာတဲ့ သားဖြစ်သူကို တွေ့မိပါပြီ။

“ဟင်”

ဟုတ်သည်။ ကလေးတွေပြောတာ မမှား။ သားနဲ့ဖိုးထိန် အပြင် နောက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ အဝေးကလှမ်းကြည့်တာနဲ့ ထင်းနေအောင် ပေါ်လွင်တဲ့ အလှတရားနဲ့ နုငယ်မှု။

“ဟော...ဟော တွေ့ပြီမဟုတ်လား”

“အေး...အေး တွေ့ပြီ၊ သွားတော့ မင်းတို့ ကိုဖိုးထိန်

ကြည်လာဘူးနဲ့တူတယ်၊ ညကျမှ လာခဲ့ သွား”

ဦးကျော်ဝင်း အိမ်ရှေ့က လူစုကို ခွဲပစ်လိုက်သည်။

အဲဒီဖြစ်သူလုပ်လာတဲ့ ပဟောဦးကို သူရင်းရင်းမည်း။ စိတ်ထင်တိုင်း ချစ်တာတတ်တဲ့ ရာဇဝင်အကြောင်း ဖအေဖြစ်သူက ကောင်းကောင်းသိသည်။

အခုလည်း ဘာတွေထင်ရာစိုင်းပြန်ပြီလဲမသိ။ အတွေး

မင်းခင် ဇ၊က အိမ်ရှေ့ဆီ ရောက်လာပြီ။ အိမ်ပေါ်လှမ်းတက်ရင်း

“နေကောင်းလား အဖေ”

“အေး”

အဖေက တိုပြတ်ပြတ်ဖြေသည်။ ဇ နောက်မှတက်လာ

သော ထာဝရကို အကဲခတ်သလို လိုက်ကြည့်နေ၏။

“သူကဘယ်သူလဲ ဇ”

“ကျွန်တော်ခေါ်လာတာ အဖေ”

“မင်းအိမ် မင်းခေါ်လာလို့ ရောက်လာတာပေးကွာ၊ ငါမေး

တာ ဘယ်သူလဲလို့”

“ဦးစိုင်းခွန်သာရဲ့သမီး”

“ဘာ...ဇ၊ ဘာပြောတယ်”

အဖေပုံစံက တုန်လှုပ်စွာ။ မျက်လုံးကြီး ပြုံးကြောင်စွာနဲ့

အဖို့ စိုက်ကြည့်နေတာ အကြာကြီး။

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ အဲဒါ ဦးစိုင်းခွန်သာရဲ့ သမီးဦး

ထာဝရတဲ့၊ နောက်ရက်နည်းနည်းကြာမှ သူ့အဖေဆီ အကြောင်း ကြားရမယ်၊ ကျွန်တော် ခေါ်လာလို့”

“မင်းရူးနေလား ဇ”

အဖေအော်သံက အကျယ်ကြီး။ ဇက စိတ်မရှည်စွာနဲ့ ရုပ်အင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်ပစ်သည်။ အဖေနဲ့ဇရဲ့ ပဋိပက္ခအစပျိုးခြင်းကြား မျက်လုံးအိုင်းသားဖြစ်နေတဲ့ ထာဝရကို သတိထားမိသည်။ သူစိမ်း တရံအိမ်ရောက်ခါစမှာ ဒီလိုအနေအထားနဲ့ ကြုံရတော့ သူမ စိတ်အားငယ်မှာပဲဆိုတဲ့ သနားစိတ်က လုပ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ကို ပြန်တင်း၏။ ဘာဆိုလို့လဲ။ သူမဟာ ဇရဲ့ ဧည့်သည်မှမဟုတ်တာ။

“မင်းကို ငါ ဦးညိုမင်းနဲ့ တွေ့ခိုင်းတာ၊ အခု မင်းဘာတွေ လုပ်လာတာလဲ၊ ဒါ ကစားနေတာမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းကလေးမိဘနဲ့ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းတွေ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်ပူနေမလဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်လောက်နစ်နာမလဲ၊ မင်း ဒါတွေ မတွေ့မိဘူးလား၊ မင်း ဘာလို့ သူများစိတ်ဒုက္ခရောက် အောင် လုပ်ရတာလဲ ဇ၊ မင်း ဦးညိုမင်းနဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

ပထမတော့ သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့ ပဋိပက္ခကို အထာက ပွဲကြည့်ပရိသတ်အနေနဲ့ပဲ ရှိခဲ့တာ။ ဦးညိုမင်းဆိုတဲ့ အမည်ပါလာ တော့ အထာခေါင်းထဲ အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံတွေ ဆူညံလာ ပြီ။ သူတို့ဟာ ဖေဖေစိတ်အချရဆုံး၊ အယုံကြည်ရဆုံး ဝတ်လုံတော်

ရကြီးနဲ့ ရင်းနှီးနေခဲ့တာလား။ သူတို့ပတ်သက်မှုက ဘာလဲ။ သူတို့ လက်ထဲ ရောက်နေတဲ့ အထာမနက်ဖြန်တွေကရော လုံခြုံမှုရှိပါရဲ့ လား။

မေးခွန်းတွေ၊ သံသယတွေနဲ့ အထာက ရှုပ်ထွေးနေချိန် သူတို့သားအဖကလည်း အကြီးအကျယ် စကားစစ်ထိုးကောင်းဆဲ။

“ဦးညိုမင်းကို ကျွန်တော်က ဘာလို့သွားတွေ့ရမှာလဲ အဖေ၊ ကျွန်တော် နစ်နာခဲ့သမျှ လျှာပါလို့ပြောရမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အသနားခံရမှာလား၊ ဆောရီးပဲ အဖေ၊ ရာဇဝင့်ဘဝမှာ သနားခံဖို့ ဇာတာ မပါဘူး၊ ယူထားသလောက် ပြန်တောင်းရမှာပဲ”

“မင်း ခေါင်းမာလှချည်လား ဇ၊ ဒါ ရှိခေတ်မှုမြောက် တယ်ကွ၊ ဒီမိန်းကလေးက မကျေနပ်လို့ တစ်ခုခုလုပ်ခဲ့ရင် မင်းဘဝ ဆိုးသွားနိုင်တယ်၊ မင်း ဘာလို့ သူများသားသမီးကို အဓမ္မခေါ် လာရတာလဲ”

“ခေါ်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ သူ့သဘောနဲ့သူ လိုက်လာ တာ”

သားဖြစ်သူရဲ့ အပြောမတတ်မှုကြောင့် ဦးကျော်ဝင်းမှာ တစ်ဖက်မိန်းကလေးကို အားနာသွားရသည်။ ဇ၊ကလည်း ကိုယ့် အဖြစ်အတိုင်း ပြောရတာ။ အစောကြီးကတည်းက အစီအစဉ်ရှိပေ မယ့် လက်တွေ့မှာ ထင်ထားတာထက် လွယ်ကူနေတာ သူ့ကံ တရား။

“မင်း မတရားမပြောနဲ့ ဇ”

“ဒါဆို အမေသေသွားတာရော တရားလား အဖေ”

“ဟေ့ကောင် ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့”

“မပြီးအောင် အဖေ လုပ်တာလေ၊ အမေ ဆုံးရှုံးသွားတာကို သူ့အဖေက ငွေနှံပြန်လျှော်လို့ရကြေးဆို သူ့သမီး အဆုံးရှုံးခံကြည့်၊ ကျွန်တော်က ငွေနှံပြန်မလျှော်ဘူး၊ တစ်ဘဝလုံးထိုးကျွေးပြီး နားလို့ရရန်း စောင့်ရှောက်ပေးမယ်၊ ဦးစိုင်းခွန်သာ ခံစားတတ်ရင်ရပြီ”

ဒါ...ဘာစကားလဲ။ အမိပွယ်ဖော်ပြီးတာနဲ့ ကိုယ့်ကို စော်ကားတာကို ထာဝရ သိလိုက်သည့်အတွက် မာနက သွေးဆူစေ၏။

“ရှင်လွန်ပြီနော်၊ ရှင်နောက်ကို အထာလိုက်လာတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်အခက်အခဲနဲ့မို့၊ ဖေဖေနဲ့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့မှန်း အထာမသိဘူး၊ ငါ့အိမ်ပေါ်ရောက် ငါ့သဘောပဲဆိုပြီး နင်းခြေတဲ့စကားမျိုးနဲ့ မနှိပ်ကွပ်နဲ့၊ အထာ မကြိုက်ဘူး”

“မကြိုက်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါ ငါတို့သားအဖကိစ္စ မင်းဝင်မပါနဲ့”

“ဝင်ပါရအောင် ရှင်ပဲ ဒီအိမ်ပေါ်ခေါ်လာတာလေ၊ အထာမှာ အားကိုးမလိုဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရပ်တည်လို့ရတယ်”

“အစောကြီးကတည်းက ရပ်တည်ခိုင်းမှတော့ ငါ့သိက္ခာ

အဖွန်းခံပြီး မင်းကို ဒီခေါ်မလာဘူး၊ မင်း ငါ့အရိပ်အောက်မှာပဲ နေရမယ်၊ ငါ့အကြံ မအောင်မချင်း မင်းကို ဘယ်မှသွားခွင့်မပေးနိုင်ဘူး”

“အဲဒါ အမိန့်လား၊ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မကျေနပ်ရင် ကိုယ့်ရင်ကိုယ်ထုပြီး ငိုချင်းချလိုက်၊ အထာက သွားမှာပဲ”

“ဟေ့...မင်း”

ဇ အပြောထက် လက်ကမြန်သည်။ အထာလက်ကောက်ဝတ်ကို ဆောင့်ဆွဲသည်။ ရုတ်တရက်မို့ ခြေကမခိုင်း။ အထာကိုယ်လေး ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားတာက ဇ ရင်ခွင်ဆီ ထွေးခနဲရောက်သွား၏။ အိမ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးပေါ် ဝရန်းသုန်းကား။

“ဟိတ်...တော်စမ်း၊ ဇ၊ လွတ်စမ်း၊ မင်းက ငါ့ရှိနေတာတောင်၊ ထိုင်နေစမ်း၊ ကဲ မိန်းကလေးလည်း စိတ်လျှော့ပါကွယ်၊ ဦး ကြားထဲက တောင်းယန်ပါတယ်၊ ပြန်ထိုင်ပါ၊ ဇ သွားတော့၊ ဖိုးထိန် မင်းသူငယ်ချင်းကို ခေါ်သွားတော့”

“ဟေ့ကောင် ဇ၊ လာ သွားမယ်၊ လာ ထ”

ဖိုးထိန်က အတင်းဆွဲခေါ်သွားသည်။ မှန်ကုပ်ကုပ်နဲ့ အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားတာမို့ ဒေါသရှိန်ကမပြေ။ ခြေတစ်ချက်ဆောင့်နင်းတိုင်း အိမ်က သိမ့်ခနဲ။ အထာအဖြစ်က ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုး၊ ရှင်ကြီးက ပိုဆိုးကိန်းဆိုက်နေပြီ။ ဟိုမှာက လူအသိမ်းခံရမယ့်ဆဲဆဲ လွတ်အောင်ပြေးလာရတာ။ ဒီရောက်တော့

စကားနဲ့ အသိမ်းပိုက်ခံရတာမျိုး မာနနဲ့ဒေါသဟာ ရင်နဲ့တောင်မဆန့်တော့။

“သားစကားတွေ လွန်သွားမှန်း ဦး သိပါတယ် မိန်းကလေးရယ်၊ သားအစား ဦးပဲ ကြားထဲက တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဦးစိုင်းခွန်သာရဲ့သမီးဆိုတော့ ဦးမှာ စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိပါတယ်”

“ဖေဖေနဲ့ဦးနဲ့က မိတ်ဆွေတွေလား”

ထာဝရ ဒေါသစိတ် ပြယ်သွားလို့မဟုတ်ပါ။ အံ့ဩစိတ်ဆောင်၍ မေးခြင်းဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ ကြားရသောအဖြေက ပိုအံ့ဩစရာ။

“သေချာတောင် မသိခဲ့ကြပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပတ်သက်ပုံက နက်နဲတယ်”

ဦးကျော်စင် အတိတ်စာမျက်နှာကို ပြန်လှန်သည်။ ထိုအခါ ဇ ဆိုသော လူတစ်ယောက်ရဲ့ နာကျင်ခြင်းတွေက ထာဝရဆိုသည့် သူမအတွက် ကြင်နာစရာတွေဖြစ်ကုန်၏။

ထာဝရအဖြစ်က အတိတ်ကြွေးဆပ်ရမယ့် တရားခံလား။ ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသလို အလွမ်းသံသရာထဲ မတရားတာ ဘယ်သူလဲ။

ရှိစေတော့။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါဖြစ်ခွင့်ရတဲ့ မြေစာပင် ဘဝလေ။

အခန်း (၅)

“ဟား...ဟား မင်းအဖြစ်ကလည်း ဇ၊ရာ”

“ရယ်မနေနဲ့၊ လာကူလားဦး”

ဇ၊က မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့် လက်ထဲက အထုပ်အပိုးတွေကို ဝိုင်းထိန်း ကမ်းပေးသည်။

“ငါထင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကားမှတ်တိုင်က လာစောင့်နေတာ၊ ဦးလေးနေရာမှာ မင်း အစားဝင်လို့ရတယ်ဆိုတော့ ငါတော်တော်ဝမ်းသာသွားတာကွ၊ မင်း ရေရောင်းရတဲ့ဘဝက လွတ်ပြီဆိုပြီးတော့လေ”

“မထင်ပါဘူးကွာ၊ လူက တစ်ယောက်ပိုလာပြီ၊ စာစရိတ်အပြင် ဒါတွေဝယ်ရတာနဲ့ အဖေဆေးဖိုးက ရှိသေးတယ်”

ဇ၊က ကျောက်ပျဉ်တွေ၊ သနပ်ခါးတုံးနဲ့ အဝတ်အစားထုပ်ကို မေးငေါ့ရင်းပြောသည်။

“အဖေနေရာ ဝင်တယ်ဆိုပေမယ့် ငါက အကူသာ”

၉၂

မောင်းပဲကွ၊ လိုင်စင်သာရှိတာ၊ ကားနဲ့ အမြဲထိတွေ့နေတဲ့သူမှမဟုတ်တာ၊ ဘေးနားထိုင်လိုက်ပြီး နှစ်လ သုံးလလောက်မှ အသေအချာ ဝင်မောင်းရမှာ၊ တစ်ခုခု အလွဲအချော်ဖြစ်ရင် လျော်ရမှာကွ၊ ကုမ္ပဏီကားတွေက အသန့်စားတွေချည်းပဲ”

“မင်း ဒီကောင်မလေးခေါ်လာကတည်းက ရင်းရတာတွေ များနေပြီနော်”

ဖိုးထိန်စကားကို ဇေယျာလှိုင်လည်း ထောက်ခံသည်။ ဟုတ်သည်။ ဇေယျာ အလုပ်တစ်ခုက နှစ်ခု ပိုလုပ်လာရသည်။ ပိုပင်ပန်းသည်။ ထာဝရမိတ်ဆွေဘက်ကလည်း ဘာမှမထူးခြား။ ဒီနေ့နဲ့ပါဆို ထာဝရ ဇေယျာလှိုင်က ငါးရက်ရှိပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ဇေယျာ မိန်းမခိုးလာသလိုလို အထင်တွေနဲ့ မေးမြန်းကြတာ အမော။

“ရှင်းမပြီချင်။ အမှန်အတိုင်း ပြောလို့လည်းမဖြစ်။ ဒီတော့ အထင်တလွဲတွေကြား အသာငြိမ်နေတာ အကောင်းဆုံး။

“ဒီတစ်ပတ် စောင့်ကြည့်လို့မထူးခြားရင် သူ့အဖေဆီ ဆက်သွယ်ရမှာပဲ၊ လူတစ်ယောက်စရိတ်က မလွယ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဦးလေးကိုတော့ သူဖြူစသားကွ”

“သူ့အလုပ်က ဒါပဲရှိတာလေ၊ ဒီနေ့တော့ ငါ မောင်းခဲ့တယ်၊ ငါ့အဝတ်အစားတွေရော၊ စောင့်တွေ၊ ခြင်ထောင်တွေ ယာ်ထားလို့”

“စကားကြောင့် ဖိုးထိန်က အူလိုက်သည်လို့ကလေးပြီး

“မင်းဟာက ရှင်ဘုရင်ကို ခွေးမောင်းခိုင်းသလို ဖြစ်နေ

ပြီ”

“အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ တန်းအပြည့်လှန်းထားတဲ့ အဝတ်တွေကိုကြည့်ပြီး ဇေယျာလှိုင်က အမှန်။ ဘယ်လောက် မှန်းတီးတဲ့ ရန်သူတွေဆိုပါစေ ကိုယ့်အမိန့်ကို နာခံလျှင် ကျေနပ်ကြတာမင်း။ အဖေကတော့ ကုလားထိုင်ပေါ် ခပ်မှေးမှေးထိုင်ရင်း...

“အဆင်ပြေရဲ့လား သား”

“ပြေပါတယ် အဖေ၊ ဟေ့”

အဖေဘေးနား ထိုင်နေတဲ့ ထာဝရကို ဇေယျာလှိုင်လည်း

“ဘာလဲ”

“ထူးပုံက”

“ရှင်ခေါ်ပုံကရော”

“ကျစ်...စကားပြောရတာ အချိုးကိုမပြောဘူး၊ ရော ဒီမှာ အဖေဝယ်ပေးခိုင်းတဲ့ဟာတွေ”

ဒီတော့မှ ဇေယျာလှိုင်က အထုပ်အပိုးတွေကို ထာဝရလှမ်းယူသည်။ ဇေယျာလှိုင်က အဲဒီလိုပုံစံကို တစ်စက်ကလေးမှ မကြိုက်။ ဂျစ်တီဂျစ်ကန်နဲ့ တကယ်ဆို ကိုယ်က ခယရမည့်သူမှ မဟုတ်တာ။ ထိုသို့ပင် ထာဝရကိုတွေးတိုင်း မကျေနပ်စိတ်က တလိပ်လိပ်။

“ဒါတွေအားလုံး မင်းကို အလကားပေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မင်းအဖေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရရင် ငါပြန်တောင်းမှာ”

“အမလေး မပူနဲ့၊ စာရင်းသာတို့ထား၊ အားလုံး နှစ်ဆပြန်လျော်မယ် ရှင်းလား”

“ဟွန်း...လေကြီးလေကျယ်နဲ့၊ ဘယ်လိုပဲ ပြန်လျော်မယ် ပြောပြော အခုတော့ ငါ့အိမ်မှာ အဝတ်လျှော်သမဖြစ်နေပြီ”

နောက်နားမှ ဘွန်းတိုက်ပြီး မကြားတကြားပြောသွားတဲ့ ဇေယျာက အထာကို ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး...

“ရှင် ဘာပြောတယ်”

အိမ်နောက်ဖေးဆီဝင်တဲ့ စင်္ကြန်လမ်းကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ ဖြစ်နေခြင်းပါ။ ဇေယျာက ထမင်းစားရန် မီးဖိုချောင်ဆီအသွား အထာက ဒီအိမ်ရဲ့တစ်ခုတည်းသော အိပ်ခန်းဆီအသွား လမ်း၌ဆုံကြခြင်းပင်။

“မင်းမကြားဘူးလား”

ဇေယျာက ချာခနဲ လှည့်အပြော ကျဉ်းမြောင်းတဲ့လမ်းလေးမှာ ဇေယျာက ရင်ဘတ်နဲ့ အထာ နဖူးပြင်ဟာ ထိလှထိခင်။ အနီးကပ်မြင်ရမှ ဝင်းမွတ်တဲ့ပါးပြင်ရယ်၊ တိုစိပ်စိပ်မျက်တောင်အောက်က မျက်ဝန်းလက်လက်ရယ်၊ ပြီးတော့ ဘာနဲ့နှိုင်းပြရမှန်းမသိတဲ့ ကိုယ်သင်းရနံ့။ ဇေယျာ ရင်ခွန်တာမဟုတ်ဘဲ ရုတ်တရက်ကြီး ကတုန်ကယင်ဖြစ်သွား၏။ ဒေါသအစား ဝင်ရောက်လာတာက ကျီစားလိုတဲ့စိတ်များ။

“ရှင်ကိုယ်ရှင် သိပ်အထင်ကြီးမနေနဲ့၊ အဲဒါ အထာ

လျှော်ထားတာမဟုတ်ဘူး၊ လူငှားလျှော်ထားတာ သဘောပေါက်”

“ဘာ...မင်းမှာ ပိုက်ဆံတွေ သိပ်ပေါနေလား”

“ဆန္ဒရှိရင် ရှင်ကိုတောင်ဝယ်လိုရတယ်”

ရင်ထဲမှာ ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်သွားပေမယ့် ထာဝရတို့ ပြန်ကလိချင်တာနဲ့ပဲ စကားကိုပြောင်းလိုက်ပါသည်။

“မင်းလိုချင်ရင် အလကားလည်းရတယ်”

“ဟင်...ရှင် ရိုင်းလှချည်လား ကံ”

အပြောရဲ့အနားသတ် လှစ်ခနဲဝင်လာတဲ့ လက်သီးတစ်ဖက်။ ဇေယျာက ခေါင်းကို နောက်လှန်ရှောင်ရင်း ထာဝရလက်သီး ဆုပ်သေးသေးလေးကို ဆွဲချုပ်ထားမိသည်။

“ကိုယ့်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်လုပ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့နော်၊

ကိုယ်ပြန်ကျူးကျော်ရင် မင်းပဲရှက်ရမှာ”

“တော်စမ်း...တောက်”

“သမီးရေ”

အိမ်ရှေ့က လွင့်ဖျံလာတဲ့ အမွေခေါ်သံက ဇေယျာရဲ့ပွဲကို ဖျန်ဖြေပေးလိုက်သလိုရှိသည်။ ဇေယျာ ထာဝရလက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ထာဝရက အခဲမကျေစွာ ဇေယျာကို မျက်စောင်းတစ်စင်း ဖော်လွှတ်ရင်း...

“လာပြီ...ဦးရေ၊ ဆေးသောက်ဖို့မလား၊ အထာ ပစ္စည်းတွေသိမ်းပြီး လာခဲ့မယ်”

ထို့နောက် ဇ မျက်စိရှေ့မှ ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး ထွက်သွား၏။ ထင်မှတ်မထားသော၊ ရည်ရွယ်ခြင်းမရှိသော နီးစပ်မှုက အတွက် ခံစားမှုအသစ်တစ်မျိုး ပေးစွမ်းလိုက်သလို ရင်တစ်ခုထဲ သိမ့်ခနဲလှုပ်ခတ်နွေးထွေးသွားသည်။

အင်း အခုတော့လည်း စူးလက်တဲ့ ဘာဝရရဲ့ မျက်စောင်ဒဏ်ကြောင့် ဇကိုယ်တိုင် ထမင်းဆာတာတွေတောင် ပျောက်လို့ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့ ဂုဏ်ခံတယ်ဆိုတာလေ။

အခန်း (၆)

“ဟယ်...ဟင်းကလည်း ကန်စွန်းရွက်ကြော်တစ်မျိုး အည်း”

အထာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ အုပ်ဆောင်းအောက် ကြည့်တော့ ငါးရံခြောက်ဖုတ်ဆီဆမ်း၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်၊ ပြီးတော့ အထာနဲ့ ဦးအတွက် ဖြစ်ဟန်တူသည် နန္ဒင်းဝါဝါနဲ့ ကြော်ထားတဲ့ ဝဲပြုတ်ထမင်းက စားချင်ဖွယ်ရာ။

ဒီအိမ်ရောက်ကတည်းက ဇဆိုသော ထိုသူ ဝတ္တရားကျ နှာသည်။ ဘယ်အချိန် အိပ်ရာထမှန်းမသိ။ ဒါပေမယ့် အထာ နီးသော မနက်ခုနစ်နာရီဆို သူက ထမင်း၊ ဟင်းလည်း ချက်ပြီးပြီ။ အထာတို့စားရန် နံနက်စာလည်းအသင့်။ ဒီကြားထဲ အိမ်အတွက် သုံးရေဆိုတာကို သူပဲထည့်ပေးပြီးသား။ အပြင်မှာ အလုပ်လည်း လုပ်ရ၊ အိမ်အလုပ်လည်း လုပ်ရ။ ဒါပေမဲ့ စားရတော့ အထာတို့ထက် ချို့တဲ့သည်။ ထာဝရ အတွေးထဲ စိတ်မကောင်းတာမို့

ငါးခြောက်ဖုတ်ပန်းကန်ဆီ လက်လှမ်းပြီး ဇ ချိုင့်ထဲ မှောက်ထည့် လှဆဲဆဲ...

“ဟေ့...ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ရုတ်တရက် နောက်ကထွက်လာသော ဇအသံကြောင့် ထာဝရလက်ကလေး တွန့်သွား၏။ လှည့်မကြည့်ဘဲ သိသည်။ အမိန့်သံနဲ့ ပြောတတ်သူက ရာဇဝင်ဆိုတာကိုလေ။

“ရှင်ကို ထည့်ပေးမလို့”

“မလိုပါဘူး”

အသံနဲ့အတူ လူက ထာဝရအနားကို ရိပ်ခနဲရောက်လာ၏။ သင်းပျံ့တဲ့ ဆပ်ပြာရနံ့နဲ့ ရေစိုနေသော အသားတချို့က ထာဝရလက်မောင်းကို လာရောက်ထိတွေ့သည်။ အထာက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပစ်သည်။ နောက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိတော့ ထာဝရပါးမိုးရှက်သွေးတို့ ဖျန်းခနဲ ဆူပွက်သွားသည်။ ကြည့်စမ်း ရေချိုးပြီးစီး ထင်သည်။ အပေါ်ပိုင်းကိုယ်လောကြီးနဲ့ ဇကတော့ သူ့အဖြစ်နဲ့ သတိထားမိပုံမပေါ်။

အထာလက်ထဲက ငါးခြောက်ပန်းကန်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူ ဆောင့်ခနဲ ပြန်ချရင်း...

“မင်းနဲ့အဖေ စားဖို့ချန်ထားတာ၊ ဘာမှနားမလည်ဘဲနဲ့”

စေတနာကို စော်ကားခံလိုက်ရသည်။ သနားစိတ်နဲ့ ဖုံးအုပ်သွားတာက ဒေါသ။

“နားမလည်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင် လူတောထဲမှာ ထမင်း ချိုင့်ဖွင့်စားရင် မျက်နှာငယ်မှာစိုးလို့”

“ကိုယ့်ဟင်း ကိုယ်စားတာ၊ သူများပစ္စည်းခိုးတာမဟုတ် ဘူး၊ ဘာမှမျက်နှာငယ်စရာမလိုဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ အလကား စေတနာနဲ့ မတိုက် ဘန်တဲ့လူ”

အထာက တီးတိုးရေရွတ်ပြီး အိမ်နောက်ဖေးဆီ ဆင်းခဲ့သည်။ မျက်နှာသစ်ရန်အတွက်ပါ။ နောက်ဖေးစည်ပိုင်းနားမှာ ရပ်နေသူက ကိုဖိုးထိန်။ အထာတို့ ဖြစ်နေကြတာတွေအားလုံး ကြားပြီး ဘန်တူသည်။

“ဇကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဟာ”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဘယ်လိုလူမှန်းမသိလို့ အံ့ဩနေတာ၊ နီဖိုးထိန်သူငယ်ချင်းက ထမင်းစားနေလို့သာ လူရယ်လို့ အသိ မကုန်ပြုရတာ၊ စေတနာ၊ မေတ္တာတွေ ကိုယ်တိုင်လည်း ခေါင်းပါး၊ သူများတကာ ပေးတော့လည်း နားမလည်ဘူး”

“ဒီကောင်က နင်တို့ကို ညှာတာပါ”

“အမလေး နားရှိလို့သာ ကြားရတာ၊ တစ်ခါမှ ညှာတာ မရှိဘူး၊ ပြောလိုက်တဲ့စကားဆိုလည်း အထာ နားထဲ သံရည်ပူ ထောင်းထည့်သလိုပဲ”

ပြောရင်း အထာက ညကအဖြစ်ကို ပြန်သတိရသည်။

ကိုယ် ပြန်ကျူးကျော်ရင် မင်းပဲရက်ရမှာ။ ဒါ ဘာစကားလဲ။ လူကို သူ့အရိပ်ခိုတယ်ဆိုပြီး ပြောတာများ ရစရာမရှိတဲ့အထိ။

“ဒီကောင်က အပြောသာဆိုတာ၊ စိတ်ရင်းကောင်းပါတယ်ဟ၊ နင့်ကိုခေါ်ထားပြီး ဒုက္ခခံခိုင်းသလိုဖြစ်မှာစိုးလို့တဲ့ဟင်းကောင်းလေးတွေ ချက်ကျွေးရတာနဲ့ ဆန်အကောင်းချက်စားရတာနဲ့၊ သူ့မှာ ဝင်ငွေခွဲထွက်ငွေက မမျှတော့ဘူး၊ ညဆို အိမ်ပြန်နောက်ကျတာလည်း မပြောနဲ့၊ ကုမ္ပဏီကနေ တန်းပြန်တာမှမဟုတ်တာ”

“ဟင်...သူက ဘယ်ဝင်နေလို့လဲ”

“ဟိုးဘက်တိုက်ခန်းတွေမှာ အပိုငွေရအောင် ရေသန့်သွားရောင်းတာလေ”

“အို”

ဒါတွေကျ အထာ မသိပါ။ အထာက ဦးကို ဆေးတိုင်းပြီး အိပ်ရာဝင်တာစောသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးကို သော့ခတ်ထားတာပါပဲ။ ဇော သော့တစ်ချောင်းရှိတာမို့ ဘယ်အချိန်ပြန်ရောက်မလဲ အထာ မသိပေ။

“ဒီလကုန်ရင် ဦးလေးကို ဆေးရုံတက်ပြီး သွေးသွင်းစေရဦးမယ်၊ ဆေးဖိုးရှိသေးတယ်၊ အဲဒါတွေအတွက် ဇလည်း လုံးလည်နေတာ၊ သူ့အပြောဆိုရင် နင် မခံစားရအောင် ငါပြောပြတာပါ၊ နားလည်ပြီး သည်းခံအောင် မရည်ရွယ်ပါဘူး”

ဖိုးထိန်က ပြောချပစ်သည်။ ဟုတ်သည်လေ။ ထိုသို့သူငယ်ချင်း ပင်ပန်းတာ ကိုယ်အသိဆုံး။ ထာဝရ ဘော်ကြော့အလို့ စိတ်တိုတာမျိုးမဟုတ်ပါ။ ထာဝရက စေတနာလို့ ပါးစပ်ကသာ ကြွေးကြော်တတ်တာ။ ဟိုကောင်က လူနဲ့ရင်း ခွန်အားနဲ့ရင်းပြီး စေတနာထားတာ ဘယ်သူသိလို့တုန်း။ ထာဝရမိဘတွေဆီ ဆက်သွယ်ပါတော့ဆိုပြီး ဖိုးထိန်ကပဲ အကြံပေးသည်။

ဒါကို ခေါ်သောကောင်က မတုန်မလှုပ်။ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း စာကယ်ပဲ သူ့ဘဝထိုးကျွေးဖို့ဆန္ဒရှိနေလားမသိ။

“အထာလည်း သိပါတယ်၊ သူပင်ပန်းတာကို၊ ဒါပေမဲ့ အထာ ကူညီပြန်တော့လည်း ကိုဖိုးထိန်သူငယ်ချင်းက မကြိုက်သလိုနဲ့”

“ဒီကောင်က မာနကြီးတယ်ဟ၊ ပြီးတော့ သူ့စိတ်ခံစားမှုကို မြို့သိပ်တတ်တယ်၊ အခွင့်အရေးသမားမဟုတ်ဘူး”

“ဂုဏ်ပုဒ်တွေ သိပ်များနေပြီ”

အထာက ပြုံးပြီး မှတ်ချက်ချ၏။ ကိုဖိုးထိန်က ရယ်ရင်း

“အေးလေ ငါ့သူငယ်ချင်းအကြောင်း ငါအသိဆုံးပဲ”

ဟုတ်ပါသည်။ ကိုဖိုးထိန်စကားထဲမှာ အပိုတွေ တန်ဆာဆင်ထားတာ မပါ။ အထာလည်း အကဲဖမ်းတတ်ပါသည်။ သူ့စိမ်းအံ့ဆွေနဲ့ တစ်ဖိုးအောက်မှာ အတူနေရပေမယ့် လုံခြုံခြင်းကို အပြည့်အဝ ခံစားရသည်။ ဟော်နန်းမှာ ဆယ်နှစ်ကျော် အတူနေလာခဲ့

မယ့် ဇော်နီရော အန်တီနီစီရောပါ အခုလို ယုံကြည်လို့ရသတဲ့ လား။

မယ့်ကြည်ရ၍ ထွက်ပြေးရတဲ့အဖြစ်။ အကြောင်းစုံသိသွားလျှင် အထာကို ရွေးမယ့်သူမရှိဆိုပြီး ဇော် ပြန်ပို့မှာကြောက်လို့ မေးဆုံးသွားတာတောင် မပြောရဲတဲ့အထိ။ အန်တီနီစီတို့က အထာမရှိဘော့လျှင် ပိုတောင်သဘောကျဦးမည်။ ဟော်နန်းနှင့်တကွ ခြံစိုက်ခင်းတွေ၊ ပွဲရုံတွေပါ သူတို့စိတ်ကြိုက် ခြယ်လှယ်ခွင့်ရမှာလေ။

အထာကလည်း ထိုအရာတွေကို မမက်မောပါ။ လက်နဲ့ သယ်လာတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေတောင်...

“ဒါ...မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ပစ္စည်းတွေ၊ အထာ ထိန်းသိမ်းရမယ်၊ အထာမှာ တာဝန်ရှိတယ်”

လို့ထပ်တလဲလဲ မေး မှာခဲ့လို့သာ။ အခုတော့ ဒီအရိပ်မှာခိုပြီး ဒီအရိပ်ကို အထာ အကျိုးပြုပေးရမည်။ မေးကလည်း သူတို့အပေါ် အကြွေးတင်၊ သမီးဖြစ်သူကပါ ထပ်ပြီး တင်စီးနေပြန်ရင် မတရားတော့။

တကယ်ဆို အထာကို ဇေပ လွတ်မြောက်စေခဲ့တာပါ။ ဇေပ ထာဝရ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်နေပြီ။ အထာက ကျေးဇူးတတ်သူမှ မဟုတ်တာ။ ကဲ မကျေလည်းခြင်းများရှိက ဒီအချိန်မှစလို့ သင်ပုန်းချေမယ်ဆိုရင်...

အခန်း (၇)

“မင်း မအိပ်သေးဘူးလား”

ဇော် အိမ်ပေါ်လှမ်းတက်ရုံရှိသေး။ သော့လာဖွင့်ပေးတဲ့ ထာဝရကြောင့် မေးလိုက်ခြင်းပါ။ အံ့ဩမှုများစွာနဲ့ပေါ့။ ဒီအိမ်ကို ထာဝရ ရောက်နေတာကြာပြီ။ ညဉ့်နက်ချိန် ဇော် အိမ်ပြန်နောက်ကျချိန်အထိ တစ်ခါမှ မတွေ့ရဖူးပါ။ သံဇောတံခါးလေးမို့ သူမထဲမှ လတ်ဆတ်သော သနပ်ခါးနံ့က ဇော် နှာသီးဖျားထိပ်မှာ ဝေ့ကာပဲ။

“ရှင့်ကို ပြောစရာရှိလို့ စောင့်နေတာ”

“အဖေရော အိပ်ပြီလား”

“အင်း...အိပ်သွားပြီ”

ထာဝရကို ဖြတ်ကျော်ပြီး နောက်ဖေးဆီ ဇော် တန်းဝင်သွား၏။ အထာက ဇော်နောက်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလိုက်ဝင်လာသည်။ နောက်ဖေးဆီမှ ရေသုံးသံကြောင့် ဇော် ရေချိုးနေသလားရယ်လို့ ထင်ခဲ့

သေး၏။ သို့ပေမဲ့ ခဏပဲကြာသည်။ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာတော့
ဘောင်းဘီကို ဒူးဆစ်အထိလိပ်တင်ထားသည်။ အင်္ကျီလက်က
လည်း လက်မောင်းရင်းအထိ ပင်တင်ထား၏။ အဝတ်အစားနဲ့
လွှတ်တဲ့နေရာတိုင်းမှာ ရေစက်ရေပေါက်တို့က တွဲခိုလို့။

“ဘာပြောမှာလဲပြော၊ ပြီးရင် မင်းအိပ်တော့၊ အချိန်မနည်း
တော့ဘူး”

“ရှင် ထမင်းတစ်ခါတည်းစားလိုက်”

“မုက်ခုံးတွန့်ကြည့်လိုက်၏။

ကိုယ်ပြောတာ တခြား၊ သူမလုပ်တာ တလွဲ။ နည်းနည်း
တော့ ထူးဆန်းနေတယ်လို့ ဇီဝိတ်ထဲထင်မိသည်။ အုပ်ဆောင်းကို
ထားရဖွင့်တော့ အကြည့်က အလိုလိုရောက်သွား၏။ မီးရောင်ဝါ
ကျင့်ကျင့်အောက်မှာ တွေ့ရတဲ့ဟင်းခွက်တွေက နတ်သုဒ္ဓါအလား။

“ဝက်သားနဲ့ ပုန်းရည်ကြီးချက်တယ်၊ ဒါက ဝဲပင်ပေါက်
သုပ်၊ မြင်းခွာရွက်ဟင်းခါးနဲ့ ငပြာရည်ကြော်၊ ရှင်က အသားထဲမှာ
ဝက်သားအကြိုက်ဆုံးလို့ ဦးက ပြောပြတာနဲ့”

“ဒါတွေက”

“အထာ ချက်ထားတာ”

“ဘယ်လို”

“မင်းက ထမင်းဟင်းတော့ ချက်တတ်တယ်ပေါ့
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အထာမေမေက ငယ်ငယ်ကတည်းက
သင်ပေးထားတာ”

“ဒီဟင်းတွေချက်တာ မင်းပိုက်ဆံနဲ့လား”

“အင်း...ဒါပေမယ့် ရှင်ပြန်ပေးရမှာ”

“ရတယ်”

သူက ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်။ ထမင်းဝိုင်းဝင်ထိုင်ပြီး စားတာ
ဇာတ် အားပါးတရရှိလှသည်။ ပလုတ်ပလောင်းနဲ့ စားရင်းက...

“ဒီဟင်းတွေချက်တဲ့ ကုန်ကျစရိတ် ငါပြန်ပေးပါ့မယ်၊
ဒါပေမယ့် အခုတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“အထာသိပါတယ်”

“ရှင်ကို အထာလည်း အဲဒီငွေရေးကြေးရေးအကြောင်း
ပြောမလို့၊ ဒီအိမ်မှာနေတဲ့ ကာလမှာ အထာ တာဝန်ယူနိုင်တာမျိုး
ကို ယူပါရစေ၊ အဲဒီအတွက် အထာကို ရှင်မတားပါနဲ့”

ဇီဝိတ် ဟင်းခါးတစ်ခွက်နဲ့ ခပ်သောက်နေရာမှ အထာကို
ချက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်က စူးရဲလွန်းတာကြောင့်
အထာ ပြောမယ့်စကားတောင် ဆွဲအသွားသယောင်။

“မင်းဘာကိုပြောချင်တာလဲ ထာဝရ”

“ချက်ရေးပြုတ်ရေးတာဝန်တို့၊ ပြီးတော့ ဈေးဖိုးနဲ့ ဦးရဲ
ကျွန်းမာရေးစရိတ်တွေကိုပါ အထာ နိုင်သလောက် တာဝန်ယူချင်
ပါတယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မပြောပါနဲ့ကွ၊ မင်းကို ငါက ပြန်ပေးဆွဲလာတာ၊ မင်းဆီက ပိုက်ဆံလိုချင်တာမှ မဟုတ်တာ”

“အို...အလကားပေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဖေဖေဆီက ပြန်တောင်းလို့ရရင် အထာ့ကို ပြန်ပေးပေါ့၊ ဒီအိမ်မှာ နေရတာ အထာ့အတွက် လုံခြုံမှုလည်းရှိတယ်၊ ဒီအတွက် ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင် တဲ့အနေနဲ့ပါ၊ ရှင်လည်းသိသားပဲ အထာ ဟိုအိမ်ကနေ ဘယ်လို ထွက်ပြေးလာရသလဲဆိုတာ”

ဇ တွေဝေသွားပုံရသည်။ ခဏတော့ ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ

“မင်း ဘာလို့ထွက်ပြေးလာလဲဆိုတာ ပြောပြလို့ရမလား ဆန္ဒရှိမှပါ”

“အထာ့မိထွေးရဲ့ မွေးစားသားက သိမ်းပိုက်မယ်ကြံလို့”

“မင်းအဖေက မတားဘူးလား”

အထာက ခေါင်းယမ်းပြသည်။ စိုလက်နေသော နှုတ်ခမ်း ပါးလေးက တုန်ရီလှုပ်ခါလို့။ ခပ်တိမ်တိမ်အသံလေးနဲ့...

“ဖေဖေမှာ တားပိုင်ခွင့်မှမရှိတာ”

“ဪ”

ဇ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသလို ရေရွတ်သည်။ မိထွေး ခြယ်လှယ်တိုင်း ခေါင်းညိတ်နာခံနေရတဲ့ ဖခင်တစ်ဦးလို့ ထင်သွား လားမသိ။ ဒါပေမဲ့ ဇကို ပြောပြတဲ့ အထာ့စကားလုံးတိုင်းမှာလည်း မှသားမှမပါတာ။

“တကယ်ဆို အထာက ဒုက္ခသည်၊ ရှင်ခေါ်မထုတ်လာ ရင် အထာ မလွတ်မြောက်နိုင်ဘူး၊ ရှင့်မှာ ဘယ်လိုအကြံအစည်ပဲ ခိုရှိ ဒီရောက်တဲ့အချိန်ကတည်းက အထာ့ဘဝ အေးချမ်းသွားတာ အမှန်ပါ၊ ရှင် ပင်ပန်းလွန်းနေတဲ့အချိန်မှာ အထာ တတ်နိုင် သလောက် ပြန်ကူညီတာကို မငြင်းပါနဲ့၊ ကြိုတင်ငွေထုတ်ချေးထား တယ်လို့ပဲ ရှင်သဘောထားပေါ့၊ ရှင့်နဲ့အထာလည်း ရန်မဖြစ်တော့ ဘဲ ငြိမ်းချမ်းရေးပါ ယူကြမယ်လေ၊ ကဲ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

ဇကို မေးဖျားလေးဆတ်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပုံက ဇ ရင်ခုန်သံတွေ ကတိမ်းကပါး။ မျက်ဝန်းချင်းအဆုံမှာ စောင်းကြိုး ခတ်သလို တိုးငြိမ်သောစီးမျောမှုက တစ်စုံတစ်ရာက ဇရင်ကို ဝင်မွေနှောက်သွားသည်။

ဇရဲ့ ရာဝင်အိုးလောက် မာနတွေဟာ ထာဝရကြောင့် ဘယ်ဆီရောက်ကုန်မှန်းမသိ။ ငြင်းဆန်ရန် ခွန်အားတို့ ဇမှာ မဲ့သွား ခဲ့ရပြီ။ ထာဝရရဲ့ မျက်လွှာတပင့် အပြုံးအဖွင့်မှာပဲ ဇဆိုသူဟာ ခေါင်းညိတ်ရုပ်ဖြစ်သွားခဲ့တယ်ဆိုရင်...

ထာဝရဆိုတဲ့ သူမဟာ ပြုစားခြင်းပညာတတ်သော သူလား။ ရှိစေတော့။ အသက်မှစ၍ ဖြစ်တည်မှုတိုင်း သူ ကြည်ဖြူ စွာ ပေးဆပ်ပါတော့မည်။

အခန်း (၈)

မျက်ဝန်းတို့ကို မေးမှိတ်ရင်း နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနေသော အဖေကို ဇနီးကြည့်နေမိသည်။ သွေးအိတ်ထဲမှ တခြားတစ်ပါးသောသူတွေရဲ့ သွေးက အဖေခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ တစ်စက်ချင်းစီးဝင်နေ၏။ အဖေနှုတ်ခမ်း ပြန့်ပြန့်တို့သည် ထောင့်ဖျားလေးတွေ အပေါ်သို့ ကော့တက်နေ၏။ အဖေ ပြုံးနေပါသလား။ သေချာချင်၍ ဇနီးစိုက်ကြည့်သည်။

အသေအချာပါပဲ။ အဖေ ပြုံးနေသည်။ အိပ်နေရင်းက နှစ်လိုစွာ ပြုံးနေခြင်းပင်။ ဒါဆို ဖိုးထိန်ပြောတဲ့စကား အမှန်တကယ်လား။

“ဦးလေး စိတ်ချမ်းသာနေတယ် ဇနီး၊ နဂိုတုန်းက သူလည်း အလုပ်သွား၊ မင်းကလည်း မင်းအလုပ်နဲ့မင်းမို့ မသိသာတာ၊ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ အနားမှာ ဆေးပေးမီးယူဆိုတာကို တောင့်တလာတာပဲ၊ မင်းက ပိုက်ဆံပဲ သည်းမည်းရှာနေရတော့

ဦးလေးကို ဂရုစိုက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဂရုစိုက်တော့လည်း ငါတို့က ယောက်ျားလေးတွေလေ၊ နားဝင်ချိုအောင် မပြောတတ်ဘူး၊ နူးညံ့ညင်သာမှုမရှိဘူးကွ၊ အခု အထာ ရောက်လာတော့ အဲဒီလိုအပ်ချက်တွေအားလုံး ပြည့်စုံသွားပြီ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ မင်း အိမ်ရောက်သွားရင် အထာစကားသံတွေ၊ ဦးလေးရယ်သံတွေနဲ့ စိုပြေနေတာပဲ၊ ငါတောင် ပျော်သွားတာ တကယ်”

ဇလည်း ဝန်ခံပါသည်။ အထာက သူ့တာဝန်တွေခွဲယူပြီး တဲ့နောက်မှာ တကယ်သက်သာသွားခဲ့တာပါ။ လူရောစိတ်ရောပေါ့။ အိမ်ပြန်လျှင် သနပ်ခါးနဲ့သင်းသင်းလေးနဲ့ ဆီးကြိုမည့်သူ။ မနက်မိုးလင်းရင် စေတနာပါပါနဲ့ ထမင်းချိုင့် စီစဉ်ပေးမယ့်သူနှင့်မို့ ဇမန်ကန်ဖြန်တိုင်းဟာ အရင်ထက်ပိုအဓိပ္ပာယ်ရှိလာတာ အမှန်။ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ တောက်ပရှင်သန်လာတာအမှန်။

အခုပဲလက်တွေ့။ အဖေ ဒီတစ်ခေါက် ဆေးရုံတက်တာ အရင်အခေါက်ကလောက် သူရော ဖိုးထိန်ပါ မပင်ပန်းတော့။

“ဘယ်ပင်ပန်းမလဲကွ၊ အထာက အကွက်စေတာကိုး။ သွေးလှူရှင်ကို ပိုပိုလိုလိုရှာခိုင်းထားတာတွေ၊ အိမ်ကနေ ချက်ပြုတ်ပြီး ထမင်းချိုင့်ပို့ပေးတော့ ငွေကုန်လည်းသက်သာတယ်၊ စားလို့လည်း ကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ အလျှော်အဖွပ်လည်း သူပဲတာဝန်ယူထားတာ၊ ငွေကြေးအတွက်လည်း မပူရတော့ လူနာနားမှာ အချိန်ပြည့် ငါတို့နေလို့ရတာပေါ့၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ စီမံခန့်ခွဲနိုင်မှုဟာ

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ ဘယ်လောက် အရေးပါသလဲဆိုတာ ငါ အခုမှပဲသိတော့တယ်။ မင်း တစ်ခုခုကို စဉ်းစားတော့ဇဲ့”

ဖိုးထိန် ပြောခဲ့တုန်းက ဇေမှာ ဘုဆတ်ဆတ်ဖြင့်...

“ဘာကိုစဉ်းစားရမှာလဲ”

လို့ ရှုကင်းတင်း ပြန်မေးခဲ့သေးသည်။

“ဟ...ဘာစဉ်းစားရမှာလဲ။ ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ်ပေါ့။ မင်းတို့အခြေအနေက ထူးပြီး ပြောင်းလဲစရာမှမလိုတာ။ ဖတ်ဝန်းကျင်ကလည်း လက်ခံထားပြီးသား”

“တော်ပါကွာ၊ သူ့အပေါ်တင်နေတဲ့ ကြွေးတွေ အရင်ဆပ်ပါရစေဦး၊ ငါ အခု စုစုလုပ်ထားတယ်၊ တစ်နေ့ရသမျှထဲက နည်းနည်းချင်း ဖဲ့စုမှယ်၊ သူ့ကိုဆပ်ရအောင်”

“မင်းမဆပ်လည်း အဲဒီငွေလောက်ကို အထာက မမှုပါဘူးကွ”

“ငါ သူ့အပေါ် ဘာအကြွေးမှ မတင်ချင်ဘူး၊ အဲဒါ မာနကြောင့်မဟုတ်ဘူး ဖိုးထိန်”

“နလုံးသားရဲ့ တောင်းဆိုမှု”လို့ ဇေ ဆက်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။ ဘဝဟာ ထင်သလောက်မလွယ်။ ထိုဘဝထဲမှာ ကြုံတွေ့ရမယ့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာက ပိုခက်ခဲနက်နဲပါသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ကြတဲ့နေရာမှာ ဘာအနှောင့်အယှက် ဘာအတုံ့အလှည့်မှမပါ။

ချစ်ခြင်းတစ်မျိုးကည်းနဲ့သာ သီးသီးသန့်သန့် ခံစားလိုသည်။

မကြည်ဖြူဘဲ မသိမ်းပိုက်ချင်။ ကြည်ဖြူပြန်တော့လည်း မက်မောမှုကင်းတာမျိုးပဲ လိုလား၏။ အခုတော့ ကိုယ့်အဖြစ်က သူထောက်ပံ့မှ ပြည့်စုံရမယ့်ဘဝ။ နေပါစေတော့။ ဘယ်အချိန်က တည်းက ခိုအောင်းနေမှန်းမသိတဲ့ ရင်ခုန်ခြင်းကို ခေတ္တသိုလှောင်ထားတာ အကောင်းဆုံး။

“ဟယ်...ဦးက အိပ်နေတာလား”

အသံနဲ့အတူ စိမ်းစိုသော သနပ်ခါးရနံ့က အရင်ရောက်လာသည်။ ဇေ မော့ကြည့်တော့ ပါးကွက်ကျားနှစ်ဖက်၊ တီရှပ်ကိုယ်ကြပ်အပြာရောင်၊ အဖြူခေါ် အပြာပွင့်နုတ်နုတ်ပါသော ယာဘီလေးနဲ့ ထာဝရအသွင်က နုညက်ဝင်းစက်စွာ။

“ဆောရီး ဇေ၊ အထာ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်၊ ဦး ခံတွင်းလိုက်အောင်လေ၊ သရက်ချဉ်လေးသုပ်လာလို့၊ ဪ လက်ဖက်လည်းပါတယ်သိလား၊ ရှင်နဲ့ ကိုဖိုးထိန် ညမျက်စိကြောင်အောင်လို့လေ”

“ဖိုးထိန်ရော”

“နောက်မှာပါတယ်”

“ဒီနေ့ရုံးပိတ်ရက် နေခင်းဆောင့်သည်။ ဖိုးထိန်နဲ့ ထာဝရက ညနေစောင်းမှ ထမင်းချိုင့်နဲ့အတူလာတာ ဖြစ်၏။

“မင်း ရေပြန်ချိုးလေ ဇေ၊ ဦးလေး သက်သာတယ်မဟုတ်”

လား”

“သွေးသွင်းပြီးရင် လူက ထူထောင်လာတာပဲလေ”

“ရှင် အိမ်ပြန်ပြီးနားလေ၊ အထာနဲ့ ကိုဖိုးထိန် ဒီမှာစောင့်ပေးမှာပေါ့၊ ညမှ ပြန်လာခဲ့၊ နေ့ရောညရောဆို ခင်ဗျားသက်သာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ရတယ်...မင်းပြန်မှ ငါလိုက်ဖို့ရင်း ပြန်မယ်၊ ဒီည အိမ်မှာစောင့်အိပ်ဖို့ ခြေရင်းအိမ်က ကောင်မလေးကို လိုက်ခေါ်မယ်”

ဖိုးထိန်က လှစ်ခနဲပြုံးသည်။ ဒါကို ဧကလည်း မြင်မြင်အောင်မြင်သည်။ ရှိန်းခနဲ ထူပူသွားမှုကြောင့် လူက မလုံမထဲချစ်ခြင်းတွေထဲ စိတ်မချခြင်းတွေပါ ပါသလား။

“အထာ အိပ်ရဲပါတယ်”

“နင် အိပ်ရဲပေမဲ့ ဒီကောင် စိတ်မချလို့ပေါ့ဟ”

“ဖိုးထိန်”

ဧက ခပ်တင်းတင်းအသံနှင့် ထအော်သည်။ ဖိုးထိန်တော့ သူ့ဟာသူပြော၊ သူ့ဟာသူ ကျေနပ်ပြီး ခိုးခိုးခပ်ခပ်နဲ့ ရယ်မောအထာက ခေါင်းလေးငုံကာ ရက်ပြုံးပဲ ပြုံးနေမလားတော့မသိ

ထိုညက အိမ်ပြန်တော့ မှောင်စပျိုးနေပြီ။ ညနေခင်းလက်ကျန် အလင်းရောင်ဟာ ထာဝရ နှာသီးဖျားမှာ တွဲခိုလို့ ဧက ကလေးဆန်တဲ့ ထိုမျက်နှာလှလှလေးကို ငေးရင်း ပင့်သံ

တစ်ချက်နဲ့...

“အထာ”

“ရှင်...ဇ”

“အစစအရာရာအတွက်”

“ဘာလဲ ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြောဦးမလို့လား”

“မင်းက ကြိုသိနေတော့လည်း မပြောတော့ပါဘူး”

“မပြောနဲ့၊ အထာက ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့ လုပ်ပေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ရင်ထဲကလာတဲ့ စေတနာနဲ့ လုပ်ပေးတာ၊ အဲဒီစေတနာကို ပုတ်မထုတ်ရင် ကျေနပ်ပြီ”

“မင်းစေတနာတွေကို ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အမြဲသိမ်းထားပါဇယ် အထာ”

ဇနဲ့ နူးညံ့တဲ့လေသံနဲ့ ရီဝေတဲ့မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက ထာဝရရင်ခနဲသံတွေကို မြန်စေပြီ။ ချစ်ခြင်းဆိုတာ ဘာမှန်းမသိပါဘဲ ထာဝရကို ပျော်တတ်၊ လွမ်းတတ်ပြီ။ ဇ အရိပ်ကို မြင်ရလျှင် ရင်ခနဲ၏။ ဇအသံကို ကြားရလျှင် နှလုံးတုန်သည်။ သူ့အကြည့်စူးထို ရင်ဆိုင်ရလျှင် လူကရှူးချင်ချင်။ ဒါတွေက သက်ရောက်မှုဟာ အချစ်တဲ့လား။

အထာ မသိတော့။ သူမသိတာက မျက်စိစုံမှိတ်ကာ သူပြုသမျှ နုနေဖို့သာ။

အခန်း (၉)

“သူပြုသမျှ နုနောရအောင် နန်စိတို့က ခြေတုံးလက်တုံး တွေမဟုတ်ဘူး ဦးညိုမင်း၊ မေခွန်သာဆိုတာလည်း အစ်ကိုကြီး သမီး၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ရင်ကဖြစ်တဲ့ သွေးပါပဲ၊ နန်စိနဲ့ ဇော်နီအတွက် မပါရင်နေ၊ သမီးနှစ်ယောက်ရှိတာ ညီတူမျှတူပေါ့၊ အခုတော့”

ဒေါ်နန်စိ စကားကို ရှေ့မဆက်နိုင်။ ဒေါသကြောင့် လူက ရူးသွားနိုင်သည်။ ဦးစိုင်းခွန်သာဆိုတဲ့ လူကြီးကို နန်စိလက်ထပ်ခဲ့ တာ၊ ကလေးကို အလျင်စလို မွေးပေးခဲ့တာ၊ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ စီးပွား ရေးလုပ်ငန်းတွေကို အပင်ပန်းခံ ဦးစီးခဲ့တာ၊ ဒါ ဘာကြောင့်လဲ၊ အခုတော့ ရည်ရွယ်ထားသမျှ မှန်တိုင်းမိတဲ့ သဲဆောင်ပြင်လို တစ်စုံတစ်မှုန်ဦး၊ ကိုယ်အနစ်နာခံခဲ့သမျှ ဒီလောက်ခွဲတမ်းလေးနဲ့တင် ရောင်ရဲရမတဲ့လား။ မတန်မရာ။ ဒီလူကြီးဟာ ကိုယ်မှန်းထား တာထက် အများကြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝတယ်ဆိုတာ ကိုယ်အသိဆုံး။

“ဒါတွေက ဦးစိုင်းခွန်သာကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့တာတွေပါ

ဒေါ်နန်စိ၊ ဒီအိမ်ရယ်၊ မန္တလေးမှာရှိတဲ့ တိုက်နှစ်လုံး၊ ပွဲရုံနဲ့စိုက်ခင်း တွေကို ဒေါ်နန်စိတို့မိသားစုရယ်၊ အထာရယ် ခွဲဝေယူဖို့ပါ။ ဘာလဲ လက်ကျန်ငွေသားနဲ့ ဒေါ်နန်စိ၊ မေခွန်သာပိုင်ဆိုင်တဲ့ လက်ဝတ် ရတနာ၊ အခု ဇော်နီစီးနေတဲ့ကား၊ ဒါတွေဟာလည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိပါ တယ်”

“ဖေဖေ ဖွင့်ပေးထားတဲ့ ကမ်းခြေနှစ်ခုက ဟိုတယ်တွေ ထဲရော”

“အဲဒီပိုင်ဆိုင်သူက ရှိပြီးသားပါ”

ဇော်နီစိတ်ထဲ ဖျင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒါ ဘာသဘော လဲ။ ကိုယ်နဲ့ သွေးသားမတော်စပ်ပေမယ့် ဦးစိုင်းခွန်သာအပေါ် အကောင်းဆုံး ပေးဆပ်ခဲ့တာပဲ။ အရိုင်းဆုံးနှိုင်းရင် ကျွန်ယုံ တစ်ယောက်လို ဦးစိုင်းခွန်သာရဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို သူပဲ ဦးစီးလုပ်ပေး ခဲ့ရတာ။ ဒါကြောင့် ဘယ်လုပ်ငန်းတွေရှိသည်။ တစ်နှစ်လျှင် အမြတ်ငွေ ဘယ်လောက်ဝင်သည်ဆိုတာ သူသိသည်။ အခုတော့ လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို ရှင်းရှင်းကြီး။

အနှစ်ချုပ်တော့ ကိုယ့်ရပိုင်ခွင့်ဟာ ပါးပါးလေးပဲလား။

“အဲဒီဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ကရော အထာပဲ မဟုတ်လား ဦးညို မင်းရဲ့”

ဒေါ်နန်စိက ခပ်ရွံ့ရွံ့လေးဝင်မေးသည်။ ဦးညိုမင်းကတော့ တည်ငြိမ်စွာ...

“ဒါတော့ ကျွန်တော့်မှာ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိလို့ပါ”

“ဟွန်း...နောက်ဆုံးတော့ မေခွန်သားတို့ ရလိုက်တာ အကောတွေချည်းပဲ၊ တကယ့် အနှစ်ပိုင်တဲ့သူကျတော့ မြေလျှိုးမိုးပို့ နေတာ၊ အခုပိုင်တယ်ဆိုတာတောင် သူ့သဘောတူလက်မှတ်မထိုး သ၍ ဒီတိုင်း ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်ကြည့်နေရမယ်ဘဝ၊ အဲဒါကြောင့် အစောကြီးကတည်းက ခွန်သား သတိပေးခဲ့သားပဲ၊ မာမီပဲ ပိုင်မိ တယ်ဆို”

အခန်းနံရံကိုမိုပြီး လက်ပိုက် ခပ်နွဲ့နွဲ့ရပ်ပြီး ပြောနေသည့် မေခွန်သား။ ရင်ထဲကဒေါသက လေနီကြမ်းပမာ တိုးထွက်ကန်နေ တာ အခံရခက်လှသည်။

“ဪ...ပြောတတ်တယ်၊ ငါ အပိုင်ဆင်ထားတဲ့ အကွက်ကို ဘယ်သူဖျက်ခဲ့တာလဲ ပြောစမ်း မေခွန်သား”

“မာမီနော် မဆိုင်တာထည့်မပြောနဲ့၊ တကယ်ဆို ကိုကို က”

“မေခွန်သား”

ဇော်နီလေသံက တားမြစ်ဟန်အပြည့်။ မေခွန်သားအတွက် ရည်စူးထားသော ကိုကိုအား တခြားသူလက်ထဲ ထည့်မပေးနိုင်တာ က သူမရဲ့အတ္တ။ တခြားအရာတွေပဲ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ၍ရမည်။ ချစ်ရ တဲ့သူကို ဝေမျှပေးလို့ရရှိလား။ ပိုဆိုးတာက ကိုယ်ချစ်ရတဲ့ ကိုကို ဟာ အထာအပေါ်ဆို တိမ်းချင်ယိမ်းချင်တဲ့ လေရိုင်းလို့။

ကိုကိုကို စွဲလမ်းခဲ့ရတာ ဟိုးငယ်စဉ်ဘဝကတည်းက။

မေခွန်သားဘဝမှာ သူစိမ်းယောက်ျားနှင့် အကျွမ်းတဝင် ရင်းနှီးပတ် သက်ခဲ့ဖူးတာလည်း ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း။ အချစ်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နောက်မှာ အထိအတွေ့၊ အနမ်းရိုင်းတွေ၊ တပ်မက်စေတဲ့ အပြင်းစားညှို့ချက်တွေ။

အို...ကိုကိုပေးသော အရာတွေဟာ မေခွန်သားအတွက် တော့ ဆုံးရှုံးစရာ အဖြစ်မခံနိုင်တဲ့အထိ။

ဦးညိုမင်းကတော့ တပ်မက်မှုတစ်မျိုးစီနဲ့ အရောင်တောက် နေသော မျက်နှာတွေကို အကဲခတ်ရင်း...

“ကဲ...ပြောစရာရှိတာလည်း ပြောပြပြီးပြီဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“အထာကို မတွေ့မချင်း နန်စီတို့ ဘာမှလုပ်ရှားလို့မရ ဘူး၊ အထာက အရေးအကြီးဆုံးလူ၊ ဒီသဘောပဲ မပျက်လား ဦးညိုမင်း”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်သဘော မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်နန်စီ၊ ဦးစိုင်းခွန်သားရဲ့သဘောပါ၊ ကျွန်တော်က ကိုယ်စား အကောင် အထည်ဖော်ပေးရတဲ့သူ၊ ဦးစိုင်းခွန်သားရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း အတိအကျ ဖြစ်ဖို့တော့ အရေးကြီးတာပေါ့၊ ကဲ ခွင့်ပြုဦး”

ခြေထောက်ချင်း ချိတ်ထိုင်ထားတာကိုလည်း မဖြုတ်။ လက်ကြားက မီးခိုးတလူလူထွက်နေတဲ့ စီးကရက်ပြာလည်း မရေခွဲ။

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲသာ ညိတ်ပြတဲ့ ဒေါ်နန့်စီသဏ္ဌာန်က မြွေဟောက် ပါးပြင်ထောင်နေသည့်နှယ်။ အဆိပ်သာရှိခဲ့လျှင် ဦးညိုမင်းအား ပြာနှမ်းသွားတဲ့အထိ ပေါက်ချချင်တာ။

“မာမီ”

ဇော်နီခေါ်သံ။ ဒေါသကို လက်စသတ်လိုက်သလို။

“ပြော...သား”

ဇော်နီအပေါ် ဒေါ်နန့်စီ ဘယ်တော့မှ မျက်မာန်မရှိဘူး။ ဒီကလေးဟာ ကိုယ့်ရင်က မဖြစ်တာကလွဲလို့ ကိုယ့်ခြေရာတစ်ထပ် တည်းကျအောင် နင်းနိုင်သူ။ ပြောရရင် ကိုယ့်သမီးထက်တောင် သာသေး။ ဒီသမီးကတော့ တစ်ယောက်တည်း မွေးထားမိလို့သာပဲ။ အရာရာမှ အရှုံးအမြတ်မတွက်။ အချစ်ကိုသာ ကိုးကွယ်ချင်သူ။

“အထာကိုတွေ့အောင်ရှာမှ ဖြစ်တော့မယ် မာမီ”

“ဟွန်း...ကိုကိုတို့ တက်ကြွနေတာများ”

“ပါးစပ်ပိတ်ထား မေခွန်သာ”

စိတ်တိုတိုနဲ့ ဒေါ်နန့်စီက ပိတ်အော်သည်။

“ညည်း နေရာတကာမပါနဲ့၊ ဒီလိုကြံစည်ရတာ ညည်းနဲ့ ဇော်နီအတွက်ပဲ။ အခုကြည့်ရမ်း ညည်းတို့ရတာဟာ အထာ ရသွား တဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေထဲက စိန်တစ်ပွင့်စာတောင်မရှိဘူး။ ညည်းအဖေက စော်ဘွားအနွယ်၊ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ရတနာတွေ လက်ဆင့်ကမ်းထိန်းသိမ်းထားတာရော၊ သူ့လက်ထက်ပွားတွေရော

ခေါင်းကြည့်ရင် မနည်းမနောပဲ။ အဲဒါတွေအကုန် အထာလက်ထဲ ချာ”

“အထာကိုတွေ့ရင် ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဓားမိုးပြီး နင်ပိုင်တဲ့ ထာပေးလို့ ပြောမှာလား”

မေခွန်သာက ခပ်မဲ့မဲ့အပြုံးနှင့် မေးသည်။

“အဲဒါ ညည်းကိစ္စမဟုတ်ဘူး”

“ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ ခွန်သာကိစ္စပဲ မာမီ၊ ကြုံပြော ထားမယ် ကိုကို၊ ခွန်သာမကြိုက်တာကို လုပ်ကြည့်၊ ကိုကိုရော အထာကိုပါ အက်ဆစ်နဲ့ပက်ဖို့လည်း ဝန်မလေးဘူး၊ ခွန်သာ အမျက် ကြီးတတ်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကိုကိုအသိဆုံးဖြစ်မှာပါ”

ပြောချင်ရာပြောပြီး ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် လှေခါးထစ်တွေ ထို့ နင်းတက်သွားတာ တကယ့်အပြီးတကြီး။ ဇော်နီက ပခုံးနှစ်ဖက် ထို့ စုံတွန့်ပြရင်း...

“မာမီသမီး ခြိမ်းခြောက်သွားတာ ကြောက်စရာကြီး”

“သူ့ကို မာမီထိန်းပါမယ်၊ သားလုပ်ရမှာက အထာကို အရင်တွေ့ဖို့၊ တွေ့တာနဲ့ မင်းသိမ်းနိုင်အောင်လုပ်၊ ဒါဆို မာမီ ချောလင့်ထားသမျှ အကောင်အထည်ပေါ်ပြီ သား”

“သား...ကြိုးစားပါမယ်”

ဇော်နီက ကတိပေးသည်။ မျက်ကြည်လွှာထဲ ဖျတ်ခနဲ ခေါ်လာတာက ရဲရင့်တဲ့အလှတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အထာ။ မာမီ

က နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံလေး ပြုံးမိ၏။

အရှုံးမရှိပါဘူး။ ပစ္စည်းရော လူပါ သိမ်းခွင့်ရခဲ့ရင်
ဒီကမ္ဘာမှာ သူ လူဖြစ်ရကျိုးအနပ်ဆုံး။

အခန်း (၁၀)

“မင်း ဘာဆက်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ ဇ”

ဖိုးထိန်အမေးကို ချက်ချင်း ဇ မဖြေနိုင်။ နက်ပြာရင့်ရင့်
နှိုင်းမိနေတဲ့ ကောင်းကင်ကို သူမော့ငေးနေသည်။ ကြယ်ပွင့်တွေက
ဆိုဒီမှာ ပြန့်ကျဲလို့။ တတ်စွမ်းသလောက် သူ့အလင်းတွေကို ထုတ်
ထွင်းပေးနေတဲ့ ကြယ်လေးတွေ။ ခက်တာက ကောင်းကင်ကြီးဟာ
ထူးပြီး လင်းမလာ။

ဇနဲ့ အဖေ့ရောဂါအခြေအနေကရော အဲဒီလိုဖြစ်နေပြီ လား။

● ကုပေးတာ အစွမ်းကုန်။ အဖေက ထူးပြီးမသက်သာလာ။
အခြေအနေဟာ တစ်စထက်တစ်စ ပိုဆိုးလို့။

ဇက မီးရောင်ခပ်မှိန်မှိန်အောက်မှ ဧည့်ခန်းမြင်ကွင်းကို
ထုန်းကြည့်သည်။ အဖေ့ဆားနားမှာ ခေါင်းအုံးတွေ ခြံရံလို့။ အလယ်
၌ အဖေ့ကို ညှပ်ထားရ၏။ အဖေ့အသားတွေဟာ လေတိုးတာ
တောင် မခံနိုင်။ ကျိန်းစပ်နာကျင်သည်တဲ့လေ။ အထာကတော့

အဖေဘေးနား၌ ကျွဲကျွဲလေးထိုင်ကာ ဘုရားစာအချို့ ရွတ်ဖတ်နေ၏။

“ဦးလေးအခြေအနေက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုဆိုးလာတယ်၊ သွေးသွင်းတိုင်း အခါတိုင်းလို မထူထောင်နိုင်တော့ဘူး”

“သွေးဖြူဥတွေက အများကြီးပွားလာပြီလေ၊ သူက သွင်းသမျှ စားတဲ့အပြင် ရှိတာပါ ထပ်စားတော့ အဖေကိုယ်ထဲမှာ သွေးလက်ကျန် သိပ်မရှိတော့ဘူး”

“ဆရာဝန်တွေ ထိုးခိုင်းတဲ့ဆေးကရော”

“နုတ်ဆိတ်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းတာရော၊ အားငယ်တာရော လုံးထွေးကာ ဆိုနှင့်တဲ့ခံစားမှုက လည်ချောင်းစ၌ ပျို့တက်လာ၏။ ကိုယ့်မှာ လုံလောက်တဲ့ငွေကြေးကမရှိ၊ ဖြစ်နေတဲ့ အခက်အခဲက ကျန်းမာရေး။ ထိုရက်ချိန်းနောက်ရွှေမရတဲ့ အခြေအနေ။

“ဆေးထိုးပြီး လူနာသက်သာအောင် ရောဂါကို ထိန်းထားလို့ရတယ်၊ သူ့အာနိသင်က သွေးဥပွားတွေကို တိုးစေတာမျိုးပါ၊ လူနာသက်သာတာပေါ့၊ ဈေးကတော့ ကြီးတယ်ဆိုပေမယ့် လူ့အသက်နဲ့ ယှဉ်ရင်တော့ မပြောပလောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား စဉ်းစားပါ၊ ဆန္ဒရှိရင်တော့ ဆေးကုမှုဏီကို လှမ်းမှာပေးလို့ ရပါတယ်”

ဆရာဝန်ရဲ့ ပြောစကားတွေ နားထဲ ကြားယောင်မိတာ

အခုအထိ။ ဆေးထိုးဖူးသူတွေဆို စုံစမ်းတော့ ဆေးတစ်လုံးရဲ့တန်ဖိုးသာ ငါးသောင်းကျော်တဲ့။

“တချို့ဆို သုံးလေးလုံး ထိုးကြရတယ်၊ ရောဂါတော့ အထိုက်အလျောက် သက်သာကြပါတယ်”

“ဟိုမိန်းမက တစ်လတစ်ခါ လာထိုးရတာလေ၊ ဆေးရုံက ရက်ချိန်းပေး၊ သူက ဆေးဝယ်လာပြီး လာထိုးတာ၊ လူကြည့်ဆိုက်ရင် ရောဂါသည်လို့တောင် မထင်ရဘူး၊ ဝလို့ဖြိုးလို့”

ကြားရတဲ့စကားတွေကတော့ စိတ်ချမ်းသာစရာပါ။ ဒီဆေးထိုးလိုက်ရင် အဖေရောဂါတော့ ပျောက်မသွားနိုင်၊ ကင်ဆာဆိုတာ ကုရာနတ္ထိကိုး။ ဒါပေမဲ့ ဝေဒနာခံစားရမှုက အနည်းအကျဉ်းသာ သက်သာသွားနိုင်သည်။ ဇနီး သားတစ်ယောက်ပဲကိုး။ အဖေဝေဒနာ သက်သာအောင် အစွမ်းကုန်ကုသချင်ပါသည်။ ချောက်ဆုံး လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမယ်ဆိုတောင် အဖေကို ညင်ညင် သာသလေးဖြစ်စေချင်သည်။ အခုတော့...

“ဇနီးက ပင့်သက်ရှက်နှင့် ...

“ငါ အိမ်ရောင်းမယ်လို့ စီစဉ်ထားတယ်”

“စီစဉ်တာလည်း တစ်ပိုင်းပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ဆိုတာ ချွေးနုပေါ်တင်၊ ဒီနေ့ရောင်း ဒီနေ့ ပိုက်ဆံရတဲ့ဟာမျိုးမှ မဟုတ်တာ၊ အိမ်ကိုင်သင့်တဲ့အချိန်တောင့်ရဦးမှာ၊ မရောင်းချင်လို့ ပေါင်ထားတောင် ချွေးနုပေးရတာ”

ဖိုးထိန်နှင့် ဇ စကားဝိုင်းက ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ သူ့ခေါင်းထဲ၌ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေ၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ရင်ခွင်တစ်ခုထဲ တိုးဝင်ရင်း အားပါးတရ ငိုချပစ်ချင်သည်။ ငိုချင်းချစရာ ရင်ခွင်က ဇအတွက် ပျောက်နေတော့လဲ။

“ငါ အကြံတစ်ခုတော့ ပေးချင်တယ် ဇ”

ဇက မှန်ရီရီမျက်ဝန်းတွေနှင့် ဖိုးထိန်ကို ငေးကြည့်လာ၏။ “ပြော”ဟု နှုတ်က မဖွင့်ရုံတမယ်သာ။

“အထာမိဘတွေဆီ လှမ်းဆက်သွယ်ပါလား၊ ငါတို့ နှစ်စဉ်ထားတဲ့အတိုင်းလေ”

ဇ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။

“ငါ ပေးတဲ့အကြံက ဂဠုန်ဆားချက်သလို ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာ ငါ ဝန်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းထိုင်နေမယ့်အစား အပြောင်းအလဲလေးတစ်ခုခု”

“သူတို့ဆီက ငါ လိုချင်တာတောင်းပြီးရင် အထာကို ငါ ပြန်ပေးလိုက်ရမှာ”

ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးမည့် ခြေလှမ်းအတွက် ဆတ်ခနဲတန်သွား၏။ သူများစကားပြောတာကို မမြင်ကွယ်ရာမှ ရပ်နားထောင်ခြင်းဟာ ရိုင်းသည်လို့ မေမေက သင်ပေးခဲ့ဖူးသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်နာမည်ကြီးပါနေတာတော့ နားပိတ်၍ လှည့်မထွက်နိုင်။ ပြောတဲ့သူဟာ ဇ။ ပြောနေတဲ့အသံက နှမြောခြင်းတွေစွက်နေ၍ စိတ်ဝင်

စားမိတာ ကိုယ့်အလွန်လား။

“အဲဒါကို မင်း အစောကြီးကတည်းက သိခဲ့တာလေ၊ သူမိဘတွေလည်း ဒီလောက် ညှင်းဆဲရတော်ပြီပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်မှာ ထည်း လိုအပ်တဲ့အချိန်မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ မင်း တောင်းမယ့် ဓွကြေးပမာဏက သူတို့အတွက် အရာထင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ငါ အထာကို အဲဒီလို မလဲချင်တော့ဘူး”

“ဇ”

ဖိုးထိန်ခေါ်သံက တိုးတိတ်ပေမယ့် ထိတ်လန့်တကြား။ အထာကလည်း ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ထိုနောက်ဆက်တွဲက နှင်ခုန်သံတွေ တဒိုင်းဒိုင်းမြည်လာခြင်းပင်။ ဇဟာ သူမကို မစွန့်ခွာနိုင်တော့ဘူးတဲ့လား။ မစွန့်လွှတ်ခြင်းရဲနောက်ကွယ်၌ ဘာတွေ နှိမလဲ။ လှမ်းမျှော်ကြည့်တိုင်း တွေ့ရတဲ့အရာဟာ အထာစိတ်ကို ညွတ်နှူးစေသည်။

“မင်း ဘာကို ရွေးချယ်မှာလဲ ဇ”

“ငါ ငါ့အဖေကိုလည်း ကယ်ချင်တယ်၊ အထာကိုလည်း ပြန်မလွှတ်ချင်ဘူး၊ အဖေက ငါ့အတွက် အလင်းရောင်ဆိုရင် အထာက လေညှင်းပဲ၊ နှစ်ခုစလုံးဟာ ငါ့အတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်တာ၊ ငါ ဘာကို ရွေးရမှန်းမသိဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ချန်မထားခဲ့ချင်ဘူး”

ထင်တော့ထင်သား။ တစ်နေ့ ဒီလိုပဲဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ။

ဖိုးထိန်က မချီမဆန့်အသံကြီးနဲ့...

“အိုးချင်းထားအိုးချင်းထိ ဆိုတာမျိုးလို”

“ဟင့်အင်း မင်း မှားနေပြီ ဖိုးထိန်၊ ငါ ခဲယုတ်အချက်က အနေနီးစပ်မှုကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့စိတ်က အဲဒီလောက် မဆွေညွှန့်ဘူး၊ ထိရင်ရအောင် ငါတို့က အိုးလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကြိုးလည်းမဟုတ်ဘူး”

“ဒါနဲ့”

“မြင်မြင်ချင်းကတည်းက ချစ်ခဲ့တာ”

“ဟေ့ကောင် မင်းဟာကလဲ”

“ဘယ်လို နာကြည်းမှုတွေနဲ့ ဖုံးထားပါစေ၊ မရဘူး အဲဒါကြောင့် သူ့အိမ်ကို ငါမဆက်သွယ်ခဲ့တာ”

“ငါ ထင်တော့ထင်သား၊ ညကြီးမင်းကြီး ဒီကောင်မလေး ထွက်ပြေးတာ မင်း ဘယ်လိုသိလဲဆိုပြီး ငါ ပဟေဠိဖြိုနေတာကြာပြီ၊ ဟင်း မင်းက အရိပ်လိုကပ်နေမှတော့ သူ့ထိခေါ်ထုတ်ခဲ့တာ မဆန်းတော့ဘူး”

“ငါ့ဘဝမှာ ဖြစ်သင့်တာကိုမေ့ပြီး ဖြစ်ချင်တာကို ဦးစားပေးတာ ဒါ ပထမဆုံး၊ နောက်ထပ်လည်း ဒီလိုမျိုး ဖြစ်လာတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါက ဆွေးဆွေးလေး။ ဒါပေမဲ့ ထာဝရနားထဲမှာ နားထောင်လိုကောင်းနေသည်။ နားစည်မှ နှလုံးသည်းပွတ်ထဲအထိ”

တိုင် ပျားရည်မြစ်တစ်စင်း စီးမျောသွားသလို။ အထာအတွက် ဘရိပ်ရိပ်နဲ့ ပာသိမ့်သိမ့်ယစ်မှုးစရာ။

နှလုံးသားအဟာရက အခုမှ ပြီးပြည့်စုံသွား၏။ ထာဝရဘိုးအဖြစ်က ရည်ရွယ်ရာတခြား။ ဖြစ်လာတာကတစ်မျိုး။ ထိုကွာခြားခြင်းထဲက ဇ ရင်ဖွင့်သံကိုကြားရတာမို့ အထာ ကျေနပ်၏။ အထာက ဖြူခြင်း မည်းခြင်းရဲ့ အတိအကျကိုသိလိုသူ။

ဓာတ်မျောကြီးထဲ မျောဖို့ ဝါသနာမပါဆုံးမို့ အခုတော့ ဇ ရင်ဖွင့်သံက ထာဝရအတွက် ပြင်းထန်သော အင်အားတစ်ခု ပြောင်းလဲသွားသည်။

“ဒါဆို ဖေဖေက အစောကြီးကတည်းက ဆက်သွယ်ခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ အန်ကယ်ညို”

အထူးအတွက် အခုမှ သိတဲ့အတိုင်းကတည်းက တထူးတဆန်း ဖေဖေဟာ ဟိုးအရင်ကတည်းက ဦးကျော်ဝင်းတို့ရဲ့ နတ်ရီယာယ်အတွက် ဖြည့်ဆည်းပေးရန် အသင့်ရှိခဲ့သည်တဲ့။

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဦးကျော်ဝင်းက ရိုးသားတယ်၊ ရိုးသားသလောက် မာနလည်းကြီးတယ်၊ သမီးဖေဖေက သမီးရဲ့ ကာနီးဆိုတော့ ဗျာများပြီးဖြစ်သွားတဲ့ မတော်တဆမှု၊ ဟိုဘက်က ကြည့်ရင်တော့ အကြီးမားဆုံး နတ်ရီယာယ်ရဲ့ ခါနီး အန်ကယ်ညိုကို ပေါက်ရယ် အခါခါသွားပြီး ပြောပြခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကျော်ဝင်းက လက်မခံတဲ့အပြင် နေရာပါ ပြောင်းသွားတာ၊ ကိုပေါက်က မရမက စုံစမ်းတော့မှ အခုနေတဲ့နေရာကိုသိတာ၊ အဲဒီအခါမှာ သမီးဖေဖေရဲ့ ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ဘူး၊ ရာဇဝင်ဆိုတာကလေးအတွက် စီစဉ်သင့်တာ စီစဉ်ပေးခဲ့တယ်၊ ကိုကျော်ဝင်းက

ဆည်း လက်ခံတယ်၊ သူလည်း ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ဘူး၊ သူ့သားကို အန်ကယ်ညိုဆီ လွှတ်လိုက်မယ်ဆိုပြီး ဒီနေ့အထိ ရာဇဝင်က ရောက်မလာခဲ့ဘူး၊ သမီးကျတော့ သူတို့ဆီရောက်သွားတယ်”

“ဪ”

အထာက အခုမှ ရေလည်သွားသည်။

“ကဲ အန်ကယ်ညိုတော့ ပြောပြီးပြီ၊ ဒီတစ်ခါ သမီးအလှည့်၊ သမီး အခု ဖုန်းဆက်ပြောမှ သူတို့ဆီရောက်နေမှန်း သိတာ၊ အန်ကယ်ညိုက ဒီမှာမရှိတဲ့အတွက် စိတ်အေးရပေမယ့် သမီး ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိတဲ့အတွက် စိတ်ပူရပြန်ရော”

“အန်ကယ်ညိုကို စိတ်ပူအောင် လုပ်မိတဲ့အတွက် အထာကောင်းယုံပါတယ်”

“ရပါတယ် သမီးရယ်၊ ဒီမှာ နန်စီတို့ပြောတာကတော့ အထာကပဲ ချစ်သူနောက်လိုက်သွားသလိုမျိုး”

“ဟင့်အင်း အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး အန်ကယ်ညိုကလေး”

ဖုန်းထဲမှာမှ တော်သေးသည်။ အန်ကယ်ညိုနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် အဲဒီလိုစကားမျိုး ပြောရှင်းရမည်ဆိုကာ။ အို အထာကလေးလွန်း၍ သေသွားနိုင်ပါသည်။

“ဒါဖြင့် သမီးတို့က”

“အရိုးသားဆုံးပတ်သက်မှုပါ”

“သမီးနဲ့ရာဇဝင်ကရာ အစောကြီးကတည်းက သိခဲ့တာလား”

“ဟို အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပြန်ဘူး အန်ကယ်ညိုရဲ့”
“ဒါဖြင့်”

အန်ကယ်ညိုကလည်း စကားကို ရှေ့မဆက်။ အထာကို စဉ်းစားခွင့်ပေးထားသလို အထာကလည်း အောက်နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဖွဖွကိုက်ရင်း ဘယ်လိုဖြေရမလည်း တွေးကောင်းဆဲ။ သေချာတာက သူမ မညာချင်ပါ။ အမှန်အတိုင်း ပြောပြရင်ရော။ ဒါလည်း မဖြစ်သေး။ အန်ကယ်ညိုက ဥပဒေဘက်တော်သားမို့ ဇ၊အပေါ် အပြစ်ယူသွားရင် ခက်ပါလိမ့်မည်။ သူမအသိုင်းအဝိုင်းက ဇ၊အပေါ် ငြိုငြင်သွားမှာ အထာအစိုးရိမ်ဆုံး။ ထို့ကြောင့် အထာက သက်ပြင်း တရှိက်ဖြင့်... =

“ဟို အခုလောလောဆယ်တော့ အထာ မပြောပြပါရစေနဲ့ အန်ကယ်ညို၊ အထာတို့ မိတ်ဆွေတွေလိုပဲ သိထားပေးပါနော်”

အန်ကယ်ညိုဘက်မှ အသံ ခဏတိတ်နေပြီးမှ...

“ကောင်းပြီ သမီး၊ အခု သမီး အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်...ပြေပါတယ်”

“အေး အေး၊ ဟော်နန်းကို ပြန်မလာဖို့နဲ့ ဟော်နန်းက လူတွေကိုရှောင်ဖို့တော့ အန်ကယ် သတိပေးချင်တယ်၊ ဒီလောက်

ဆို မနုစိတို့အကြောင်း သမီး သဘောပေါက်မှာပါ”

“ဟုတ်...အထာသိပါပြီ”

“တခြားဘာမှာချင်လဲ၊ အန်ကယ်ညို ရှေ့အပတ်ထဲ နန်ကုန်ဆင်းလာမှ တွေ့မယ်လေ”

“မှာစရာရှိတယ် အန်ကယ်ညို”

ထာဝရအသံက အလောသုံးဆယ်။

“ပြောလေ သမီး”

“အထာဘဏ်အကောင့်(ထံ)ထဲက ငွေကျန်တွေ ထုတ်ပေးခဲ့ပါလား အန်ကယ်ညို”

“အင်း...ရပါတယ်၊ သမီးမှာ လိုအပ်လို့လား”

“ဟို အထာအတွက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမှာ ဦးကျော်ဝင်းက အရမ်းနေမကောင်းဖြစ်နေတယ် အန်ကယ်ညို၊ သူတို့လိုအပ်တာလေးတွေ အထာ ကူညီချင်လို့၊ ဒါပေမဲ့”

ရှေ့ဆက်ပြောရန် စကားလုံးကို အထာ ရွေးချယ်ရပြီ။ ထိုငွေတွေကို ဇ၊အား ရောအင့်ဆိုပေးတိုင်း ဟိုက ယူမှာမဟုတ်။ အထာမှာ ပါသမျှငွေဟာ အနည်းအကျဉ်းမို့ ဦးဆေးဖိုးနဲ့တင်ကုန်ပြီ။ ဖေဖေပေးသော လက်ဝတ်ရတနာတွေကျတော့ ထုခွဲရန်မလွယ်။ နားကပ်တစ်ဖက်တည်းမှ စိတ်တစ်ပွင့်တည်းတင် သိန်းနှစ်ဆယ် အထက်မှာ ဈေးရှိသည်။ ဒါမျိုးက လွယ်လင့်တကူ ဆိုင်မှာ ရောင်းလို့မှမရတာ။

စိန်ကုန်သည်တွေ ပွဲစားတွေနဲ့တွေ့ပါမှ။ အထာက အဲဒီလိုလည်း မကျွမ်းကျင်။ ထို့ကြောင့် အန်ကယ်ညိုနှင့် ဘဏ်လတ်ကျန်ငွေ ထုတ်ခိုင်းရခြင်းပါ။ ထိုငွေတွေကို အန်ကယ်ညိုက ဇေယျာပေးရမည်။ ဇေယျာ ဆန်စရာမလိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်မျိုးနဲ့ ပြီးတော့ ဖေဖေဆုံးသွားတာလည်း ဇေယျာမသိရ။ အစရှိသဖြင့် လျှို့ဝှက်ချက်များစွာနဲ့လေ။

“သမီး”

လေလှိုင်းကြားက အန်ကယ်ညိုအသံကြားမှ ထာဝရသတိပြန်ဝင်သွား၏။

“ပြောလေ အန်ကယ်ညို ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ”

“အဲဒီငွေတွေကို ဇေယျာလက်ထဲထည့်ပေးပါ အန်ကယ်ညို ဒါပေမယ့် သူက မာနကြီးတော့ ဒီအတိုင်းတော့ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

ဦးညိုမင်းဟာ ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်ပြီ။ သူလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတဲ့သူတစ်ယောက်။ အထာရဲ့စကားသံတွေထဲ သံယောဇဉ်အရိပ်အငွေ့တွေ ပါနေတာ။ တစ်စုံတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်ထားချင်တာတွေကို သူ အတိုင်းသား တွေ့နေရသည်။ ဒါပေမဲ့ အထာ ဖုံးကွယ်ပေးချင်နေတာ ဘာမှန်းတော့ သူ ခန့်မှန်း၍မရ။ ဦးစိုင်းခွန်သာ မရှိတော့တဲ့နောက် သူဟာ ကျန်ရစ်သူမိသားစုရဲ့ ယုံကြည်ထိုက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သည်။

ဒီသားအမိအပေါ် ကျရောက်လာမည့် ဘေးအန္တရာယ်ကို မတားဆီးနိုင်တောင် ကြိုတင်သတိပေးနိုင်သူဖြစ်ချင်၏။ ဦးကျော်ဝင်းကို သူ အစောကြီးကတည်းက သိကျွမ်းဖူးတာ။ ဦးကျော်ဝင်းရဲ့ ရိုးသားခြင်းအပေါ် သူ ယုံကြည်သည်။ ဒီအဖေရင် ဗဟိုဖြစ်တဲ့ ဒီသား ရာဇဝင်ဆိုသူကိုပါ သူ စိတ်ချနိုင်သည်။ ဒေါ်နနီစီ တို့ထက်စာလျှင် ဒီသားအဖအရိပ်ဟာ အထာအတွက် အသင့်တော်ဆုံး။ ဦးညိုမင်းက လေပူတစ်ချက်မူတ်ထုတ်ရင်း အခုထိ အသံတိတ်နေတဲ့ အထာအား...

“အထာ သမီး၊ အန်ကယ် နားထောင်နေတယ်လေ”

“ဟုတ် ...အထာ အကူအညီတောင်းတာပါ အန်ကယ်ညို၊ အခု အထာပြောမယ့်စကားတွေကို အန်ကယ်ညို နားမရှင်းချင်မရှင်းဘူးဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အထာကို ပြန်မမေးပါနဲ့နော်၊ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် အထာ အားလုံးကို ပြောပြမှာပါ”

“အန်ကယ်ညို ဘာကူညီရမလဲ သမီး”

“ဇေယျာ ကျောင်းကို အန်ကယ်ညို ဆက်သွယ်ပြီးတော့”
အထာနှုတ်ဖျားမှ အစီအစဉ်တစ်ရပ်က ဦးညိုမင်းရဲ့ အကြားအာရုံဆီသို့။ ပဟောဠိဆန်စွာနဲ့ပင် အထာတောင်းသော အကူအညီကို သူ ဆောင်ရွက်ပေးရပါလိမ့်မည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့အလုပ်ကိုက ကာယကံရှင်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်လေ။

အခန်း (၁၁)

“အန်ကယ်က ဝတ်လုံတော်ရ ဦးညိုမင်းပါ။ ဦးစိုင်းခွန်
သာရဲ့ အယုံကြည်ရဆုံး ဥပဒေအကျိုးဆောင်ပေါ့ မောင်ရင်”

“ကျွန်တော် ရာဇဝင်ပါ”

ကမ်းပေးသော လက်ကို ဆွဲခါနှုတ်ဆက်တဲ့အထိ
အကြောင်းရင်းကို မသိသေး။ အမှန်ဆို အဖေအစီအစဉ်အတိုင်း
ကိုယ်က ဒီလူကြီးဆို သွားရမယ့်လူ။ ဒီလူကြီးက စာတိုလေး
တစ်စောင်နဲ့ အေး အရင်ဆက်သွယ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ တွေ့ရမယ့်
အချိန် နီးကပ်လာတဲ့အထိ မစိတ်က ဒွိဟများစွာ။ မတွေ့ဖူး
သေး စိတ်က နှလုံးသားဆန့်ကြောင့် ပျော့ညံ့စပြုလာတဲ့အထိ။

“သွားတွေတာ အမှားမရှိနိုင်ဘူး၊ မင်း အိမ်လိပ်စာ
တောင် သိထားလို့ ဒီစာကို ပို့ခိုင်းတာ၊ မင်းလျှော့မတွက်နဲ့၊ မင်း
မသွားလို့ ဒီအိမ်အထိ ပေါက်ချလာကာမှ အထွာကိုပါ တွေ့
သွားရင် ပိုရှုပ်ကုန်မှာ၊ အထွာကို ပြန်မခေါ်နိုင်ဖို့များပါတယ်၊
ခေါ်ချင်မှဖြင့် မင်းကို အပြင်မှာ ချိန်းမှာတောင်မဟုတ်ဘူး”

ဖိုးထိန်ရဲ့ ခန့်မှန်းချက်ကို မယုံရဲရဲနဲ့ ရောက်လာခဲ့သည်။
ဦးညိုမင်း ချိန်းသော ကော်ဖီဆိုင်လေးဟာ တိတ်ဆိတ်ပြီး အေးမြ
ချမ်းသာမယ့် ဧရိယာထဲ ဗလောင်ဆူ ပူလောင်လွန်းနေတာက အစိုးရိမ်
ကြီးတဲ့ အကျင့်ကြောင့်များလား။ အထွာကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရ
တာ တွေးရုံနဲ့ နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည်မရှိပါ။

“အန်ကယ်ကို ဦးစိုင်းခွန်သာက လွှတ်လိုက်တာပါ
မောင်ရင်”

မေးကြောတို့က တင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ ဒီလူကြီးမှာမည်
မျှတော့နဲ့ နာကြည်းစိတ်က အလိုလိုပေါ်လာစမြဲ။

“ဘာအတွက်လဲ”
အေးမေးကိုမဖြေပဲ လူကြီးက အိတ်အမည်းရောင်တစ်လုံး

ထဲ စားပွဲပေါ်တင်သည်။ ပြီးမှ ဇောက် တွန်းရွှေပေးရင်း...

“အထွာကို ဟော်နန်းထဲ ပြန်မပို့စေချင်သေးဘူးကွဲ့”

“ဗျာ”

မျှော်လင့်ထားတာနဲ့ ကြားရတာ တခြားစီ။ ဧရိယာက
အပျော်စိတ်က ရင်ခုန်သံကို မြန်စေတာ တခမ်းတနားကြီး။

“အထွာအတွက် ဟော်နန်းဟာ အန္တရာယ်ရှိနေတယ်၊
အထွာကို ရန်လိုသူတွေ၊ အကောက်ကြံချင်တဲ့သူတွေ အများကြီး
ပဲ”

“အဲဒါကို ဦးစိုင်းခွန်သာ မသိဘူးလား”

“သိပေမယ့် သူက ထိထိရောက်ရောက် ကာကွယ်ပေး

လို့မရတဲ့ ဒုက္ခိတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်လေ”

“ဪ”

ဇေရဲ့ ရေခွက်မှုထဲ၌ ကရုဏာသက်ခြင်းမပါ။ အခုမှသိတဲ့ သတင်းထူးတစ်ပုဒ်ကို အံ့သြရုံမျှသာ။

“အဲဒီတော့ အထာ မောင်ရင်ဆီရောက်နေမှန်းသိတယ် ပိုလုံခြုံမယ်ဆိုတာလည်း ယုံကြည်တယ်။ အခု ဟော်နန်းကလူတွေ အထာကို လိုက်ရှာနေကြပြီ။ သူတို့မတွေ့အောင် မောင်ရင် စောင့်ရှောက်ပေးပါ။ ဦးစိုင်းခွန်သာကိုယ်စား အန်ကယ် တောင်းပန်တာပါ။ ဒါလေးကိုလည်း လက်ခံပေးပါ”

အိတ်အမည်းရောင်က ဇေနှင့် နီးသထက်နီးလာပြီ။ ကျွန်တောတွေ ဂရုမစိုက်အား။ အထာကို သူရင်ခွင်မှ ဆွဲမထုတ်သွားဘူးဆို ကျေနပ်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ မာနက သတိပေးသည်။ ဒီအိတ်ကို လက်မခံသင့်ဆိုပြီးလေ။ ထို့ကြောင့် ဇေက ဦးညိုမင်းရှိရာဘက် ပြန်တွန်းပို့ရင်း...

“ဒါကို ကျွန်တော် လက်မခံပါရစေနဲ့ အန်ကယ်”

“လက်ခံပါ မောင်ရင်၊ အထာကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခပါ။ ဟော်နန်းက လူတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြတဲ့အခါ ငွေကြေးဆိုတာ တစ်ထောင့်တစ်နေရာက အဓိကလိုအပ်လာမယ်။ အထာ လုံခြုံမှုအတွက် ဒီနေရာက တခြားနေရာကို ပြောင်းရွှေ့ရတာမျိုးရှိမယ်။ သွေးထွက်သံယိုကိစ္စတွေ ကြုံလာနိုင်တယ်”

“အဲဒီလောက်အထိ လိုအပ်လို့လား၊ ဒါ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်တာ”

ဇေရဲ့ သန္ဓေပါ။ မခံချင်စိတ်က ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့။ ကိုယ်က ရှောင်ပြေးနေရအောင် သူတို့က ကြောက်စရာကောင်းနေသလား။ ဇေ ဘဝမှာ ဒီအချိန်အထိ ကြောက်ရမယ့်လူ မပေါ်သေး။ ဇေ စိတ်ဟာ အရာရာရင်ဆိုင်မည်။ တုံးဆိုတိုက် ကျားဆိုကိုက်ပဲ။ ချောင်ပြေးခြင်းဟာ ပျော့ညံ့ခြင်းရဲ့နိမိတ်။

“သူတို့မှာ ဥပဒေအရ တရားစွဲလို့မရတဲ့ ကြံစည်မှုတွေ အများကြီးရှိနေတယ် မောင်ရင်၊ အန်ကယ်လို ဥပဒေဘက်တော်သားတစ်ယောက်က ဒီစကားမျိုးပြောလို့ အားလျှော့တယ် မထင်စေချင်ဘူး။ အန်ကယ်လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ အချိန်မှာ တို့ကလေး သူတို့လက်ထဲရောက်သွားရင် တို့ တစ်ပန်းရှုံးတာပဲ”

ဇေ ခေါင်းညိတ်သည်။ ဒါမျိုးက ကိုယ်တောင် ကြံစည်ဖူးခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အကြံက ကိုယ်မရပဲ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပါသွားတာမျိုး။ ကိုယ်နဲ့ ဆင်တူအဖြစ်မျိုး ဘယ်နှယောက်လောက် ရှိနိုင်မလဲ။

“လက်ခံပါ မောင်ရင်၊ ဦးစိုင်းခွန်သာဟာ သူတစ်ပါးဆီက အကူအညီကို အလကားမယူတတ်ဘူးကွဲ့၊ ဒါ ထိုက်တန်တဲ့ အဖိုးအခပေါ့။ မောင်ရင်ဘက်က တွက်တတ်ရင် နည်းများတောင် နေမလား မသိဘူး၊ ကလေးကို ဘေးမသီရန်မခ စောင့်ရှောက်ရ

မှာဆိုတော့”

“ငွေက ကျွန်တော့်အတွက် အရေးပါပေမယ့် အရေးတော့ မကြီးပါဘူး”

တုံ့ပြန်သံက သူ့ဆောင်ရွက်ချက် အောင်မြင်ပြီဆိုတာ ဦးညိုမင်းသိရပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရာဇဝင့်မာနကို နှိုးဆွဖို့ ဒါလောက်နဲ့ မလုံလောက်သေး။ ထို့ကြောင့်...

“အထူးကို အေးချမ်းသွားတဲ့အခါ အန်ကယ် ပြန်လာခေါ် ပါ့မယ်။ အဲဒီအချိန်ကျတော့ မောင်ရင့်အတွက် နောက်ထပ်ထိုက် တန်တဲ့ အဖိုးအခ ထပ်ပေးပါ့မယ်။ တစ်ခုတော့မှာချင်တယ်။ အန်ကယ်တို့ဘက်က ပေးရတာနဲ့ တန်အောင် ပြန်လိုချင်တယ်”

“ဟေ့၊ က မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ ယူသလောက် ပြန်ပေး မှာပါလို့ ထိုအကြည့်က ပြောနေသယောင်။ နှုတ်ဆက်စရာမလို။ နှစ်ဦးသဘောတူ လမ်းခွဲတော့ ရင်ထဲမှာ ဆန္ဒကိုယ်စီ။

ကိုယ့်တာဝန်ကျေပြီလို့ ခံယူထားတဲ့ ဦးညိုမင်းရယ်။ အာရုံ ထဲမှာ ရောဂါသည်းနေတဲ့ ဖခင်။ ချစ်ရတဲ့သူမတို့ကို မြင်ယောင် နေတဲ့ ဒေါ်ရယ်။

အချစ်နဲ့ငွေကြေး ဆက်စပ်မှုမရှိပေမယ့် တစ်ထောင့်တစ်နေ ရာကနေ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာတော့ ဒေါ်မင်းသိပါ။

ဒါဆို ရှေ့ဆက်ရမယ့် မနက်ဖြန်တိုင်းမှာ။

“အဖေ့ကို ဆက်ကုမနေနဲ့တော့”

အဖေ့ထံမှ တိုးသဲ့သဲ့အသံပေးမယ့် ဇနားထဲ ဗုံးတစ်လုံး ထပ်ဖောက်ခွဲလိုက်သည့်နယ်။

“အဖေ”

အဖေက လက်ကာပြီးတားသည်။ “ပြောလိုရာကို အဆုံး အထိ နားထောင်ပါဆိုတဲ့သဘော။

“သေမယ်မှန်းသိတဲ့ ရောဂါလေ။ ဘာလို့ ငွေကုန်ခံတော့ မှာလဲ။ အဖေတို့က ချမ်းသာတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း မဟုတ် တော့”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ အဖေရာ”

“ဟေ့၊ အသံက ငိုချင်ရက်လက်တို့။ ဝမ်းနည်းမှုကြောင့် တိုး တိမ်တုန်ခါလို့။

“အဖေမရှိတော့ရင် ငါ့သားတစ်ယောက်တည်း ရပ်တည် ခို့ ခက်ခဲလိမ့်မယ်”

“အဖေ့ကို ကျွန်တော်က ဒီအတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေရမှာလား၊ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ အဖေရာ”

“ယောက်ျားကောင်းဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တဲ့အရာကိုပဲ ကြိုးစားရတယ် ငါ့သား၊ အခု မင်းလုပ်ပုံက ရေပေါ်အရပ်ရေးနေတာမျိုး အခု အဖေ့အတွက် ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးကုန်နေပြီ၊ မင်းလုပ်အားခနဲ့ ဒီလောက်ငွေတွေ မရနိုင်ဘူး၊ အဖေသိတယ်၊ အခု ဒီပိုက်ဆံတွေ ဘယ်ကရလဲ”

အဖေ့ကို ရောဂါသည်မို့ ဇ မလိမ့်ချင်။ အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုကော အဖေက လက်ခံမတဲ့လား။ ကြိုတင်မစဉ်းစားထားတာကြောင့် အဖြေက အသင့်မရှိ။ ဇ အခက်အခဲကို ရိပ်မိနေသော အထာကပဲ ကြားဝင်ကာ...

“အန်ကယ် ဦးညိုမင်းလာပေးသွားတာ ဦး”

“ဟေ့”

အဖေ့အာမေဇိုတ်သံက တိုးဖျော့ဖျော့လေး။ ရောဂါထဲ ပိုတိုးလာတာမို့ အဖေဟာ စကားတောင် ကျယ်ကျယ်မပြောနိုင်။ အဖျားတက်လျှင် သွေးအားကျသည်။ နဂိုကတည်းကမှ သွေးဖြူများတာကြောင့် သွေးနီဥတွေက အစားခံရသည်။ သွေးအားနည်းတော့ လူက အမောမခံနိုင်။ ဈေးကြီးပေးထိုးရ သောက်ရသော ဆေးတွေကလည်း အဖေ့ရောဂါကို ပျောက်ကင်းသွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တာမှမဟုတ်တာ။ ခံစားရသော ဝေဒနာ လျော့ပါးစေရန်

သာ စွမ်းဆောင်နိုင်တာမျိုးလေ။

“ဂုတ်တယ် ဦးရဲ့၊ အထာ့ကို ဒီမှာ ဆက်နေပေးဖို့နဲ့ အထာ့ကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ပါ ပြောသွားတာ၊ ဟော်နန်းကို အထာပြန်လို့မဖြစ်သေးဘူးလေ၊ ဟိုမှာ မိသားစုပြဿနာလေးတွေ နှိပ်နေလို့တဲ့”

“ဪ”

အဖေက အသံယုယုလေးပြုပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးမှ ဆရာတော့သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဇကိုလှမ်းကြည့်သည်။

“ဇ၊ ကရော လက်သင့်ခံနိုင်ရဲ့လား”

“ဟုတ်”

ဒီတစ်ခွန်းပဲ ဇ ပြောနိုင်သည်။ ရင်ထဲလိုက်တက်လာတဲ့ ဖမ်းနည်းစိတ်ကို ဇ ထိန်းမထားနိုင်။ ဇ မာနစိတ်ကို သိနေတဲ့ အဖေ။ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ဇဆန္ဒကို အလေးထားတုန်း။ အဖေ ဆရာပါ ပျောက်ကင်းမည်ဆိုပါက ဇ မာနအားလုံး မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ် ဖန်နာဖြစ်ကြောင်း အဖေသိအောင် ဇ ပြောပြလိုသည်။ ဇဟာ ဆွဲလဲလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို အဖေမသိအောင် ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်း နေရတာ ဇအတွက် ပင်ပန်းလွန်းလှပါသည်။

အထာကတော့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်အားလုံး သိထားသူ။ ဇက ထိုငွေတွေပါလာတဲ့နေ့ကတည်းက အထာ့လက်ထဲထိုးအပ်

“သိပ်များနေတယ် အထာ၊ ပြန်ပေးလိုက်ပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် အထာတို့ဘက်က ပေးကမ်းလာတာ လက်မခံပဲ စောင့်ရှောက်နိုင် ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေသက်သာဖို့အတွက် ငွေလိုနေတယ်။ ကိုယ် အားလုံးယူမထားချင်ဘူး၊ ပြန်ဆပ်နိုင်သလောက်ပဲ ယူထားမှာ”

လို့ ပြောခဲ့သေးတာ။ စိတ်တွေ တင်းထန်နေစဉ်တုန်းက မင်းနဲ့ငါနဲ့ပြောခဲ့တာ။ နူးညံ့စိတ်ဝင်လာတဲ့အခါ ဝမ်းနည်းအားငယ် လာတဲ့အခါမှာ ကိုယ်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းက ပြောင်းလဲသွားတတ် သည်။ ဒါကို ထာဝရ သတိထားမိတာကြာပြီ။ နီရဲနေတဲ့ မျက်ဝန်း တွေ တင်းတင်းစေ့စေ့ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေဟာ ဒီငွေတွေအပေါ် တပ်မက်စိတ်ကင်းကြောင်း ဖော်ပြနေတာပဲ။ အထာ ဧရင်ထဲအထိ ဝင်တွေ့နိုင်ပါသည်။

“မာနတွေ ဆုံးရှုံးသွားမှုအပေါ် သူ ဘယ်လောက် ခံစားရမလဲဆိုတာ။

“အဲဒီလို မတွေးနဲ့၊ အထာဘဝကို ကယ်တင်တယ် လို့ယူဆပါ။ အထာသာ သူတို့လက်ထဲ ရောက်သွားရင် လူတွေ ပစ္စည်းရော ဘာတစ်ခုမှ အကောင်းပကတိရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ အထာကို သူတို့လက်ထဲ ပြန်ရောက်သွားစေချင်လားဟင်”

“ဟင့်အင်း မင်းကို ကိုယ့်အရိပ်အောက်မှာပဲ ထားချင် တာ”

အထာရဲ့ နီမြန်းရွှန်းစိုသော နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေ

ဆေးရင်း ပြောသည်။ အကြည့်ရိုင်းမှာ အထာနှလုံးသားလေးက ဖရမ်းပတာငုံ့ပေါက်လျက်

“ဒါဆို အဲဒီငွေတွေကို လက်ခံထားလိုက်ပါ၊ အ၊ ဧရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ အထာ အမြဲရှိနေဖို့လေ”

ထာဝရ တောင်းဆိုခဲ့တာပါ။ အခု အထာမျက်စိရှေ့၌ ဆွေရသော ရာဇဝင်သည် ဟိုးအရင်က ဧလိုမဟုတ်တော့။ နူးညံ့ သော ကြေကွဲလွယ်သော ကောင်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပေပြီ။

အထာက ဦး မသိစေရန် ဧ လက်ဖခိုးအား ဆုပ်ကိုင် အားပေးရင်း

“လက်ခံရမှာပေါ့၊ အထာကို စောင့်ရှောက်ဖို့ပဲ၊ မစောင့် ရှောက်နိုင်လည်း အထာက ဒီအိမ်ကနေ ထွက်မသွားဘူး ဦးရဲ့၊ နီကုန်မှာ အထာ ကပ်နေစရာ အိမ်မှာမရှိတာ၊ ကိုဖိုးထိန်ကို ဒီတစ်ခါ သာ ဖုန်းခိုင်းထားရလိမ့်မယ်”

“ဘာကိုလဲ အထာ”
အံ့မယ် ဒီတစ်ခါတော့ မေးသံက ကျွတ်ဆတ်ဆတ်။

အထာက ပြုံးတုံ့လေးနှင့်...

“ဪ သီလရှင်ကျောင်းလေး ဘာလေးပေါ့၊ တော်ကြာ နီရှင်မကြည်ဖြူပဲ နှင်ချရင် သွားစရာနေရာရှိတာပေါ့”

“မလိုပါဘူး သမီးရယ်၊ ဧလည်း ဘယ်တော့မှ မနှင်ချ နဲ့၊ သမီးနဲ့သားကို ဒီလိုတွေ့ရတာ စိမ်းချမ်းသာတယ်၊ ဦး မရှု

တော့ရင် သားနားမှာ စိတ်ချရတဲ့ အဖော်တစ်ယောက်အဖြစ် ဦး
မြင်ထားတာ၊ သားကို ထိန်းကျောင်းပြုပြင်ပေးပါသမီး၊ ဦး အပ်ခဲ့
ပါတယ်”

“အဖေကလည်း ပြောင်းပြန်ကြီး”

ဝင်ပြောတဲ့ ဇ၊အသံဟာ တုန်ရီအက်ကွဲလို့။ အဲဒီညထဲ
ဦး အိပ်ပျော်သွားတဲ့အချိန်မှာ ဇ တိတ်တဆိတ် မျက်ရည်ကျခဲ့
သည်။

“လောကဓံက မတရားဘူး အထာ၊ အမေ့ကို လူမှန်
မသိခင်ကတည်းက ကိုယ့်ဘဝထဲက ဆွဲထုတ်သွားတယ်၊ အမေ့
ကို တွယ်တာလို့မခင် အခု ဆွဲထုတ်ဖို့ စီစဉ်နေပြန်ပြီ၊ ကိုယ့်ဘဝ
ဟာ ဘာလဲ၊ အားကိုးရာမဲ့ အဖော်သဟဲမရှိပဲ ဖြတ်သန်းရတော့
လား၊ ကိုယ့် မချမ်းသာချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပြည့်စုံချင်တယ် အထာ
မွေးကတည်းက တစ်ခြမ်းပဲဘဝနဲ့ ကိုယ့်မှာ ပြည့်စုံခြင်းဆိုတာ
အိပ်မက်ဆန်လွန်းတယ်၊ မလာနဲ့လို့ အော်နေပေမယ့် အဲဒီမျက်နှာ
တွေ၊ အရုံးတွေပဲ ပွေ့ထားရတဲ့ ရင်က နာလွန်းနေပြီ”

“ဇ ရယ်”

အထာက မချီတင်ကဲ ရေရွတ်ရင်း ရှိုက်သံမထွက်
တအိအိပြိုကျတော့မတတ် ငိုနေတဲ့ ဇ မျက်နှာအောက် ထာ
ပခုံးတစ်ဖက် ထိုးထည့်ပေးမိသည်။ သူမပခုံးပေါ် နဖူးတင်နေ
ငိုမစဲတဲ့ ဇ၊အပေါ် သနားကြင်နာခြင်းတွေက ရင်နဲ့အပြည့်။

ဇ ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုကြွေးတဲ့အခါ ထာဝရ ပခုံးလေးက
နှစ်သိမ့်စရာ။ ဇ ဘဝမှာ ဆုံးရှုံးစရာ တွေတဲ့အချိန်မှာလည်း
အခုကဲ့သို့ ဖြေသိမ့်ချင်ပါသေးသည်။ ဇ ခံစားရတာ သက်သာမယ်
ဆို ထာဝရ ပေးဆပ်ရန်အသင့် ဘာမဆိုပေါ့။

အခန်း (၁၂)

“ကိုယ့်မှာ မွေးနေ့ဆိုတာ သန်းခေါင်စာရင်းနဲ့ မှတ်တင်ထဲမှာပဲရှိတာ၊ မွေးနေ့ပွဲတစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးဘူး၊ အဲဒီတော့ မွေးနေ့လက်ဆောင်လည်း မရဖူးဘူးပေါ့ အထာရဲ့၊ ကျောင်းတက်တုန်းက သူများတွေ မွေးနေ့လုပ်ရင် သိပ်အားကျတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဖိတ်ရင် ကိုယ် ဘယ်ဟော့မှမသွားဘူး”

“မဲ့မြိုးတွေဆိုက ထာဝရ မျက်ပန်းတွေကို ဖယ်ခွာဘဲ...”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့”

“ကိုယ် မရနိုင်တာ သိသိကြီးနဲ့ လှမ်းမျှော်မတောင့်တဘူး၊ စိတ်ဖိစီးတယ်”

အထာက “ပြောစကားတွေကို အခုထိ နားထဲမှာ ကြည့်ယောင်တုန်း။ ကြားမိတဲ့အချိန်တိုင်း ပြုံးရတုန်း။”

အထာရင်ခွင်ထဲ ပိုက်လာသည့် စက္ကူအိတ်ထဲမှာ

အတွက် ရုပ်အင်္ကျီအဖြူဆွတ်ဆွတ်လေးနှင့် ပိုးတွဲပုဆိုး ရေညှိစိမ်းတလေး။ တီရှပ်ခပ်နွမ်းနွမ်းတွေကို ဂျင်းဘောင်းဘီမချွတ်တမ်းဝတ်ဆင်တတ်သူကို အထာက တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ အပြောင်းအလဲလေးနဲ့ မြင်ကြည့်ချင်သား။

ဘယ်ဘက်လက်ထဲမှာ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲ ယဉ်ဆွဲထားတဲ့ ဘတ်(ဒ်)ဒေးကိတ်မုန့်ဗူး။ အထာက လျှောက်နေကျ ခြေလှမ်းကို အရှိန်ပို့မြင်သည်။ ထာဝရ ထွက်လာတာကြာပြီ။ မောင်ရိပ်သမ်းစပြုပြီမို့ နေအလင်းရောင်ကွယ်လှလှ။ အိမ်အတွက်တော့ စိတ်မပူရ။ ကိုဖိုးထိန်ကို အကြောင်းစုံပြောပြကာ ဦးကို ဆင်းခိုင်းထား၏။ ကိုဖိုးထိန်ရော ဦးရောကပါ သူမသိပဲ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားမည့် မွေးနေ့ပွဲအတွက် ရင်ခုန်လို့။

“နင် မြန်မြန်ပြန်ခဲ့နော် အထာ၊ ဒီကောင် ပြန်မရောက်ခင် ပြင်ဆင်ထားမှ အိမ်ပေါ်လည်း လှမ်းတက်ရော ဟတ်ပီဘတ်(ဒ်)ဒေးနို့ အော်ရမှာ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလိုပေါ့”

“မင်းတို့ဟာကလည်း ကလေးကလား”

ဦးက အဲဒီလိုပြောပေမယ့် သွေးရောင်လှမ်းနေတဲ့မျက်နှာထာ ဒီလိုနေအတွက် ပျော်နေသည်ဟု ထာဝရ ခန့်မှန်း၍ရသည်။ အခုဆို ဒီလောက် နောက်မကျ။ မွေးနေ့ကိတ်ကို အလှဆုံးရွေးချယ် မှောင်သွားခြင်းပါ။ အထာက မပြေးရုံတမယ် ခြေလှမ်းကို အသွက်ပစ်လိုက်စဉ်...

“အမေ့”

ထောင့်ချိုးအကွယ်မှ ရုတ်တရက် ထိုးထွက်လာတဲ့ အရိပ် တစ်ရိပ်။ ပြေးလက်စ ခြေလှမ်းကို တုန်ဆွဲလိုက်သလို အထာက ဟပ်ထိုးလဲတော့မတတ် ဖြစ်သွားတဲ့ ကိုယ်ရှိန်ကိုသတ်ရင်း ထိုအရိပ် ကို စူးခနဲကြည့်သည်။ အထာ မသိသော မျက်နှာတစ်ခု။ နှုတ်ခမ်း ဖျားပေါ်တင်ထားသော ဂြိုဟ်တီအပြုံးက ရွံစရာ။ ရှုပ်အင်္ကျီက ရင်ဘတ်ဟပ်ပြီ။ ဂျင်းဘောင်းဘီက ပေစုတ်စုတ်။ လူက ကုပ်ချောင်း ချောင်းရပ်နှင့်။ မလှမ်းမကမ်း၌ သင်းလိုပုံစံတူ ညစ်စုတ်စုတ်လှ နှစ်ယောက်။ အထာကို ပြုံးပြီး လှမ်းကြည့်နေပုံက အော်ကလီ ဆန်ချင်စရာ။

“တစ်ယောက်တည်း ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ ထာဝရ လေး”

အမလေး ခေါ်သံကိုက။ ရွံလွန်း၍ ပါးစပ်ထဲ လက်ညှိုး ထည့် အန်ပစ်ချင်သည်။

“နင့်အမူမပါဘူး ရှေ့ကဖယ်”

“ကိုယ် စကားနည်းနည်းပြောချင်လို့ပါ ထာဝရလေးနဲ့ မင်းနေတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲမှာပဲ ကိုယ်နေတယ်”

“စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဖယ်လို့ ငါပြောနေတယ်နော်”

အထာအော်သံက စူးခနဲ။

“မဖယ်ဘူး၊ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံကို မင်းသိအောင် ကြည့်

မလို့”

“ဖယ်စမ်း”

ထာဝရ ကွေ့ရှောင်သွားရန် ကြိုးစားသည်။ ထိုလူက အထာဦးတည်ရာလမ်းကြောင်းကို လိုက်ပိတ်ကွယ်၏။ ထုပ်စည်း ထိုးနေသလိုမျိုး။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် ခေ့ကြည့်တော့ အမှောင်ထုက သိပ်သည်းစွာ ကြီးစိုးထားပြီ။ လူသွားလူလာ ကင်းရှင်းလို့။ အထာ ရင်ထဲသို့ ရုတ်ခြည်း ကြောက်စိတ်က ဝင်ရောက်လာပြီ။

“ဖယ်လို့ ငါ ပြောနေတယ်နော်”

“မဖယ်ဘူးကွာ၊ မင်းကို ကိုယ်ပြောချင်တာတွေ အများ ကြီးရှိတယ်၊ မင်း နားထောင်ပြီးမှ သွားရမယ်”

“နားမထောင်ချင်ဘူး”

“အဲဒီလို ဆတ်ဆတ်ကြလေးမှ ကိုယ်ကကြိုက်တာ”

ထာဝရ လက်ကောက်ဝတ်အား ဖျတ်ခနဲလာဆွဲသည်။ ချဉ်စူးစူးအရက်နံ့က ထောင်းခနဲ။ အထာ ကြောက်ရွံ့တကြား နှင့် ရုန်းသည်။

“လွှတ် လွှတ်စမ်း”

ရုန်းလေ တင်းကြပ်လေ။ ထိုအခိုက်

“ဒီမှာ”

နောက်ဘက်မှ ပခုံးကို လာပုတ်တာခံလိုက်ရ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် တ ဖျတ်ခနဲနောက်အလှည့်...

“ခွပ်”

မေးရိုးနှင့်လက်သီး ထိခတ်သံက ကျယ်လောင်စွာ။
ထိုပုဂ္ဂိုလ် ပစ်လဲကျသွားတော့မှ တွေ့လိုက်ရသူက

“ဇ”

ဇ၊က မထူးအား။ အထွာကိုဆွဲပြီး သူ့နောက်ကျောဆီပို့
သည်။ ဘေးဘက်က ပန်းဝင်လာတဲ့ ကန်ချက်ကို ခြေတစ်လှမ်း
ဆုတ်ရှောင်သည်။ ထိချက်မဲ့ လေထဲ တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေတဲ့
ခြေထောက်အား လက်နဲ့ဆွဲပြီး လိမ်ပစ်လိုက်၏။

“အား”

အသံနက်ကြီးနဲ့အော်ပြီး ထောင့်တောင့်နင်းဖြစ်သွားသူကို
ငေးမိတာ သူ့အမှား။

“ဇ”

ထာဝရရဲ့ စူးစူးနှင့်နှင့်အော်သံက ဇကို သတိပေးလိုက်
သည့်နှလုံး။ ရိပ်ခဲနဲ့ ဝင်လာတဲ့ အုတ်ခဲကျိုးပိုင်းကို ဇရှောင်သည်။
ဒါပေမဲ့ မလွတ်။ နားထင်ဆားမှ ဖြတ်ပွတ်ထွက်သွားတာကြောင့်
ပါးပြင်တစ်လျှောက် စပ်ဖျင်းဖျင်း။ နောက်ဆက်တွဲ ထပ်ဝင်လာ
တဲ့ လက်ဖြောင့်လက်သီး။ သူ လှမ်းချုပ်ရင်း အဲဒီလက်ကို လိမ်
ချိုးပစ်သည်။

“အား လား လား”

ကောသွားတဲ့ ကျောနောက်မှ ကပ်ထားပြီးမှ တွန်းလွှတ်

လိုက်၏။ ငိုက်စိုက်စိုက်နဲ့ မှောက်နေသော အဖွဲ့ဝင်နှစ်ယောက်ဆီ
ရောက်သွားသည်။ ဒီဘက်ပြန်လှည့်တော့ ထိတ်လန့်နေသော မျက်
ခန်းဝိုင်းတွေနဲ့ အထာ။ ဇကို လက်ညှိုးတုန်တုန်လေးနှင့် ထိုးရင်း

“ဇ နားထင်မှာ သွေးတွေ”

“အရေးမကြီးဘူး၊ လာခဲ့”

“ဇ ဟိုမှာ”

သူ ငဲ့ကြည့်သည်။ မြေပြင်ပေါ်ကျနေသည့် ကဒ်ထူပူး
ကြီး။ အထွာရင်ဘတ်ထဲမှာလည်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပိုက်ထားတဲ့
ဇက္ကူအိတ်။

“ကျစ်”

ဇ၊က စိတ်ပျက်သလို စုပ်သပ်ရင်း ထာဝရလက်ကို
ဆောင့်ဆွဲ၏။ အထာက ပြန်ရုန်းရင်း

“ခဏလေး ဇရဲ့၊ ဟိုဟာ သွားကောက်မလို့”

“ထားလိုက်၊ အိမ်ကျမှ မင်းနဲ့ စာရင်းရှင်းရမယ်”

ဇ ပြောပြီး ထာဝရကို ဆွဲခေါ်သွားတာ တရကြမ်း။
အထာက ဘာမှ ပြန်မပေးနိုင်။ ဇ ခြေလှမ်းကျကြီးနောက် အမှီ
ဆိုက်ရင်းက

ကြည့်စမ်း ဒါလောက်နဲ့ ဒေါသဖြစ်စရာလား။ ဆိုင်းဘုတ်
ထစ်ခုတော့ ဇရင်ဘတ်မှာ ဆွဲထားခိုင်းရမည်။ ဒေါသတွေရောင်း
ရောဂါသည်လို့။

မုတ်နှာ ရှုံ့မဲ့သွား၏။ ကိုဖိုးထိန်ကတော့ နားမရှင်းသလို

“ဟင် ဘယ်လို”

“ပြန်မေးမနေနဲ့၊ မင်းမှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်ဖိုးထိန်၊
အဝင်ရိသရောကို သူတစ်ယောက်တည်း ဘာလို့ လွှတ်လိုက်တာလဲ၊
သူ့မှာ အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား”

“ဒေါသနဲ့ပြောပြီး ဒီဘက်အလှည့်မှာ ပါးတစ်ခြမ်းလုံး
မုတ်ပြတ်နေတာကို ဖိုးထိန်မြင်လိုက်ရ၏။

“အ မင်းပါးမှာ”

“အေးလေ မင်းတို့ အလိုက်မသိမှုကပေးတဲ့ ဒဏ်ရာတွေ
ပေါ့၊ လူပြတ်တဲ့လမ်းက ရွေးပြန်တယ်၊ ဆွဲလားရမ်းလားနဲ့၊
ငါရောက်တာမြန်ပေလို့ပေါ့၊ ကားတင်ပြီးသွားမယ်၊ မမြင်ကွယ်ရာ
ခေါ်သွားမယ်ဆို မင်းဘဝ ဘာဖြစ်မလဲ၊ ကြောက်တတ်ရင် တွေး
ကြည့်ရုံနဲ့ ကြက်သီးထချင်စရာ”

“စိတ်တိုနေတာသိတာမို့ အထာရော ကိုဖိုးထိန်ရော
ဘာစကားမှမပြောတော့။ အခုချိန်သွားပြောလည်း စိတ်ပြေမှာမှ
မဟုတ်တာ။ ဒေါသတွေဖြစ် အသံတွေကျယ်လာလို့ ဦးကြားသွား
လျှင် သက်သက်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရဦးမည်။ အထာက အထုပ်
တိုပိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်လှမ်းတက်ခဲ့သည်။ မြင်မကောင်းအောင် သွေး
ခြောက်တွေ သံတွေနဲ့ ပေလူးနေသော သူဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေး
ရန် အတွက်ပါ။

“မင်း ရူးနေပြီလား ထာဝရ၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကို ဒုက္ခ
ရောက်အောင် လုပ်နေတာလား ပြော”

“မဟုတ်ဘူး၊ အထာက”

“တော်စမ်း”

“ရဲ့အော်သံကြောင့် အထာက တုန်ခန်ဖြစ်သွား၏။ မျက်နှာ
နက်ပြီးရဲရဲနီကာ အသက်ရှူသံတွေ ပြင်းနေသည့် သူပုံစံကို အထာ
အံ့သြမဆုံး။ တိုးကျိတ်ကျိတ်ဖြစ်နေတဲ့ စကားသံတွေကြောင့် ကိုဖိုး
ထိန် အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာဟန်တူသည်။ ရန်စောင်ပြီး ဒေါသကြီး
နေတဲ့ ဇေယျာတစ်ယောက်။ မျက်နှာအပျက်ပျက်နဲ့ ရပ်နေတဲ့ အထာကို
လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ မင်းတို့ လမ်းမှာ တွေ့လာ
ကြတာလား”

“တွေ့လာတာမဟုတ်ဘူး ဖိုးထိန်၊ ကယ်တင်လာရတာ
စကားလုံးအကြီးကြီးနဲ့ ပစ်ပေါက်ခံလိုက်ရသလို အထာ

“ဟွန်း ပြောလိုက်ရင် မတုန်မလှုပ်နဲ့၊ ကျောက်ရုပ်ကို နဲ့နေရတဲ့အတိုင်းပဲ၊ စေဟနာနဲ့ စိုးရိမ်ရတဲ့လူက အရူးဖြစ်ဖြစ်သွားတာ”

ထာဝရ ကျောပြင်မှ ကပ်ငြိလာတဲ့ ဇရဲစကားသံကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ အထာ လှစ်ခနဲပြုံးရင်း အိမ်ပေါ်တက်လာ၏။ သူ့စေတနာတွေ ဒီကခံစားလိုရသားပဲ။ အဲဒါကို ပေါက်ကွဲနေတဲ့ သူ့ပုံစံက တကယ်ရယ်ချင်စရာ။

အထာ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ဘုရားစင်အောက်မှာ ဦးက အိပ်ပျော်နေသည်။ ဇရဲအနာကို သန့်စင်ရန်အတွက် ရေနွေး၊ ဝှမ်းထုပ်၊ ဆေးဘူးတွေယူပြီး အောက်ပြန်ဆင်းလာတော့ ကိုဖိုးထိန်ကို မတွေ့ရတော့။ မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ဇက သစ်မြစ်ဆုံကြီးပေါ်ထိုင်နေ၏။ အထာက သူ့အနားသွား ပစ္စည်းတွေချရင်း...

“အနာကို ဆေးထည့်ရအောင်နော် ဇ”

“မလိုပါဘူး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဘာဖြစ်နေနေ မင်း ဂရုစိုက်စရာမလိုဘူး၊ မင်းကိုသာ ငါ ဂရုစိုက်ရမှာ”

“အဲဒီလိုမဟုတ်သေးဘူးလေ ဇရဲ၊ အခု အထာကြောင့် ဇ ထိခိုက်သွားတာ”

ပြောရင်း မျက်နှာနားဝဲလာသည့် ထာဝရလက်ထဲက ရေခွက်နဲ့ ဝှမ်းစတွေကို ဇ ပုတ်ထုတ်ပစ်သည်။

“ဖယ်စမ်းပါ”

“အ”

ထာဝရထံမှ အော်သံသဲ့သဲ့ကြားပေမယ့် ဇ ဂရုမစိုက်။ ဆတ်ခနဲထရပ်ပြီး ထာဝရကို ကျောခိုင်းထားတဲ့အထိ ဒေါသက ပြယ်ချင်။

“မင်း နားလည်ထားဖို့က ငါ တန်ရာတန်ကြေးယူပြီး မင်းကို စောင့်ရှောက်ထားတာ၊ မှဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းစေရပါဘူးလို့ အမခံထားတဲ့ ဒီပါးစပ်၊ မင်းလုပ်ပုံမဟုတ်တာနဲ့ တန်ဖိုးအပုံမခံနိုင်ဘူး၊ မင်း နားလည်သင့်တယ်၊ ငါ့မာနကို ထပ်ထိပါးမဲ့ အပြုအမူမျိုး မလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ”

“ဒါဆို ဇ စောင့်ရှောက်တာ အခကြေးငွေနဲ့တန်အောင် ဆေး၊ ဟုတ်လား”

ထာဝရရဲ့ ဒေါသမပါတဲ့ အသံစူးစူးလေး။

“ဟုတ်တယ် မင်းတို့ရှေ့နေကြီးကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့တာ ဆေး၊ ပေးသလောက် ပြန်ရချင်တယ်ဆိုတာ”

“ဇက အပေးအယူ သိပ်ဆန်လွန်းတယ်”

အဖျားခတ်မှာ တုန်ဝင်သွားတဲ့ ထာဝရအသံလေးက နှုတ်နေပြီလို့ ဧသီစိတ်ကို အချက်ပေးသည်။ ဒါပေမဲ့ လှည့်ကြည့်ရဲ့။ သူ့မျက်ရည်က တိုက်စစ်ဆို ကိုယ့်မှာ အသင့်မဖြစ်သေး ဆိုခံစစ်။

နားက ထွက်ခွာသွားသော ထာဝရရဲ့ ခြေသံတဖျတ်တဖျတ်

က ဝေး၍ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ မျက်လွှာတို့ကို တင်းကျပ်စွာ ဖိမှိတ်သည့်တိုင် ညနေကမြင်ကွင်းက မျက်လုံးထဲက မပျောက်သေး။ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် အခြေအနေကြားထဲမှ ထာဝရလက်တို့ ဆွဲထားတဲ့ ဟိုကောင်။ အဲဒီမြင်ကွင်းကြောင့် ဇ သွေးတွေ ဖျင်းခနဲ ဆူပွက်ခဲ့တာ။ ကိုယ် တမြတ်တနိုးထားတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့် ခူးယူဖို့ မပြောနဲ့ လိပ်ပြာနားတာတောင် သဘာဝလို့ စိတ်ဖြေလို့မရတာ သူမကို ချစ်လို့ မြတ်နိုးလို့။

ညနေက မြင်ကွင်းကြောင့် ဇ ဝန်တိုမိတာ မှားလား။ အဆုံးစွန်း ချစ်တတ်သူဟာ အစွန်းရောက် ဝန်တိုခြင်းတွေနဲ့ ရောထွေးနေမှာပင်။ ဇ တစ်ယောက်တည်း တစ်ညနေလုံး အတ္တတွေနဲ့ ရူးရတဲ့အဖြစ်။

“၇။”

လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်သည်။ စိတ်ပျက်စွာ သစ်မြစ်ပေါ် ထိုင်ချတော့ ဘေးကပစ္စည်းတွေက ကစဉ့်ကလျား ပြုတ်ကျကုန်၏။ ဂွမ်းထုပ်ကို သံတွေပေမှာစိုးစိတ်ဖြင့် ကောက်အကြည့်က အငွေ့မသေသေးသော ရေဖလားဆီရောက်သွား၏။

ရေနွေးငွေ့စိုနေသော ဂွမ်းထုပ်။ ဇ ပုတ်ထုတ်လိုက်တုန်းက အော်သံသဲ့သဲ့နဲ့ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားတဲ့ ထာဝရမျက်နှာ။ ဇကြောင့် ထာဝရမျှား ရေနွေးပူလောင်သွားသလား။ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် လူက မြောက်ခနဲ ကြွတက်သွားသလို အိမ်ပေါ်လှမ်းအတက်

“သားတောင် ပြန်ရောက်နေတာကိုး”

“အဖေ သက်သာလား”

အဖေက ယဲ့ယဲ့ပြုံးနှင့်

“ဆေးရှိန်တွေကြောင့် အိပ်ပျော်သွားတာကွ၊ ဘယ်လိုလဲ သမီးလုပ်ပေးတဲ့ မွေးနေ့ပွဲက ပျော်စရာမကောင်းဘူးလား၊ မင်းအတွက် မွေးနေ့ကိတ်မှာရတာနဲ့၊ မွေးနေ့လက်ဆောင် သွားဝယ်ရတာနဲ့ တစ်ညလုံး အလုပ်ရှုပ်နေတာ”

အဖေ့အသံက တိုးတိုးလေး။ ဒါပေမဲ့ ဇရင်ကို ပစ်ခွင်းတဲ့ မြှားတွေနယ်။ ဇ မဖြေရှင်းတော့။ ထာဝရလက်ထဲက စက္ကူအိတ်တွေ၊ ကျကျနံရစ်ခဲတဲ့ အထုပ်အား သံယောဇဉ်မပြတ်တဲ့ အကြည့်နဲ့ ကြည့်တဲ့ ထာဝရမျက်ဝန်းတွေ။ ပဋိပက္ခ ဖန်တီးသူအဖြစ် အပြစ်ရှိသူလို ခံစားရသည်။ ထာဝရအခန်းဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်တော့ အမှောင်ချ တိတ်ဆိတ်လို့။ နေမလောင် မိုးမခစေချင်တဲ့ ဇကြောင့်ပဲ ထာဝရ ဒဏ်ရာရခဲ့သည်ဆိုလျှင် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်ချေချင်စရာအကြောင်းမရှိ။ တကယ်ဆို ကိုယ်က အတ္တဆိပ်သင့်တဲ့သူ။

အခန်း (၁၃)

“လက်အပူလောင်တာ ပျောက်သွားပြီလား အထာ”

ထင်မှတ်မထားတဲ့အချိန်မှာ ကြားလိုက်ရတဲ့အသံကြောင့် ထာဝရ အံ့ဩမှုနှင့် ဇေယျာ ဖျတ်ခနဲငဲ့ကြည့်သည်။ ဘုရားခြေတော်ရင်းရှိ ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးကို ခပ်နဲ့နဲ့မှီရပ်နေတဲ့သူ။ အထာကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ ကြည်မွေ့ခြင်းအရောင်တွေဟာ တဖျတ်ဖျတ်ခါလို့။ ပြုံးရယ်လိုက်လျှင် ကမ္ဘာကြီး သွက်သွက်ခါသွားမှာ စိုးသည့်အလား အတိတရီကွေးညွတ်ထားတဲ့ ဇန့်တ်ခမ်းနှုတ်က အပြုံးဟာ အထာကို ရှက်ရိပ်စွန်းစေတာအမှန်။

ဇန့်အထာ မတွေ့ဖြစ်ကြတာ ဒီနေ့ပါဆို သုံးရက်မြောက်နေ့။ အိမ်ကျဉ်းကျဉ်း လူနည်းနည်းလေးထဲမှာ အထာက ရအောင်ရှောင်သည်။ မနက်ဆို ဇေယျာလုပ်သွားပြီဆိုမှ အိပ်ခန်းထဲကထွက်သည်။ ညဆို ဇေယျာမရောက်ခင်ကတည်းက အိပ်ရာဝင်ပြီ။ ကျန်သော အချိန်တွေမှာ ဦးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေနဲ့ လုံးလည်နေပေမယ့်

• ရှိမည့်အချိန်ဆို ကိုဖိုးထိန်အား အကူအညီတောင်းထားရ၏။ ကြာတော့ ဦးဟောင် ရိပ်မိလာပြီ။

“ဇန့်သမီး အဆင်မပြေကြဘူးလား”

သူ့ဘာသူ တစ်ဖက်သတ် စစ်ကြေညာ တစ်ဖက်သတ် စစ်ရေးပြနေတာလို့ ဒီလူနာသိအောင် မပြောချင်ပါ။ ပြောပြန်ရင် ပေကပ်ကပ် ဂျစ်တိုက်တာဟာ ဇေယျာလို့ ဖြေသိမ့်နေဦးမည်။ ထာဝရ မပြောနိုင်အောင် စိတ်မဆိုးပေမယ့် တွေ့တိုင်းရင်နာသည်။ ကိုယ့်ကြောင့် သူ တန်ဖိုးပဲ့မှာစိုးတယ်ဆိုရင် ထာဝရ မျှော်လင့်ထားတဲ့ အကြင်နာရိပ်တွေ မရှိခဲ့ဘူးပေါ့။ မျက်ဝန်းတွေက မရိုးသားပဲ မပွင့်လင်း ဖုံးကွယ်ချင်တဲ့သူကို ထာဝရမုန်းချင်သည်။

“ပိုင်ရှင်မပေးပဲ ဒါတွေဝတ်လာလို့ စိတ်ဆိုးနေတာလား အထာ”

ကိုယ် ထိုင်နေတဲ့လှေခါးထစ်မှာ လာထိုင်တာကြောင့် အထာက ကိုယ်ကိုကွပ်စစ်သည်။ ဇေယျာ သူမူအတိုင်း ဂရုမစိုက်သလိုနဲ့ အထာကို ပခုံးချင်းတိုက်ပစ်ပြီး...

“ဟေ့ မေးနေတယ်လေ”

“ရှင့်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် ဝယ်ပေးထားတာပဲ၊ ဝတ်ပေါ့၊ စိတ်ဆိုးစရာမှမဟုတ်တာ”

အထာက မျက်ဝန်းလေးငဲ့ပြီး ဂျစ်တိုက်ပြောသည်။ ဇေယျာလက်မနဲ့ မျက်ခုံးညှိဖျော့ဖျော့တွေခြစ်ရင်း

“အဲဒီနေ့က အနိုင်ကျင့်သလိုဖြစ်သွားရင် ဆောရီး”

“ဒီကလည်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာ ဆောရီး”

“အာ...အထာကကွာ”

အသည်းတယားယားနဲ့ သူ ထအော်သည်။ ဘေးထဲ စောင်း မြင်နေရတဲ့ အထာမျက်နှာမှာ နှုတ်မမ်းနဲ့နှုတ်မမ်း ရှေ့ထဲ ဆွဲထုတ်ထားသလို။ စုကော့ချွန်ထွက်နေ၏။ အရင်းတုတ်ပြီး အဖျားတန်းနား ရှူသွားတဲ့ မျက်ခုံးနက်နက်တွေဟာ မကျေနပ်ခြင်းကြောင့် စုကျုံ့ထားတာ ထိလှမတတ်။

“အထာ”

“ပြော...နားထောင်နေတယ်”

“ဒီနေ့ ကိုယ် အလုပ်မသွားဘူး၊ ကိုယ် အလုပ်သွားရင် ထွက်လာတဲ့မင်းကို ချောင်းဖမ်းဖို့ပြန်လာတာ။ အိမ်ရောက်တော့ မရှိဘူးဆိုတာနဲ့ ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ရင်ခံသွားတာမျိုးလေ။ အဲဒါနဲ့ ဖိုးထိန်က သနားလို့နဲ့တူပါတယ်။ အဖေအတွက် ဘုရားလေးမှာ ယတြာသွားချေပေးတယ်ပြောလို့ လိုက်လာတာ။ ဒီရောက်လို့ မင်းထဲ အဲဒီလိုဖြစ်နေတော့ ကိုယ်က အမောတောင် မပြေချင်တော့ဘူး”

“အမောပြေရအောင် အထာက ရေခဲရေမှမဟုတ်တာ”

“အထာ”

ဧရိခေါသံနဲ့အတူ လှစ်ခနဲ ဆွဲယူသွားတဲ့ ထာဝရလက်ဖဝါးတစ်ဖက်။ နွေးထွေးတဲ့ ဇလက်တွေကြားမှာ ရုန်းမရ

“ဟေ့လူ ဒါ ဘုရားပေါ်”

“ဘုရားရင်ပြင်မှ မဟုတ်တာ၊ အဆင်းလှေကားမှာ၊ ရတယ်”

“ဟွန်း...ရှင်ဖြစ်ချင်တာဆိုရင် ရတယ်ဆိုတာချည်းပဲ နော်”

“အဲဒါ ရာဇဝင်စတိုင်လ်လေ၊ မင်း မသံသေးဘူးလား”

“မသိဘူး၊ သိဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး”

“ဒီတစ်ခါတော့ မင်း စိတ်ဝင်စားရမယ် အထာ”

လေးနက်ခြင်းနဲ့ တိုးတိတ်စွာပြောတဲ့ ဇအသံက အထာအတွက် ညှို့ငင်လိုက်သလို။ မကြည့်ပါဘူးလို့ အားတင်းထားတဲ့ ကြားမှ ငေးမိပြန်တော့ ဇ မျက်ဝန်းညှိအောက်မှာ ထာဝရရဲ့ ရင်ခနဲ သံတွေ ကျဆုံးကုန်တာ အတုံးအရုံး။

“ကိုယ် မင်းကို ပြောမယ်လို့ အားခဲထားတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်”

ဧရိစကားကြောင့် ထာဝရမှာ ရင်ခနဲခြင်း မျှော်လင့်ခြင်း နှစ်ရပ်၏ လွန်ဆွဲမှုကြားထဲ နှလုံးသားက ဗိုင်းရပ်(စ်)ဝင်လာသလို ဆတ်ဆတ်ခါယမ်းလို့။ ဇက အထာမျက်ဝန်းတွေ နှုတ်တွေ ပါးမို့မို့ တွေ့ပေါ် တမေ့တမောငေးရင်း နှုတ်ခမ်းပါးတွေဆီမှာ အကြည့်တန်သွား၏။

မျှော်လင့်ခြင်းရဲ့ ဝေဒနာဟာ ဘယ်လောက်အထိ ဆိုးဝါး

ပါသလဲ။ ဒါကို သူမသိ။ သူ့မျက်နှာပေါ် ဖြန့်ခင်းထားသော
ချစ်ခြင်းတွေ တွေ့နေရသားနဲ့။ ဇေ၊က ပင့်သက်တစ်ရှိက်ကို အသံ
အဖြစ် ရှိုက်သွင်းရင်း

“ဦးညိုမင်းဆီက ကိုယ် ယူထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေ ပြန်ဆောင်
နိုင်တဲ့တစ်နေ့ ကိုယ် မင်းကို ရင်ဖွင့်မယ်”

ကြည့် အထာကို အဝေးကြီးဆီ သယ်ဆောင်သွားပြီးမှ
ရောက်ရာနေရာမှာ ချန်ခဲ့သလိုမျိုး။ ဇေ၊က သူ့မာနကို ကိုးကွယ်
တာလား။

အထာ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ဖက်သို့ လှဲပစ်သည်။
ဇေ၊ကလဲမှ ထာဝရလက်ကို ဆောင့်ရုန်းထွက်လိုက်တော့ ထာဝရ
ရင်ထဲ နင့်ခနဲ နှုတ်ပြန်ကြွသွား၏။

“ရှင့်မှာ အကြွေးတွေ သိပ်များနေပြီ ရာဇဝင်”

“ထာဝရ”

နောက်ကိုလှည့်မကြည့်တော့။ နုညက်သော ပါးပြင်မှာ
မျက်ရည်စီးကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။

ရင်ခုန်သံချင်း ထပ်တူကျရက်သားနဲ့ ရင်မဖွင့်တာ သူ
အပြစ်လား။ မျှော်လင့်မိတာ ထာဝရအပြစ်လား။

အခန်း (၁၄)

“အဖေ”

ဇေ၊က တိုးတိတ်သောအသံဖြင့် ခေါ်သည်။ အဖေမျက်ခွံ
တွေ ဖျတ်ခနဲ လှုပ်သွားပြီး ပြန်ငြိမ်ကျသွားပြန်၏။ အဖေရဲ့ပုံစံကြီး
ကို ကြည့်ရတာ မချီတော့။ နာခေါင်း၌ အောက်ဆီဂျင်ပိုက်တပ်
ထားရပြီ။ လက်တစ်ဖက်မှာလည်း သွေးသွင်းပိုက်က တန်းလန်း။
တစ်နေ့ ဒီလိုဖြစ်လာမယ်မှန်း ဇေ၊ ကြိုသိသည်။ ဒါပေမဲ့ အဖေဝေဒနာ
ခံထားရသောပုံစံက ဇေ၊ ရင်ကို ပြင်းရှုစွာ နာကျင်စေ၏။

အဖေက ဇေ၊ လက်တစ်ဖက်နှင့် အထာလက်တစ်ဖက်အား
တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ဆုပ်ကိုင်ထား၏။ အခုချိန်အထိတော့ အဖေ
လက်ဖဝါး အထိအတွေ့ဟာ နွေးထွေးဆဲ။

“ဦးကျော်ဝင်းရဲ့ ရိုးလွင်းခြင်ဆီမှာ သွေးထုတ်နိုင်တဲ့
စွမ်းအားမရှိတော့ဘူး၊ ကင်ဆာဆဲ(လ်)တွေက တစ်စတစ်စ စားသွား
ပြီ၊ ကျွန်မတို့အနေနဲ့ သူ နေထိုင်ရသက်သာအောင်ပဲ လုပ်ပေးနိုင်

တော့မယ်၊ စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်”

တာဝန်ကျဆရာဝန်မရဲ့ ပြောစကားအရရော အဖေအမေ အနေအရရော ဇ ခန့်မှန်းမိပါသည်။ အပေါ်က ဘယ်လောက်စိတ်
သွေးတွေသွင်းသွင်း အဖေက ဆီးသွားလည်း သွေးပါ၊ နှာခေါင်းတွေ
သွားဖုံးကြားတွေ၊ လက်သည်းကြားတွေထဲကပါ သွေးတစ်ခွက်စီ
ထွက်နေတာ။

ဇ အဖေခုတင်တစ်ဖက်၌ ဘုရားစာရွတ်ရင်း အသံတိတ်
မျက်ရည်တွေ စီးကျနေသည့် အထဲကို လှမ်းကြည့်မိသည်။
အထာက ငိုသံမပါစေရန် ဘုရားစာကို အသံထိန်းပြီးရွတ်သည်။
ထိုအခိုက်မှာပင် အောက်ဆီဂျင်ပိုက်တပ်ထားပေမယ့် အဖေအသက်
ရှူနှုန်းက သိသာစွာနေကျသွား၏။

“အဖေ”

“ဦး”

ဇနဲ့အထာရဲ့ ထိတ်လန့်တကြား အော်သံက တစ်ထပ်
တည်း။ အဖေရဲ့ နှေးထွေးသော လက်ဖဝါးဟာ ဇလက်ကို
တင်းခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သလို။ ထို့နောက်မှာတော့ အဖေဟာ
သူ့ကမ္ဘာထဲမှ ငြိမ်းချမ်းစွာ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ။

“အဖေ”

ဇက ကြောင်အအနှင့် ခေါ်မိသည်။ ဟင့်အင်း ဒီလို
တိတ်တိတ်ထားခဲ့တာမျိုးနဲ့ မသွားပါနဲ့ အဖေ။ တစ်ခုခုမှာခဲ့ပါဦး။

အဖေစကားတွေကို တစ်သက်လုံး ကြားယောင်ပြီး နာခံသွားချင်လို့
ပါ။ ဇ မငိုမိ။ အာရုံထဲ ပေါ်လာတာက သူ့အား အပြုံးနှင့် အမြဲ
ခွင့်လွှတ်တတ်တဲ့ အဖေ။ ဇ ဂျစ်တိုက်တိုင်း ဇ မာနကြီးတိုင်း
အဖေက ဘယ်တော့မှ အပြစ်မမြင်တတ်။

“အနိုင်ကျင့်တာရော၊ ဘုဘောက်ပြောတာရော ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို လူမထင်တတ်တာရောနဲ့ ရာဇဝင်က ရပ်ကွက်ထဲမှာ လူဆိုး
စာရင်းဝင်နေပြီ”

ရယ်လို့ တိုင်သလိုလို့နဲ့ ကဲ့ရဲ့ဝေဖန်ခံရတာတောင် အဖေက
အပြုံးမပျက်။

“ဇ၊က သူ မှန်တယ်ထင်ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အလေး
မထားတတ်တဲ့ စိတ်ကြောင့်ပါ၊ ဖအေကတောင် သူ့ကို သည်းခံ
ရတာမျိုးလေ”

ဆိုပြီး ဇဘက်က ရပ်တည်တတ်တဲ့ အဖေ။ အခုတော့
ဇကို စိတ်ချစွာ ထားရစ်ခဲ့ပြီလား။ ဇ အဖေ့ကို စိုက်ကြည့်နေတာ
အကြာကြီး။ မျက်တောင်ပင် မခတ်မိ။ ဒါ အဖေ့ကို နောက်ဆုံး
တွေ့ရမှာဆိုတဲ့ အတွေးက မျက်တောင်တခတ်မှာ အဖေ ပျောက်
သွားမှာ စိုးရိမ်တဲ့အထိ။

“ဇ”

“ဟေ့ကောင် ဇ၊ အောင်မထားနဲ့၊ ငိုချလိုက်”
အသံတွေက ဟိုးအဝေးကြီးကလာသလို သူ့နားစည်းထား

ရိုက်ခတ်တာ သဲ့သဲ့လေး။

“ဇ အထာကိုကြည့်စမ်းပါ ဇ”

သူ့ကိုယ်ကြီးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲလှုပ်ခံလိုက်ရသည်။
မော့ကြည့်တော့ မျက်ရည်စီးကြောင်းများစွာနဲ့ အထာ။

“အထာ”

ဇ ယောင်နနနှင့် ပြန်ထူး၏။ အထာက အိခနဲ တစ်ချက်
ရှိုက်ရင်း...

“ဦး မရှိတော့ဘူး ဇ၊ အဲဒါ အမှန်တကယ်ပဲ၊ ဦးက
အထာတို့ကို ထားခဲ့ပြီ၊ ဝမ်းနည်းတဲ့အပေါ် မာနကြီးမနေပါနဲ့ ဇရယ်၊
ငိုချလိုက်ပါ၊ ဟိုးတစ်ခါတုန်းကလိုပေါ့”

အထာက ပြောရင်း ဇဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ထို့နောက်
ဇ မျက်နှာနားသို့ သူမပခုံးစွန်းလေးအား ထိုးပေး၏။ ထိုပခုံးဝိုင်း
လေးမြင်မှ ဇရင်ထဲ လှိုက်တက်လာတာက ဇ။ အဖေတကယ်
မရှိတော့ဘူး။ ဒါကို ဇသိသည်။ ရင်ထဲ တင်းနေတာတွေ လျော့
ချလိုက်သောအခါ မျက်ရည်တွေက တားမနိုင်ဆီးမရ။ အထာပခုံး
စွန်းလေးဟာ တခဏအတွင်း ဇ မျက်ရည်တွေရွှဲနစ်လို့။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ နောက်ထပ် ဆုံးရှုံးစရာတွေ ဘယ်
လောက်ကျန်နေဦးမလဲ အထာရယ်”

ငိုရင်း မပီမသပြောတဲ့ စကားသံ။ အထာဟာ ဇအပေါ်
ရင်ဘတ်ချင်း နားလည်ပြီးသားမို့ ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါသည်။ ထာဝရ

ထုံးပေါ် မျက်နှာအပ်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုရှိုက်နေတဲ့ မာနကြီးသော
ကောင်ကလေးအပေါ် ကရုဏာသက်မဆုံး။ ဘဝထဲမှာ ဆုံးရှုံးခြင်း
တွေ ထပ်ခါရနေသော ဇအတွက် နောက်ထပ် အရှုံးဆိုတာ မရှိစေ
ချင်တော့တာက ထာဝရရဲ့ စစ်မှန်သော စေတနာဖြစ်သည်။

ထာဝရသာ ဖန်ဆင်းခွင့်ရှိမယ့် တန်ခိုးရှင်ဆိုရင် ဒီကောင်
လေး၏ဘဝကို တစ်ကပြန်စပေးချင်ပါသည်။ မိဘအစုံအညီနှင့်
ပြည့်စုံအောင်မြင်သော ဘဝတစ်ခုလေ။ အဲဒီလိုသာ ဖြစ်ခဲ့မယ်
ဆိုရင် အထာက ဘယ်ကဏ္ဍမှနေ၍ ဇဘဝထဲ ဝင်ရမှာပါလိမ့်။

ဇ လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်အားပေးခွင့် အခုအချိန်မှာ ရှိ
နေသေးတယ်ဆိုရင် အထာက ဇရဲ့ စစ်မှန်တဲ့ အားပေးဖော်အဖြစ်
နားမှ ထာဝရ ရပ်တည်နေချင်သည်။

အခန်း (၁၅)

“အထာရှိတဲ့နေရာကို သိရပြီမာမီ”

“အဲဒီနေရာထက် အရေးကြီးတာ ဘာလဲ၊ တွေးမိလား သား”

မာမီနဲ့ ကိုကိုရဲ့ အပြန်အလှန် စကားတွေက မေခွန်သာ စိတ်အား ဆွဲဆောင်သွား၏။ အထာဆိုတဲ့မှာမည်ကြားတိုင်း မေခွန် သာ လုပ်လက်စအလုပ်တွေ ရပ်တန့်သွားတာမျိုး။ နှလုံးခုန်နှုန်း တွေ မြန်ဆန်လာတာမျိုးအထိ ဖြစ်နေကျ။ အထာအပေါ် အာရုံရှိ ခြင်းမျိုးလားဆိုတော့ မဟုတ်။ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်လို့ မေခွန်သာ ရင်ကိုခွဲ ချစ်သူကို လုယူသွားမည့် မိန်းမ။ သင်းနဲ့ပတ်သက်လျှင် အမြဲ သတိမလွတ်စေရလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေခွန်သာ အမြဲသံပတ် ပေးထားသည်။

ထာဝရဆိုတဲ့အထာဟာ မေခွန်သာနဲ့ ငယ်စဉ်ဘဝထဲက ယှဉ်ပြိုင်ဖက်။ ငါးနှစ်ကျော် ခြောက်နှစ်နီးပါးကြီးပေမယ့် အစ်မကြီး

တစ်ယောက်လို မမြင်ခဲ့ရတဲ့ အခြေအနေ။

“ထာဝရက သမီးနဲ့ အဓိကယှဉ်ပြိုင်ရမယ့်သူပဲ မေခွန် သာ၊ မြလေးနဲ့မာမီက သမီးတစ်ယောက်ချင်းစီ မွေးတာအတူတူမို့ ဒီပွဲမှာ သရေကျသွားပြီ၊ သမီးဖေဖေဆီက အချစ်တွေ အကုန်ရဖို့ အထာနဲ့သမီး ယှဉ်ပေတော့၊ ဘယ်နည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးရ ထင်တာ သမီးနိုင်ဖို့ပဲ”

မာမီဆီက ဒီလိုစကားတွေကို မေခွန်သာ လူမှန်းသိတတ် ထတည်းက ကြားခဲ့ရသည်။ ဒီတော့ ကလေးဘဝမှာတုန်းက တည်းက အပြိုင်ဆိုတာရှိပြီးသား။ အရွယ်ရောက်လာတော့ အဝတ် အစားချင်း ရုပ်ရည်ချင်း မိသားစုဝင်တွေရဲ့ အလေးပေးခြင်း။ ထိုထဲ၌ ကိုကိုက မေခွန်သာအတွက် အရေးအကြီးဆုံးလူသား ဖြစ်လာ ခဲ့သည်။ ကိုကိုအရေးပေးမှု အလေးထားမှုတွေကို ထာဝရထက် မေခွန်သာပိုရချင်သည်။ ထို့အတွက် ညှိငင်ခြင်းတွေ ဆွဲဆောင်ဖြား ယောင်းခြင်းတွေ သူမ သုံးတတ်လာ၏။

အနေနီးစပ်မှုမှ တစ်ဆင့်တက်လာတာက အတွေ့အထိမှာ သာယာမိန့်မှုခြင်း။ နောက်ဆုံး ကိုကိုကို အရူးအမူး ချစ်ခင်တွယ် တာလာခြင်းပင်။ ကိုကိုရဲ့ ရီဝေရွန်းစိုတဲ့အကြည့် စီးကရက်နဲ့ အမြဲ စွဲထင်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးတွေ။ နွေးထွေးကျယ်ပြန့်တဲ့ ကိုကိုရင်ခွင် လေရိုင်းလို ခပ်ကြမ်းကြမ်းယမ်းခါတတ်တဲ့ အနမ်းရှုရှုတွေ။ အို အားလုံးကို မေခွန်သာ စွဲမက်ပါသည်။ ကိုကိုကို တခြားလူလေး

ထဲ အပါမခံနိုင်။ ကိုကိုဟာ မေခွန်သာတစ်ဦးတည်း မူပိုင်ဖြစ်ရမည်။

“ကြည့်စမ်း မေခွန်သာ လက်သည်းနီတောင် ဆက်မဆိုးနိုင်ဘူး၊ မာမီတို့ စကားဝိုင်းကို စိတ်ဝင်စားနေတာ၊ ကြိုပြောထားမယ်နော် မေခွန်သာ၊ ဒီကိစ္စကို ထပ်ပြီး ကဖျက်ကယက်မလုပ်နဲ့၊ ပထမတစ်ကြိမ်တည်းက ပွဲပြီးနေတာကို၊ ညည်းကြောင့် လွဲကုန်တာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ညည်း ဘေးခဏထွက်ပေး။”

“ခဏဆိုတာ ဘယ်လောက်အတိုင်းအတာလဲ မာမီ”

“ဟဲ့ အဲဒါကို ပြောနိုင်မှဖြင့် ငါ ဒီလောက်တောင် ခေါင်းမစားဘူး၊ အခု ထာဝရက ဟိုမှာတွေ့တဲ့ကောင်နဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်မှုရှိနေလဲဆိုတာကို အရင်သိအောင် စုံစမ်းရမှာ”

“ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး မာမီ”

စက္ကန့်မဆိုင်း ထပြောတဲ့ ကိုကိုကြောင့် မေခွန်သာမျက်ဝန်းတွေက စူးနေလက်သွားသည်။ ကိုကိုကို စိုက်ကြည့်လိုက်တော့ မေခွန်သာကို ရင်မဆိုင်ရဲသလို အကြည့်လွှဲသွား၏။ မေခွန်သာ နှုတ်ခမ်းဖျား၌ ခပ်မဲ့အပြုံးတစ်ခု တွဲခိုလာ၏။

“ကိုကိုက ဒါမျိုးကို သေချာစုံစမ်းထားတယ်ပေါ့”

“ညည်း ဇော်နီကို ရန်မလုပ်စမ်းနဲ့၊ သူက မာမီကို ကူညီနေတာ၊ ညည်းသာ ဖျက်လိုဖျက်ဆီး၊ အခုတွေးကြည့်စမ်း၊ ငါတို့ အနှစ်နာခံထားတာနဲ့ ပြန်ရတာ ထိုက်တန်သလားဆိုတာ၊ ငါတို့

သားအမိတွေက ရှိသမျှလုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးလုပ်၊ ခေါင်းတွေစားပြီး ငွေကျတော့ အထုပ်လိုက်ပြန်အပ်ရကယ်၊ ထားတော့ အဲဒီတုန်းက အမွေဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့၊ ဟွန်း အခုတော့ လူယုံကျွန်ရင်းတွေကို စွန့်ကြဲတဲ့ပုံ၊ ဒါတောင် အထာက သဘောတူလက်မှတ်ထိုးမှတဲ့၊ ဟိုမှာတော့ပါသွားတာ တကယ့်အနှစ်တွေချည်းပဲ၊ သူတို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ထိန်းလာရတဲ့ ရတနာပစ္စည်းဆိုတာ နည်းတာမှတ်လို့၊ အခု မြင်တောင်မမြင်ရတဲ့ ပျောက်သွားတာ၊ ညည်းတွေးပြီး နာတတ်စမ်းပါ၊ ကိုယ်လည်း သမီးပဲ၊ ဦးစိုင်းခွန်သာရဲ့ သမီး၊ ရသင့်တာ တစ်ဝက်စီဆို ငါ မပြောဘူး၊ အခုတော့”

မာမီက ရှေ့ဆက်ပြီး မပြောတော့။ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်နေတဲ့ ရင်ထဲက ဒေါသကို ကြိုးစားထိန်းနေရပုံ။ မာမီပြောတော့သည် အမှန်ပါပဲ။ မခံချင်စိတ်နဲ့ မေခွန်သာကိုယ်တိုင် ထာဝရအပေါ်မှာ အရက်စက်ဆုံး ကြံစည်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ စတေးရမှာက မေခွန်သာ နှလုံးသားဆိုတော့လဲ။

“သား ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ မာမီ”

ကိုကိုအသံက တိုက်ရိုက်ခွင့်တောင်းနေတဲ့ စစ်သူကြီးတစ်ယောက်လို မာန်အပြည့်နှင့်။

“နေရာသိနေပြီပဲ၊ ခေါ်လာဖို့ရှိတော့တာပေါ့၊ ဘယ်နည်းနဲ့ဆို ရအောင်ခေါ်ခဲ့၊ တခြားပတ်သက်မှုရှိလည်း ရအောင်ဖြတ်ထားခဲ့၊ အမိက၊ က ထာဝရဆိုတာ မင်းရင်ငွေနဲ့ နှိမ်းရမယ့် ပုလဲ

တစ်ပွင့်၊ တခမ်းတနား ကိုးကွယ်စရာမလိုဘူး၊ မာမီတို့ဆန္ဒပြီးပြည့်စုံပြီဆိုရင် စွန့်ပစ်ရုံပဲ၊ နှမ်းပြီးမကြာခင် အချိန်ခဏကို မေခွန်သာက သည်းခံပေး၊ ကဲ မာမီပြောချင်တာ ဒါပဲ”

မာမီက စကားဆုံးတာနဲ့ ခြေချင်းချိတ်ထားတာဖြုတ်ပြီး မေခွန်သာတို့အနားမှ ထွက်ခွာသွားပြီ။ မာမီရဲ့ ထာဘီအနားစခတ်သံဟာ သူမနှလုံးသားကို တိုက်စားနေသည့်နှယ်။ မာမီဧည့်ခန်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားမှ ကိုကိုက မေခွန်သာအနားရောက်လာ၏။

ကိုကိုထံမှ သူမ စွဲမက်လွန်းသော စီးကရက်နဲ့ ကိုယ်သင်းရနဲ့ ထုံအိအိက မေခွန်သာအား ရင်ခုန်မြန်စေလာသည်။

“ခွန်သာ”

တိုးရှိုက်နှင့်မော့စွာ မေခွန်သာနား၊ နားကပ်ခေါ်သောအသံ။ ပါးပြင်ရှိ သွေးကြောတွေက ရှိန်းခနဲ။ ကိုကိုခေါ်သံမှာ သူမ သွေးတွေဆူပွက်လာသလို။

“ကိုကိုရင်ထဲမှာ ခွန်သာပဲရှိတယ်ကွယ်”

“ဟင့်အင်း...မယုံဘူး”

မေခွန်သာအသံ ဘာကြောင့် မမာကျောနိုင်ပါလိမ့်။ ကိုကိုနဲ့တွေ့တိုင်း သူမအဖြစ်ဟာ မီးထိသော ဖယောင်းနှယ်။ ပူနွေးအရည်ပျော်သွားစမြဲ။

“မယုံရင် ကိုကို သက်သေပြမယ်”

“အို ကိုကို၊ မလုပ်နဲ့ကွယ်၊ မာမီက”

အငြင်းဝါကျက မပီမသနှင့် ပိတ်ကျသွား၏။ ပူနွေးစိုစွတ်သော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာရဲ့ အထိအတွေ့ဟာ မေခွန်သာဆိုတဲ့သူမကို မေ့မေ့မှူးမှူးနှင့်။

အနမ်းတစ်ရှိုက် ပန်းအိုင်ကမှာ လေပြင်းမွေ့တဲ့ မုန်တိုင်းငယ်အလား။ ခက်တာက အဲဒီလေပြင်းကို တပ်မက်သော ပန်းတို့အဖို့...

ကြွေချင်ကြွေပါစေ။ သူရင်ခွင်အတွင်း သက်ဆင်းခွင့်ရမယ်ဆိုရင်။

“ထာၤ အင်း၊ အဲဒီနာမည်တော့ မကြားဖူးဘူးဗျ”
 နောက်ကျောကအသံကြောင့် ဖိုးထိန် ဆတ်ခနဲ သတိတော်
 သွား၏။ အန္တရာယ်အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းသံက ဦးနှောက်
 အတွင်း ဆူညံစွာ မြည်လာသည်။ အထာကို မေးသော ဧည့်သည်
 ဟာ လာခြင်းကောင်းသောသူတော့ မဟုတ်နိုင်။

“ဒီရပ်ကွက်ပဲလေ၊ ဦးကျော်ဝင်းဆိုတာရော ကြား
 လား”

“ဦးကျော်ဝင်း”
 အမေးခံရသူက တွေဝေစွာ။ ဖိုးထိန်က ငှားလှယ်
 ဆိုက်ကားပေါ် စွေးခနဲ တက်ထိုင်ပြီး...

“နင်းတော့ မြန်မြန်”

“ဘယ်လိုလဲ အစ်ကို”

“ဒီတိုင်းသာ တည့်တည့်နင်း”

လိပ်စာမပြောတဲ့ ခရီးသည်ကြောင့် ဆိုက်ကားဆရာ

အုတ်အူကြောင်။ ဒါပေမဲ့ သွက်သွက်လေးနင်းသည်။ ဒါတောင်
 နောက်ပါးက မကားသံတွေ ကပ်ငြိပါလာတုန်း။

“ဦးကျော်ဝင်းက နှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ တစ်ယောက်က
 ဟိုရပ်ကွက်မှာ၊ ဒီဘက်က တစ်ယောက်က ဒီနေ့ရက်လည်”

“ဒါဆို ဟိုဘက်က ဦးကျော်ဝင်းဆီ အရင်ပို့ကွာ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ ဖိုးထိန် အနောက်ကို ငဲ့ကြည့်
 သည်။ အသားနီစပ်စပ်ပေမယ့် အရပ်မြင့်ကာ နှုတ်ခမ်းမွေးစစနဲ့
 လူက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သူ့နောက်လိုက်က သုံးလေး
 ယောက်။ ဘာအကြံရှိလဲ မတွေးနိုင်။ ကောင်းသော လာခြင်း
 မဟုတ်တာ အာရုံက ခံစားမိနေသည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့
 ဆိုက်ကား အရပ်တောင် မစောင့်နိုင်။ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်း၏။
 ဧည့်သည်တွေအား ဟင်းရည်ထည့်ပေးနေသော ဇေ သူ့အား
 ဆုမ်းမြင်တာနှင့်

“မုန့်ဖတ်ဝယ်ခိုင်းတာ ဘာလို့ လက်ဗလာနဲ့ ပြန်လာတာ
 ဟဲ ဖိုးထိန်”

ချိုင့်ကြီးတကားကားဆွဲပြီး ဖိုးထိန်ကို လှမ်းအပြစ်တင်
 နေသည်။ ဇေလက်ကိုဆွဲပြီး နောက်ဖေးဆီခေါ်ခဲ့တာ တရကြမ်း။

“ဟေ့ကောင် ဖိုးထိန်၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ အသည်း
 အသန်”

“ထာဝရရော”

“အထာ ဒီမှာ ကိုဖိုးထိန်၊ လက်ဖက်ပွဲတွေပြင်နေတာ
ဧည့်သည်တွေ အချို့တည်းရအောင်”

“အဲဒါတွေထားခဲ့တော့၊ အရေးကြီးတယ်၊ မြန်မြန်လာ”

“ဘာလည်း ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖိုးထိန်”

ဖိုးထိန်က ဇတိုးနှစ်ယောက်စလုံးကို လူရှင်းတဲ့ခြံနောက်
ဘက်ဆီ ဆွဲခေါ်လာသည်။ ဇရော အထာပါ။ ဖိုးထိန်ကို
မလည်းနိုင်တဲ့ အကြည့်တွေနဲ့။

“အထာအိမ်ကလူတွေ လိုက်လာပြီ ဇ”

“ဟင်”

“ဘာ”

အထာမျက်နှာက ချက်ချင်းသွေးဆုတ်သလို ဖြူရောင်
နှင့် ဇကို အလန့်တကြားလှမ်းကြည့်သည်။

“ဘယ်မှာလဲ ကိုဖိုးထိန်၊ အန်တီနန်စီရောပါလားဟင်”

“ငါတွေ့ခဲ့တာတော့ မိန်းမတွေ တစ်ယောက်မှပေါ့၊
ထာဝရ၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့ထက်ကြီးမယ့်ပုံ ယောက်ျားတစ်ယောက်
က ခေါင်းဆောင်ပဲ”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟုတ်လား”

ဖိုးထိန်က သူ တွေ့ခဲ့ရသည့်ပုံစံအား ပြောပြသည်။

“အဲဒါ ကိုကိုဇော်နီပဲ၊ ဟင့်အင်း အထာ သူတို့နောက်
ပြန်မလိုက်ဘူး၊ အထာကို သူတို့ သိမ်းပိုက်မှာ၊ အထာ ကိုကို

ကို မယူချင်ဘူး၊ အထာ မလိုက်ချင်ဘူး ဇ”

ထာဝရ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ချက်ချင်းပင် ငိုချတော့
မလို ဖြစ်သွားကာ ဇ လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီးဆွဲခါ၍
ပြောနေသည်။ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်မှုကြောင့် ထာဝရ မျက်ဝန်းတွေ
ညိုနက်နေပုံ၊ နှုတ်ခမ်းသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ရီနေကာ အဝတ်
တစ်စလို့ ပုံအိပ်ပျော့ခွေတော့မတတ် ဖြစ်နေပုံက သနားစရာ။
ထာဝရက အဲဒီလူတွေကို ထိုမျှအထိ ကြောက်ရပါသလား။

“ခဏလေးနေပါဦး အထာရယ်၊ သူတို့နောက်လည်း
မလိုက်ရပါဘူး၊ ကိုယ် ရှိပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလောက်အထိ
ကြောက်စရာမလိုဘူးလို့ ကိုယ်ထင်တယ်၊ လူလူချင်းပဲ အထာ၊
ဘာဖြစ်မလဲ ပြေးရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ဇ၊ ဇ ပြောသလောက် မလွယ်ဘူး၊ သူတို့
မှာ အထာ လိုက်လို့မမှီနိုင်တဲ့ ပရိယာယ်တွေ အများကြီး၊ အထာကို
သူတို့ တွေ့သွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဇ တို့ကိုလည်း ဒုက္ခပေးမှာ”

“သူတို့ စိတ်ထင်တိုင်း လုပ်လို့မရပါဘူးကွာ၊ အထာ
မပေးလည်း ရှိနေတာပဲ”

“ရှင် အကြောင်းစုံမသိပါဘူး ဇရယ်” လို့သာ ညည်း
ထွားအော်ဟစ်ပစ်ချင်သည်။ အခုနေခါမှာလည်း ဇာတ်စုံခင်းမနေချင်
တော့။ ဖေဖေရော မေမေရောကလည်း ဟော်နန်းကို ထာဝရ
တစ်ယောက်ထဲ ပြန်ဝင်မှာကို လိုလားမည်မဟုတ်။ ဒါကြောင့်လည်း

ဒီအရိပ်အောက်က ထွက်သွားပါလို့ အတန်တန်မှာခဲ့တာ။

“အထာပြောတာ မှန်တယ် ဇ၊ ငါ့သဘောကလည်း မင်းတို့ကို ခဏရှောင်စေချင်လို့ လာပြောတာ၊ ရှေ့နေကြီးကိုယ်တို့က ဒီအရေးတွေကြုံမြင်လို့ မင်းကို အပ်ထားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့်”

“တချို့ကိစ္စတွေဟာ လက်ရုံးနဲ့ ဖြေရှင်းဖို့မလိုဘူးပဲ ပရိယာယ်မာယာ ကြွယ်ဝရင် အနိုင်ရသွားတတ်တာပဲ၊ နှလုံးညှစ်သမားတွေမှာ အားသာတာ အဲဒီမာယာတွေပဲ၊ အခြေအနေမင်းထင်သလောက် ဖြေရှင်းဖို့မလွယ်ဘူး၊ အခုချိန်အခါမှာ သူ့က အထာရဲ့ တရားဝင်အုပ်ထိန်းသူ၊ မင်းနဲ့ အထာရဲ့ ပတ်သက်မှုက ဘာမှ တရားမဝင်သေးဘူး ဇ”

“ထွက်သွားတာ လွယ်တယ် ဖိုးထိန်၊ ငါ့နောက်လိုက်လာမယ့် အထာသိက္ခာအတွက်”

“မင်း အထာကို အဆုံးရှုံးခံနိုင်လား ဇ”

ဇမျက်နှာကို အထာက ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ ဝန်ခံစရာမလို။ လုံလောက်သောအဖြေတို့က သူ့မျက်ဝန်းတွေအရိပ်ထင်လျက်။

“အထာ လိုအပ်မဲ့ပစ္စည်းလောက်ပဲ ယူခဲ့၊ အရေးကြီးတာ ပိုက်ဆံပဲ၊ အားလုံး အိတ်တစ်လုံးနဲ့ စုထည့်ခဲ့”

ဇ အသံက အလျင်စလိုနိုင်စွာ။ အထာက အိမ်ထဲထွက်

ကာ ပစ္စည်းတွေသိမ်းသည်။ အထူးသဖြင့် ဖေဖေပေးထားသော ရတနာထည့်သည့်ဗူးအား ခရီးဆောင်အိတ်ရဲ့ အောက်ဆုံးမှာထည့်၏။ ထာဝရ ခြံထဲပြန်ဆင်းလာတော့ ဇ၊က ဒီအိမ်ထဲမှ ထွက်ခွာရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီ။

“အိမ်ရှေ့မှာ ကားရောက်နေပြီ ဇ”

သူတို့လှမ်းကြည့်တော့ တက္ကစီတစ်ဆင်း အသင့်ရပ်လို့။ သွားမည့်ခရီးသွားတို့အား မျှော်လင့်နေဟန်ရှိသည်။

“ငါပြောတဲ့ လိပ်စာအတိုင်းသာ သွား ဇ၊ မင်းတို့ရောက်ခင် ငါ ကပ္ပိယကြီးကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ခိုင်းထားမယ်”

“ငါ အားလုံးစိတ်ချမယ် ဖိုးထိန်”

ကိုဖိုးထိန်က အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ ထာဝရနှင့် အား ကားနားအထိ လိုက်ပို့ရင်းက

“မင်းကိုလည်း ငါ စိတ်ချမယ်နော် ဇ”

“ဘာကိုလဲ ဖိုးထိန်”

ဖိုးထိန်စကားကို ဇရဲ့မေးသံက ဘာကိုမှ နားမလည်လေ။ ကိုဖိုးထိန်က ဇ ရင်ဘတ်ကို ပုတ်ပြရင်း

“ဒီထဲက အကြောင်းတွေ ထာဝရကို မင်းပြောပြဖို့လေ”

“ဟာကွာ”

ဇမျက်နှာကြီး နီရဲပြီ

“မောင်းတော့ ကားဆရာ”

အထာကတော့ နောက်ပါး၌ ကျစ်ရစ်ခဲ့သည့် ရက်လည်
သို့လာသော ဧည့်သည်တွေ။ ကားငှားပြီး အလောသုံးဆယ်ထွက်
သွားတဲ့ အထာတို့ကို အံ့သြငေးမောနေတဲ့ မျက်လုံးတွေအား
လည်ပြန်ငေးရင်း...

အရေးတော်ပုံက အခုမှစတာဖြစ်၏။

အခန်း (၁၆)

“ဝေါ ဂျိမ်း”

လေရောမိုးပါ အသည်းအသန်ကျနေ၏။ လေနဲ့အတူပါ
လာတဲ့ မိုးစက်တွေရဲ့ ရိုက်ခတ်မှုက အသားတွေ စပ်ဖျင်းနေတဲ့
အထိ။ ဝတ်ထားတဲ့ တပတ်နှမ်းထဘီဟာ မိုးရေတွေ ရွဲရွဲစိုမှုကြောင့်
အသားမှကပ်နေ၏။ အဲဒီကပ်နေသော ထဘီကြောင့်ပဲ လမ်း
လျှောက်ရတာ ခရီးမတွင်။ မှောင်မည်းမည်း ညကြီးမှာ ဆူးငြောင့်
တွေကအပြည့်။ ထာဝရ ခြေဖဝါးရော ခြေဖနောင့်ပါ ရစရာမရှိ
အောင် ပူထူကိုန်းစက်နေ၏။ အကူအညီတောင်းရန်ကလည်း လမ်း
တစ်လျှောက်လုံး လူအသွားအလာ ကင်းလွန်းလှ၏။ အချိန်အခါ
မဟုတ် ရွာသောမိုးကလည်း အပြီးကြီးစွာ မစဲဘဲရှိနေသည်။

“ရရဲလား အထာ”

“ဟုတ် မရောက်သေးဘူးလားဟင်”

နှစ်ယောက်စလုံးအသံက မေးရိုက်သံကိုယ်စီ။ သေခင်း

တွင်းကြီးထဲ ရွာသောမိုး၏ အအေးဓာတ်က အသားထဲထိုးခဲ့ဝင် ရောက်နေသလို။

“ဟိုးရှေ့က ဝါးတံတားလေးကျော်ရင် တွေ့နေရတဲ့ခြံပဲ”

လျှပ်စီးအလက်မှာ ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခြံ။ အလယ်၌ တံတစ်လုံး။ ခြံထောင့်နားကျကျ၌ တံလေးတစ်လုံး။ အိမ်ကအထွက် သာ ကားငှားလာတာ။ ဒီအထိ ခရီးပေါက်ရန် လိုင်းကား အဆင့် ဆင့် စီးလာရသည်။

“တက္ကစီပဲ တစ်ခါတည်းငှားသွားရင် သူတို့ကို မြဲရာ ဖျောက်ဖို့ မလွယ်ဘူး အထာ”

အခုတော့ မိုးထဲရေထဲ ညကြီးမှောင်မည်းထဲမှာ တစ်ဦး သက် တစ်ဦးဆွဲပြီး ဒီအထိရောက်လာတဲ့အဖြစ်က တွေးကြည့်ရင် အိမ်မက်ဆန်လွန်းတာအမှန်။ သစ္စာနှံထားတဲ့ ချစ်သူတွေအဖြစ်လဲ မရောက်။ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက်လဲ ကျော်လွန် တဲ့ ထာဝရ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအနေက ဘယ်လိုနာမည်တပ် ရမှန်းမသိ။

သေချာတာကတော့ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တဲ့ ဇေယျ။ စွန့်ခွာ မသွားချင်တဲ့ ထာဝရဆိုတဲ့ သူမရယ်။ ယုံကြည်ချက်တွေနှင့် ဖွင့်မပြောဘဲ ရင်ဘတ်ဆွန်း နားလည်ပြီးသားလေ။

“အိမ်ရှင်တို့ ဦးလေးသက္က”

ဇေ၊က မိုးသည်းသည်းထဲ အသံကို မြှင့်အော်သည်။ မရှေး

နှောင်းမှာပဲ တံလေးထဲမှ မှိတ်တုတ်တုတ်မီးတစ်ပွင့်နဲ့အတူ

“ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ်”

“ဟိတ် ရန်လုံ လာခဲ့စမ်း၊ ဧည့်သည်တွေ လာမယ်လို့

ငါပြောထားရက်နဲ့”

ခွေးဟောင်သံ တိတ်သွားတာ ချက်ချင်း။ ပြင်းထန်အား ကောင်းလှသည့် ဓာတ်မီးရောင်က ခြံဝဆီ စူးရှစွာ ကျလာသည်။

“ဪ မိုးမိလာတာကိုး၊ လာပြီဟေ့ ခဏစောင့်”

ဟုပြောပြီး ထီးအကြီးကြီးတစ်ချောင်းဆောင်းကာ လျှောက်လာသည်။ ခြံတံခါးကိုဖွင့်ပေးမှ သေချာကြည့်မိ၏။ အသက်မငယ်တော့ပေမယ့် ညှိမောင်းကျစ်လစ်သော အသားအရေ နှင့် ကြည်စင်သော အကြည့်တွေက ရိုးသားသော ခြံသမားကြီး တစ်ဦးလို့ ဖော်ထုတ်ပြနေသယောင်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ဖိုးထိန်လွှတ်လိုက်တာပါ၊ ကပ္ပိယကြီး ဦးဝဏ္ဏက ဖုန်းဆက်ပေးထားမယ်ပြောပါတယ်”

“အေး ဆက်တယ်၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ငါက ဒီည လည်း ပွဲသွားမကြည့်ဖြစ်ဘူး၊ ကြည့်လည်း ပွဲပျက်မှာကွ၊ အချိန် အခါမဟုတ် ရွာတဲ့မိုးက တယ်သည်းသကိုး၊ ကိုင်း လာကြ၊ မင်းတို့လည်း ချမ်းလောက်ပြီ၊ တဲပေါ် အမြန်သွားကြ”

ဇေတို့ကို ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွား၏။ ဇေ၊ကတော့ ခရီးဆောင်အိတ်ကို တစ်ဖက်ကဆွဲ။ ထာဝရ လက်ဖဝါးကို

တစ်ဖက်ဆွဲပြီး လိုက်သွားသည်။ ဝါးနှင့်ဆောက်လုပ်ထားသော တဲက ခနဲခနဲ ခနဲခနဲ။ ကြမ်းပြင်တွေကအစ ဝါးလေးတွေ ခွဲခြားပြီး ခင်းထားသည်။ ခြေတစ်လှမ်းချတိုင်း သံစုံမြည်ကာ ညွတ်ပွဲခွေးကတော့ အိမ်အောက်ထဲဝင်ပြီး ခွေအိပ်နေတာ ဝါးကြမ်းခင်းတွေကြားက တွေ့ရသည်။

“မိုးမိလာတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး ဟိုအခန်းထဲမှာ မင်းအတွက်တော့ ငါ့အကျိုးပုဆိုးတွေရှိတယ်၊ ကလေးမကတော့ ဟိုသံသေတ္တာထဲမှာ ငါ့မိန်းမအဝတ်အစားတွေရှိတယ်၊ မင်းနဲ့ မတော်ပေမယ့် အဝတ်စုံထက်စာရင်တော့ သက်တောင့်သက်သာရှိတာပေါ့၊ ရော့ ဒီမှာ ဖယောင်းတိုင်း”

ဦးသက္ကဆိုသူက ကြိုတင် စီစဉ်ထားပုံရသည်။ မီးညှိုးပြီးသား ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် လှမ်းပေးသည်။ အထာက စက်တိုင်ပင်သလို လှမ်းကြည့်တော့

“အထာ အရင်လဲလေ၊ ဖျားသွားဦးမယ်၊ သွား မြန်မြန်လဲ”

ထဲမှ ခွင်ပြုချက်ရမှ အတွင်းခန်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ ဦးသက္ကပြောသည့်အတိုင်းပင် အဝတ်အစားတွေက ရင်ဖုံးနှင့် ထမီက ကွင်းအကျယ်ကြီးတွေ။ ဒါပေမယ့် အထာမှာ ဘာဘာညာညာ မစဉ်း

စားအား။ ရေစိုအဝတ်တွေချွတ်ပြီး အမြန်လဲသည်။ မလဲလို့မဖြစ်တော့။ ဝါးကြမ်းခင်းကြားကရော ထရံအပေါက်ကြားမှ တိုးဝင်လာသော လေဟာ အသည်းထဲအထိ တိုးဝင်မွှေနှောက်တာများအေးစက်စွာ။ အဝတ်အစားလဲလိုက်ရသဖြင့် လူက သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်သွားသည်။

အဝတ်စုံတွေကို နောက်ဖေးဘက်ရှိ ကြိုးတန်းတစ်ခုပေါ်တင်လှန်းထား၏။ ဒီလေသရမ်းပုံနဲ့ မိုးလင်းရင် ခြောက်သွားမည်ကင်သည်။ အိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်လာတော့ ဧဟာ မြင်နေကျ တီရုပ်ကျင်းဘောင်းဘီနှင့်မဟုတ်တော့။ ဦးသက္ကပေးထားသည့် ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီ ပုဆိုးအကွက်ကြီးကြီးနှင့်။

“လာထိုင် ကလေးမ၊ ဒီမှာ ထမင်းစားလိုက်၊ ဟင်းတော့ မရှိတော့ဘူး၊ လက်ဖက်သုပ်နဲ့ ထမင်းကြမ်းခဲပဲ၊ ပြီးရင် ရေနွေးသောက်”

ဇန့်အထာ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်။ ခရီးပန်းတဲ့ဒဏ်ရော မိုးမိထားတဲ့အရှိန်ရောနဲ့ ဝမ်းဗိုက်က ဟာနေပြီ။ ညစ်ထေးထေး ထမင်းပိုင်းမှာ ဖယောင်းတိုင်မီးလေးထွန်းပြီး စားရပေမယ့် ခံတွင်းမြိန်လှပါသည်။ ဦးသက္ကကတော့ အထာတို့ စားသောက်ပြီးစီးသည်အထိ ထိုင်စောင့်နေပြီးမှ

“ကဲ မင်းတို့လည်း ခရီးပန်းလာတာ၊ အိပ်ကြတော့၊ ငါလည်းသွားတော့မယ်”

“ဦးလေးက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ဟကောင်ရဲ့ ဘိုးခြံထောင်ကတဲမှာ ငါ သွားအိပ်နေကြ၊ ငါ့ခြံက အသီးအနှံတွေကို ဝင်ဝင်ခိုးကြလွန်းလို့လေ၊ ဒီတဲက စိုက်ခင်းနဲ့ စေးတယ်ကွ၊ ညားခါစ မင်းတို့လင်မယားလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိတာပေါ့၊ ဟား ဟား ဟား”

ဦးလေးကြီးက ပြောချင်တာပြောပြီး အားပါးတရရယ်သည်။ ကွမ်းချိုးတက်သော သွားမည်းကြီးတွေက အထင်းသား။ ။,က အားနာစွာ အထာကို ဖျတ်ခနဲကြည့်မိသည်။ အထာမျက်နှာဟာ ဖယောင်းတိုင်မီးအောက်မှာတောင် ရဲရဲနီစွေးလို့။ ။လည်းတစ်ချက်သာကြည့်ပြီး ထပ်မကြည့်ရဲတော့။ ရှက်ရှံခြင်း အားနာခြင်းတွေက ပရွက်ကောင်အလား၊ ဇေဒ္ဓာကိုယ်အနံ့အပြားပေါ် တက်နေသလို။

“ကဲ သွားပဟေ့၊ ဟေ့ကောင် ရန်လုံ၊ လာ သွားမယ်”

မိုးသည်းလေထန်ကြီးထဲမှာ လူကြီးက ဓာတ်မီးတဝင်းဝင်း ထီးကြီးဆောင်းလို့။ သူ့ခွေးကလည်း အဖော်ပီသသည်။ မိုးရေစက်တွေကြားထဲ လိုက်ပါသွားတာ အပြီးတန်နဲ့နှင့်။ ။,က ထိုလူကြီး တစ်ဖက်တဲလေးထဲဝင်သွားတဲ့အထိ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့မှ ဒီဘက်လှမ်းကြည့်တော့ အိမ်တိုင်ကိုမှီပြီး ဒူးကို လက်နှစ်ဖက်ပိုက်ထိုင်နေသည့် အထာ။

“အထာ”

“ရှင်”

ထာဝရကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။ ထူးသံက အလန်တကြား။ အထာ သူ့ကိုကြောက်နေသလား။ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မိုးသည်းထဲက တဲတစ်လုံးပေါ်မှာ သူရယ် ကိုယ်ရယ် နှစ်ယောက်တည်းကိုး။ ။,က သက်ပြင်းတစ်ရှိုက်ကို ခိုးသွင်းရင်း

“အိပ်တော့လေ အထာ၊ ဒီနေ့ တအားပင်ပန်းထားတာတို့၊ ဟိုမှာ ခင်းထားတဲ့ အိပ်ရာပေါ် သွားအိပ်နော်”

အထာက အိပ်ရာဆီ မျက်လုံးဝေကြည့်သည်။ ကျောထဲ ခြံတက်လာသော အအေးဓာတ်က ချမ်းတာမဟုတ်တာ သေချာသည်။ အနားကွပ်ထားတဲ့ သင်းမျိုးဖျာတစ်ချပ်။ အရွယ်တူ ခေါင်းနုနှစ်လုံးက ဘေးချင်းယှဉ်ချထားသည်။ ဂွမ်းစောင်တစ်ထည်က ခြေရင်းမှာ။ ဒီဖျာပေါ်မှာ အထာနဲ့သူ ဘယ်လိုအိပ်ရမှာလဲ။

“အထာတစ်ယောက်တည်းပဲ အိပ်ပါ”

“ရှင် ။”

ကိုယ့်အတွေးကို လူမိသွားသလို။ အထာက မျက်ဝန်းကြီးတွေနဲ့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ ။,ကတော့ အရာရာကို ခွင့်လွှတ်လေသည်သော အပြုံးမျိုးနဲ့

“အိပ်ပါ အထာ၊ ကိုယ်က ဒီနားမှာပဲ နေမှာပါ၊ အထာ ချစ်ချလက်ချအိပ်ပါ”

“ဟို ။,အတွက် ခေါင်းအုံးနဲ့စောင် ယူထားပါလား”

ဟင်”

“ဟင်အင်း မလိုပါဘူး။ အထာ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ ရှိနေတာပဲ ကိုယ့်အတွက် နွေးနေပါပြီ”

အထာက ရက်ရွံ့စိတ်နဲ့ ပြုံးမိသည်။ ‘သူပဲ အကြောင်း’ရယ်လို့ တီးတိုးရေရွတ်သည်။ ဖျာပေါ် ကျောဆန့်သည်နှင့် မျက်တောင်တွေ မှေးစင်းလာ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဆော့တိုးလာသောလေက တဲလေးကို သိမ့်သိမ့်ခါယမ်းစေသည်။ မီးရောင်မှုန်ပျံ့ပျံ့အောက်မှာ ဒူးပေါ်မျက်နှာမှောက်ထားတဲ့ ဖုန်းက ဝေဝါးဝါး။

အဲဒီနောက် ထာဝရ သိစိတ်လွတ်သွားသည်။ ဘာနိမိတ်မှ မပြဘဲ အိပ်စက်ခြင်းက သူမထံ အလည်တစ်ခေါက်ရောက်လာ၏။ ဘဝ၌ အိပ်စက်ခြင်းအပြင် အရေးပါသော အကြောင်းတရား ဘာမှ နှုတ်မရပါ။

သူမ သိချင်မိပါသည်။

မိုးက စဲသွားသည်မရှိ။ သည်းသထက် ပိုသည်းလာတာကို အထာသိနေသည်။ မိုးစိမ့်စိမ့်လေး အေးနေတာမို့ ခါးနားဆီမှ စောင်စကို ရင်ညွန့်ဆီ ဆွဲခြုံလိုက်စဉ် နားထဲသို့ တိုးဝင်လာတာက ညက်ညှောသော ကားစက်သံ။ ပိုထူးခြားတာက ထိုကားစက်သံဟာ အထာတို့ရဲ့ ခြံရှေ့၌ ရပ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ အထာက ဘယ်လိုမှဖွင့်မရသော မျက်လွှာကို အသာမှေးကာ နားစွင့်ထားဆဲ နာပင်

‘ခပ်အုပ်အုပ် ကားတံခါးပိတ်သံ။ တီးတိုးစကားပြောသံ။

“ဂုတ် ဂုတ်”

တစ်ချက် နှစ်ချက် ထိုးဟောင်သော ရန်လုံ့အသံက ဆက်မထွက်လာတော့။ အထာ ဆက်မှေးနေလို့မရ။ စိတ်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခုအား ကြောင့်ကြစိုးရိမ်လာပြီ။ ဧကန် လှမ်းကြည့်တာ ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ် မျက်နှာမှောက်အိပ်လျက်သား။ အထာက လေတိမ်းရာ ယိမ်းနွဲ့နေသော ဖယောင်းတိုင်မီးကို မှုတ်ပစ်လိုက်သည်။

နောက် ခြံထဲမြင်သာသော အိမ်ရှေ့ပြတင်းပေါက်ဆီ လည်ပင်းဆန့် အကြည့်...

“ဟင်”

မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ထာဝရ မျက်နှာလေး ထိတ်လန့်သွားရပြီ။ အထာတွေ့လိုက်ရတာ ငါ့ခြားသူတွေမဟုတ်၊ မတွေ့ချင်၍ ရှောင်ပုန်းနေသော ကိုကိုဇော်နီနှင့် နောက်ပါအခြံအနံ တွေ။ တံဆိ ဦးငါးလောက်က အထာနဲ့ ဘာမှမဝေးတော့။ အထာထဲ အိပ်ရာထက်မှ ကျူးထသည်။ ဧရိရာသို့ ကိုယ်ကိုကိုင်၍ ခပ်သွတ် သွက်သွားသည်။

“ဇ ဇ ဇရေ၊ ထဦး”

နားနားကပ်နှိုးသည်။ ဇ၊ ကား တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်၊ ကိုကိုဇော်နီတို့အဖွဲ့က တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာပြီ။ ခူးဆစ်ကော် အထိ ရှည်လျားသော မိုးကာအင်္ကျီကိုယ်စီနှင့် ကိုကိုဇော်နီတို့ထဲ အထာအတွက်တော့ သေမင်းရဲ့တမန်တော်တွေလို။

“ဇ ထဦး”

ထာဝရ စိတ်မရှည်နိုင်။ ဇကို လက်မောင်းကနေ ဆွဲခါ ပစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဇက သူမမျှော်လင့်ထားသလို နီးမလာဘဲ တစ်ဖက်သို့ ခွေခွေလေးလဲကျသွားသည်။ ထိုအခါမှ တွေ့ရသော မြင်ကွင်းကား သွေးပျက်စရာ။ ဇရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှ စီးထွက်နေသော သွေးစီးကြောင်းများနှင့် သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်။

“ဇ”

လည်ချောင်းကွဲမတတ် အော်ပစ်တာ။ ဒါပေမဲ့ ထွက်လာ တဲ့အသံက တိုးတိုးလေး။ အဲဒီအသံတိုးတိုးကြောင့် အထာ နီး သွားတာ။ မျက်စိကို အလျင်စလိုဖွင့်သည်။ အရင်ဆုံး တိုးဝင်လာ တာက အမှောင်။ ပြီးတော့ တဝန်းဝန်းရွာကျနေဆဲ မိုးသံ။

“ငါ အိပ်မက် မက်နေတာပဲ”

သိစိတ်က လူကို ဖြေသိမ့်သလို ထာဝရ အာခေါင်တွေ ခြောက်ကပ်နေသည်။ လည်ချောင်းထဲ၌ ရေကို တောင့်တလာ၏။ အထာ ပျက်ခနဲ ထထိုင်သည်။ အိမ်က သိမ့်ခနဲလှုပ်ခါသွားသလို။

“အထာ နီးလာတာလား”

“ဇ”

ဇ မေးသံက လေးတွဲတွဲကြီးဖြစ်နေသလားလို့။

“ဇ အထာ ရေသောက်ချင်လို့၊ မီးမှောင်နေတာ ဘာမှမမြင်ရဘူး”

“ဖယောင်းတိုင်နဲ့မီးခြစ်က အဲဒီနားမှာ”

အမှောင်ထဲ ဘာမှမမြင်ရ၍ လက်နဲ့လိုက်စမ်းသည်။ ဧရိ ရာဘက်မှလည်း ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်အသံ ကြားရသည်။ ဇ မီးခြစ်ရှာ တာပဲဟူသော အတွေးမဆုံးခင် ဝန်းခနဲ လဲပြိုသံ။

“ဇ ဇ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ချော်လဲသွားတာလားဟင်”

ဇ

အမှောင်ထဲ ကျင့်သားရလာပြီဖြစ်တဲ့ အကြည့်ကြောင့်
ဇေယျာ ဆွဲထူဖို့သွားသည်။ ဖျတ်ခနဲ ကမ်းသည့် လက်တစ်စုံရဲ့
အထိအတွေ့ဟာ မီးခဲတမျှအတိုင်း။

“အို ဘုရားရေ၊ ဇေယျာတွေပူနေပြီ၊ ဇေယျာပူနေပြီ”

“အင်း သိတယ်၊ ခေါင်းတွေ ကိုက်လိုက်တာ၊ ဦးနှောက်
တွေ ပွင့်ထွက်မတတ်ပဲ”

“အလှူထင်တယ်၊ လေကွယ်မှာ လာမထိုင်ဘဲ အဲဒီ
တံခါးဝမှာ ထိုင်တာကိုး၊ လာ ဇေယျာ နီဘက်ဖျာပေါ်ရွှေ့ ရလာအ
ထော့ကိုမှီပြီးရွှေ့”

ရုတ်တရက် မွေဝင်လာတဲ့ လေပြင်းကြောင့် ဇေယျာကြော
ထဲ စိမ့်တက်သွားသည်။ နွေးထွေးတဲ့ ကိုယ်ငွေ့ရကာမှ ရှိပြီးသား
အချမ်းဓာတ်က အူတွေ ကလီစာတွေ ပြောင်းဆန်အောင် မွေနှောက်
တော့သည်။

“ချမ်းတယ် အထာ၊ အား အရမ်းချမ်းတယ်”

“အင်း အင်း ဒီမှာ လှဲချလိုက် ဇေယျာ စောင်ရှိတယ်၊ အထာ
စောင်ခြုံပေးမယ်”

အထာက ပါးစပ်ကပြောလည်းပြော။ ပူခြစ်နေတဲ့ ဇေယျာ
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား ဖျာပေါ်အထိရောက်အောင် အားစိုက်ရွှေ့
ပက်လက်လှဲရန်အတွက် ကူညီပေးမိတာ အထာရဲ့ မဟာအမှား
သူကလဲအချ အထာရဲ့ခါးလေးကိုပါ တစ်ပါတည်း ဆွဲယူသိမ်းဖမ်း

သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“အို...ဇေယျာတို့ဦး”

ရင်ဘတ်ချင်းအပ်မိချိန် အထာက သူ့အပေါ်မှာ။

“ချမ်းတယ် အထာရယ်၊ ဖက်ထားပါရစေ၊ ထွက်မသွား
ပါနဲ့နော်၊ ကိုယ့်ကို ထားမသွားပါနဲ့နော်”

ဗလုံးဗထွေး ရွတ်သံနှင့်အတူ နှောင်ဖွဲ့ထားသော လက်အစုံ
ဟာ သန်မာမြဲမြံစွာ။

“ဇေယျာထားပါဦး၊ ဟင့်အင်း ဇေယျာ၊ လွှတ်ပါ ဇေယျာ”

အမှတ်တမဲ့ ရုန်းရင်းကန်ရင်း ထိခတ်မိသွားတာက ဇေယျာ
နီရဲထူအမ်းတဲ့ နှုတ်ခမ်းအစုံနဲ့ အထာပါးပြင်တွေ၊ နှာတံဖျားတွေ၊
နှုတ်ခမ်းလွှာတွေ၊ အို စုံတကာနေလို့။

အဲဒီနောက်မှာ အဖျားဒဏ်ကြောင့် ပူပြင်းခြောက်သွေ့နေ
သည့် ဇေယျာနှုတ်ခမ်းအစုံသည် ထာဝရနှုတ်ခမ်းပါးပေါ် ကြာမြင့်စွာ
နေရာယူသွား၏။ အချစ်က နှုတ်ခမ်းပါးဆိုလျှင် အနမ်းတို့က ချို
မြိန်ရှုတတဲ့ ဝိုင်လား။ အထာ မသိတော့။ မကြည်ဖြူတာမျိုး
မဟုတ်ပေမယ့် ပြိုင်ရင်ခွဲတာမှမဟုတ်တာ။ ရင်ခုန်သံတွေ ပရမ်း
ပတာနဲ့ ပြုလဲသွားခဲ့တာက ရင်ခွင်တစ်ခုစီ။

တကယ်တော့ ဇေယျာ ထာဝရအပေါ်ဆို အဲဒီလိုချည်းပင်။
သူက ဇွတ်တရွတ်သမားလေ။

အခန်း (၁၇)

“မင်း သိပ်ညှဲလွန်းတယ် ဇော်နီ”

“မာမီ အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရတော့မှာပဲ၊ ဦးကျော်ဝင်း ဆိုတာ ဒီလောက် လက်လွယ်နဲ့ သေမယ့်လူလို့ မထင်ထားဘူးလေ။ အဲဒါကြောင့် ဟိုဘက်ကို အရင်သွားတာ”

“အခု သူတို့အဖော်ဆီက မင်း ဘာသဲလွန်စရလဲ”

မာမီအမိမိကို မဖြေအား။ စိတ်မောလူမောဖြင့် ဆိုဟာပေါ့ပက်ခနဲထိုင်ချမိသည်။ စီးကရက်မီးညှိပြီး ဟိုးအဆုတ်ထဲရောက်အောင် ရှိုက်သွင်းသည်။ ဆိုဟာကျောမိုအား ခေါင်းမောလှန်တင်ထားရင်း...

“ဘာရမလဲ မာမီရယ်၊ မသိဘူးပဲပေါ့၊ ရက်လည်စေ့ညီသည်တွေဆီ စုံစမ်းတော့လည်း တက္ကစီတစ်စင်းနဲ့ ထွက်သွားတာပဲသိတယ်၊ တစ်ယောက်ဆီကတော့ တက္ကစီနံပါတ်ရပါနဲ့၊ သွားစုံစမ်းတော့ မြို့တွင်းသွားတဲ့ ကားမှတ်တိုင်မှာ ဆင်းသွားတာထဲ”

ကိစ္စက အဲဒီမှာပြတ်ရော၊ ဘယ်လမ်းကို လိုက်ရမှန်းမသိ”

“မေခွန်သာတော့ အဲဒီလိုကိစ္စပြတ်တာ ကြိုက်တယ်”

လှေကားကျွေကြီးပေါ်မှဆင်းရင်း ပြောသူက မေခွန်သာ။ ကိုယ့်ကို ပင်ပန်းစေတဲ့စကားမို့ ဇော်နီက မှုန်ကုပ်ကုန်နှင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ရှန်ပိန်ရောင်ဂါဝန်က ပေါင်လယ်အထိသာရှိသည်။ ဂုတ်ကြိုးချည်ထားတာပဲရှိပြီး ပခုံးစွန်းအထိ ထောင့်ဖြတ်ဖော်ထားသော အိမ်နေရင်းဝတ်စုံဟာ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုမဆို သွေးဆူစေမှာပင်။ တောင်ပေါ်မြို့လည်းဖြစ် ဆောင်းတွင်းကြီးလည်းဖြစ်ပေမယ့် အိမ်ထဲ၌ အနွေးဓာတ်လွတ်ပေးထားတာကိုက သူမစိတ်ထင်တိုင်း ဝတ်စားချင်တဲ့ဆန္ဒ ပြည့်သွားသလားမသိတော့။

“ကြိုက်လို့ရမလား မေခွန်သာ၊ အဆင်မပြေတာကို ပြောအောင် ဘယ်လိုစဉ်းစားမိမိရဲ့”

မာမီက မျက်စောင်းတစ်ချက်နှင့် ဆိုသည်။ မေခွန်သာက ပခုံးစုံတွန့်ပြရင်း အောက်ဆက်ဆင်းလာ၏။ ကိုကိုအနား အိမ်ခနဲထိုင်ချကာ ခြေချိတ်ပစ်တော့ ဝင်းစက်တဲ့ပေါင်သားအလှက ပို၍ရမ်းကြွလာသည်။ မာမီရှေ့မှ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်တာမျိုးလည်း မေခွန်သာမှ မရှိခဲ့ပါ။ စိတ်ထင်တိုင်း ပြုမူဆက်ဆံရတာ သူမစရိုက်။

“အဲဒီနည်းကလွဲရင် တခြားနည်းတွေပါ စဉ်းစားပေးလို့ရတယ် မာမီ၊ ဥပမာ ဒေါ်မြလေးကို အကျပ်ကိုင်ပြီး အထူးဆီက ပစ္စည်းတွေ တောင်းတာမျိုးလေ”

“ညည်းဦးနှောက်လေးနဲ့များ မေ့ခွန်သာရယ်၊ ဦးညိုမင်းကို ဘယ်ချောင် သွားထိုးထားမလဲ၊ ဥပဒေနဲ့ သွားမငြိစမ်းပါနဲ့၊ ဒီအတိုင်း တောင်းလိုရော ရောအင့်နဲ့ အထာက ထိုးပေးမလား၊ ဟိုက သူငယ်နှပ်စားကျနေတာပဲ၊ ဇော်နီနဲ့ အထာ လက်ထပ်ဖြစ်ရင် မယားပစ္စည်း လင်ပိုင်ပြီ၊ ဒါတောင် တစ်ဝက်ပဲ ရှိသေးတာ သူ မနေနိုင်အောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့သုံးရင် ကွာရှင်းချင်လာပြီ၊ အဲဒီအခါ လျော်ကြေးဖမ်းတောင်းရုံပဲ၊ ကဲ မာမိုအစီအစဉ်က အားလုံး အဆင်ချောနေပြီ၊ ခက်တာက အခု အထာ ပျောက်နေတာပဲ”

“သားလည်း အဲဒါပဲ ခေါင်းစားနေတာ မာမိ၊ ဘယ်က စရှာရမယ်မသိ ဖြစ်နေတာနဲ့”

မာမိက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ မှေးစင်းတဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ အဲဒီလို ရယ်တိုင်း ပိတ်ကျသွားတတ်၏။ ပန်းကျော်ရုံ ဆံပင်အား အခွေအလိပ်ဖြစ်အောင် ကောက်ထားပြီး နားသပ်စပ်နားမှ ကျောက်စိကလစ်နှစ်ဖက်နဲ့ ထိုးသိမ်းတင်ထားတဲ့ မာမိဟာ အခုထိ နုပျိုဆဲ။ သူတို့ အားကိုးလောက်အောင်ကို ဆန်းသစ်တဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ ပိုင်ဆိုင်မြဲ။ အဲဒီ အတွေးအခေါ်တွေထဲမှာ သူမ အနိုင်ရရှိရေးကိုသာ အမြဲ အလေးထားတတ်တာလည်း မာမိရဲ့စရိုက်ပင်။

“အလိုက်တာ ဇော်နီရယ်၊ အခု အဖေဆုံးတော့ သူ တစ်ယောက်ထဲပေါ့”

“ရက်လည်ကို ဦးစီးပြီး လုပ်ပေးတဲ့သူလေ”

“ဖိုးထိန်တဲ့၊ အဲဒါ သူငယ်သူငယ်ချင်း”

“အဟွန်း”

မာမိက မျက်ဝန်းပိတ်တွေကို မှေးစင်းပြီး ပြုံးသည်။ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အပြုံးပါ။ သားကောင်ကို ပေါက်ဥညှိဆဲဆဲ အားယူတဲ့ မြွေဟောက်တစ်ကောင်ရဲ့ အပြုံးလို။

“သူငယ်ချင်းဆိုတာ ရိုင်းပင်းပြီဆိုရင် မိဘဆွေမျိုးထက် ဦးတယ် သား”

“သဘောပေါက်ပြီ မာမိ၊ ဖိုးထိန်ရဲ့ လှုပ်ရှားပုံနဲ့ သူ့အဆက်အသွယ်ကို စောင့်ကြည့်ဖို့”

“ဒါပဲပေါ့ ဇော်နီရဲ့၊ ငါ့သားက အရိပ်ပြရင် အကောင်တန်းမြင်တာပဲ၊ ဒီပွဲမှာ မင်း လူလုံးထွက်စရာမလိုဘူး၊ နေရာအတိအကျသာ စုံစမ်း၊ သိရတာနဲ့ မာမိပါလိုက်မယ်”

“ဒါဆို ရန်ကုန်ကို ဖုန်းနဲ့လှမ်းချိတ်လိုက်မယ် မာမိ”

“လုပ် လုပ်၊ ဒါမျိုးကိစ္စဆိုတာ အချိန်သိပ်ဆွဲလို့ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

မာမိနဲ့ ကိုကိုက တက်ညီလက်ညီ။ ကိုယ်စီ မေ့ခွန်သာ အနားက ထွက်သွားတော့ ဆိုဖာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ မေ့ခွန်သာ တစ်ယောက်တည်း။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း မခံချင်စိတ်က ရိုက်ပုတ်နှိုးစရာမလို။ ရှုခန်း ငယ်ထိပ်ဆောင့်တက်သည်။ မေ့ခွန်

သာက ဒီအဝတ်အစားတွေဝတ်ပြီး ချစ်ရိပ်စွန်းတဲ့ ကိုကိုအကြည့်
တွေကို ရယူချင်တာ။ ထာဝရကိစ္စကြောင့် ကိုကိုနဲ့ သူမရဲ့
ချစ်ဗိမာန်ဟာ အစရှာမရအောင် ပျောက်ခဲ့တာကြာပြီ။

အဝေးရောက် အထွာကို မေတ္တာပို့ရမလား။ ငွေကြေး
ဥစ္စာနေကို ဇာပ်မက်လွန်းတဲ့ မာမိုကို စိတ်ဆိုးရမလား။ ဒါမှ
မဟုတ် ဖော်ကျူးလှစ်ဟပြထားတဲ့ မေခွန်သာ အလှတရားတို့ဟာ
အရင်လို ကိုကိုအား သွေးမဆူစေတော့ဘူးလား။ ကိုကိုကပဲ မေခွန်
သာအပေါ် သွေးအေးသွားတာလား။

မေခွန်သာ လိုချင်တာက သေချာသော အဖြေတစ်ခု
တည်း။

အခန်း (၁၈)

“ခဏ ခဏရပ်ဦး၊ ဒီမှာ ဝက်ဝံရုပ်၊ အထာ ဝယ်ဦး
မလို့”

“အာ ဝယ်တာတွေ မပြီးသေးဘူးလား၊ အထာရာ၊
တော်ပြီ၊ ဒီမှာ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆွဲထားတာတောင် မနိုင်တော့ဘူး”

“အဲဒီ ဧ ဟာလေ၊ မဟုတ်တာကို ကပ်တယ်၊ ဒီအရုပ်
လေးတစ်ရုပ်တည်းကို၊ အထာ ပိုက်လာမှာပေါ့လို့”

ထာဝရက ရောက်တဲ့နေရာမှာ ခြေစုံရပ်။ နှုတ်ခမ်းထော်
ပြီး ရန်စောင်ပုံက လိုချင်တာမဝယ်ပေးလျှင် ငိုချတော့မည် ကလေး
ဆိုးနွယ်။

“ဪ ခင်ဗျားပဲ အပြောကောင်း၊ နှစ်ယောက်စလုံး
အထုပ်တွေပိုက်ပြီး လက် မအားတော့ လက်မဆွဲနိုင်ဘဲ လူအုပ်
ကြားထဲရောပါပြီး လမ်းပျောက်မှ ဟုတ်ပေဖြစ်နေတာ”

“မျက်စိမလွှဲစတမ်း ကြည့်ပေါ့ ဇရဲ့”

“ဟွန်း အပြောကတော့ ရွှေမန်းပဲ”

“ကဲ...အထာ ဝယ်မှာနော် ဇ”

ဇကို တောင်းပန်သလို မျက်ဆံလေး ထောင့်ကပ်ပြီး ပြောသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဇ မငြင်းနိုင်။ ‘ဝယ်’ဟူသော မေးဆတ်ခွင့်ပြုရတာပင်။ အထာ တောင်းဆိုလာလျှင်ဖြင့် ဇ ဆိုသော သူမှာ ဘယ်ကိစ္စမှ မငြင်းနိုင်တာအမှန်ပင်။ အခုလည်း ဦးသက္ကဇ် သတင်းပေးမှုဖြင့် ဒီပွဲဈေးကို ရောက်လာခြင်းပင်။

“သိပ်စည်တာကွ၊ တစ်နှစ်တစ်ခါ ဘုရားပွဲလုပ်တာလေး ဇာတ်ပွဲတွေကလည်း ဝင်သမျှ တကယ့်ဒိတ်ဒိတ်ကြဲတွေချည်းပဲ မိုးမင်းတို့၊ ရွှေမန်းတို့နဲ့ ရောင်းသမျှပစ္စည်းလည်း ဈေးချိုတယ်ကွ ရေမုန့်တို့၊ ထမန့်တို့ဆိုတာ ဒီလိုပွဲဈေးရှိမှ စားရတာမျိုးလေ၊ ငါဆို ညတိုင်းသွားတာပဲဟေ့၊ ဇာတ်ပွဲမကြည့်ဖြစ်အောင် ပွဲဈေးတန်း လျှောက်၊ မုန့်မျိုးစုံဝယ်၊ ဘုရားဖူး စားသောက်ပြီးမှ ပြန်လာတာ”

လို့ ပြောသံကြားကတည်းက သွားချင်တာ မချောတို့က ထိန်းမရ သိမ်းမရ။

“ဇ ဒီည ပွဲဈေးလျှောက်မယ်၊ ရဟတ်စီးမယ်၊ အထာက ပွဲဈေးလျှောက်တာ ဝါသနာကိုပါတာ”

ဆိုတာတွေဖြစ်ကုန်ရော။ ဇကတော့ နဂိုကတည်းက လူထူထပ်သော နေရာမျိုးတွေကို မကြိုက်ပါ။ အထူးသဖြင့် အခုလို ပုန်းအောင်းနေရသော အချိန်မျိုးမှာ ဘယ်မှကို မသွားစေချင်

တာ။ ထို့ကြောင့်

“မသွားပါနဲ့ အထာရယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်တွေသွားရင် မလွယ်ဘူးကွ၊ ပြဿနာက မီးခိုးကြွက်လျှောက်ကို လိုက်လာမှာ၊ ဖိုးထိန်တောင် ဒီမလာခိုင်းတာသာကြည့်၊ တော်ကြာ သူ့နောက်ကနေ နောက်ယောင်ခံလိုက်လာရင် အကုန်ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာ”

“ဒီမယ် ဦးရာဇဝင်”

ထာဝရ စိတ်မထင်လျှင် ခါးထောက် လူကို ပုန်ကုပ်ကုပ် ခိုက်ကြည့်ပြီး အဲဒီလိုခေါ်တတ်ပါသည်။

“ဒါ ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းကားရိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်မှာမတွေ့ရင် လက်လျှော့သွားမှာပေါ့၊ အဲဒီလောက်အထိ စိုးရိမ်ပြမနေပါနဲ့၊ မလိုက်ပို့ချင်ရင် ပေါ်တင်ပြော၊ ရတယ်၊ ဟွန်း ခင်ဗျား အကြောင်းတော့ နောကျောနေပါပြီ၊ ခင်ဗျားဖြစ်ချင်ရင်တော့ သူများကြည်ဖြူတာ အလိုမတူတာ မသိဘူး၊ လိုချင်တာကို ရအောင်ယူတတ်တဲ့ ဇွတ်တရွတ်သမားလေ”

ဇကို ပြောသွားတာများ ရစရာမရှိ။ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြောသလဲဆိုတာ သက်ဆိုင်သူ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ သိနိုင်တာမျိုး။ ဒီအိမ်ကို စရောက်တဲ့ည မိုးသည်းထန်စွာရွာတဲ့ည။ အင်း ပြီးတော့ ပြင်းထန်စွာ ဖျားတဲ့ည။

အဖျားတွေတက်ပြီး ခေါင်းတွေကိုက်နေတာပဲသိသည်။

ချိုရှုတဲ့ အနမ်းတွေ ဇ အရယူခဲ့တာလည်း မှတ်မိသည်။ အဲဒီနောက်
ဇ နွေးထွေးစွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာပင်။ ဘယ်လောက်နှစ်နှစ်ခြိုက်
ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားလဲမသိ။ ဖျတ်ခနဲ ဇနီးတော့ ခနိမိုးကြားထဲမှ
အရုဏ်ဦးအလင်းရောင်ရနေပြီ။ အခုထိ နွေးနေဆဲဆိုတဲ့အသိနဲ့
ကိုယ့်ရင်ခွင်ကိုယ် ငုံကြည့်တော့မှ ဇ လန့်သွားရတာ။

ဇရင်ခွင်ထဲမှာ တမေးမှ အိပ်စက်ပုံမရသေးသော အထာ။

“ရှင် နီးနေရင်လည်း လက်လေးဘာလေး လွှတ်ဦး၊
တစ်ညလုံး လူကို ချုပ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျဉ်နေ
ပြီ”

“အာ ...ဆောရီး အထာ၊ ကိုယ်က ဟို အရမ်းချမ်းတာ
နဲ့”

အဲဒီမနက်ခင်းကတော့ ဇအတွက် ရှက်စရာအပြည့်နှင့်
နီးထဲခဲ့ရတာပင်။ လည်ကုတ်ကို လက်နဲ့ပွတ်ရင်း ဘာစကားနှင့်
တောင်းပန်ရမလဲမသိ။ အထာပုံစံက စိတ်ဆိုးတာလည်းမဟုတ်။
ပုံမှန်ပင်။ ထိုသို့ ပုံမှန်ကြီးက ဇကို အနေရခက်စေတာပါ။

“ကိုယ် စော်ကားတာမျိုးမဟုတ်တာ တကယ်ပါ
အထာ”

“ဒါဖြင့် ဖျားတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ခင်ဗျား အထာ
ကို စမ်းသပ်ခဲ့တာလား”

“ဟင့်အင်း အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး အထာ၊ ကိုယ်

အဲဒီလောက်အထိ အောက်တန်းမကျဘူး၊ အထူးသဖြင့် မင်းအပေါ်မှာ
ကိုယ် အတွေးနဲ့တောင် မကျူးကျော်ဖူးဘူး၊ အဲဒါ ကိုယ့်သစ္စာပါ
အထာ”

“ဒါဆိုလည်းပြီးတာပဲ”

ထာဝရက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြီကာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင်
ပြောသည်။ ဇကတော့ ရင်ထဲတွင် မပေါ့သွား။

“သေချာတာတော့ အဲဒီညလေးကို ကိုယ် ဘယ်တော့မှ
မေ့ဘူး”

လို့ ဇ ထပ်ပြောတဲ့အခါမှ ထာဝရပါးပြင်ဟာ နှင်းဆီ
ရောင်တောက်သွားခဲ့တာ။

“ရှင် အဲဒီညအကြောင်း ခဏခဏ အစမဖော်နဲ့”

မျက်နှာနီနီလေးနဲ့ကို ပိတ်ပင်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူမလို
ချင်တာရှိပြီး ဇက မလိုက်လျောရင်တော့ အဲဒီညကို အစဖော်ကာ
အနိုင်ကျင့်တတ်ပါသေးသည်။ ကိုယ်ကလည်း အပြစ်ကျူးလွန်
ထားသူပီပီ ခေါင်းညိတ်လက်ခံရစမြဲ။ ဒီပွဲဈေးကိုလည်း အဲဒီနည်း
သုံးပြီး လိုက်ပို့ခိုင်းသည်။ စားစရာတွေ အဝတ်အစားတွေဝယ်
တာမှ တနင့်တပိုး။ ဇအတွက် ဦးသဏ္ဌအတွက် ဦးဝဏ္ဏအတွက်
ဒီးထိန်အတွက်နှင့်။ ထာဝရမှာ အပျော်ခရီးထွက်ပြီး အိမ်အပြန်
ထက်ဆောင်ဝယ်နေသလားလို့ပင် ထင်ရသည်။ အခုလည်း ရင်ခွင်
ထဲပိုက်ထားတဲ့ ဝက်ဝံရုပ်က ထူးခြားဆန်းပြားတဲ့ အကောင်းများ

မျိုးလည်းမဟုတ်။

ကျောဘက်၌ ဇစ်ဝင်ခါးပါပြီး အထဲတွင် ဓာတ်ခဲနှစ်လုံး နှင့် ဆက်သွယ်ထားသည်။ အရပ်က ထိတိုင်း မျက်လုံးက မီးပွင့်ပြီး I Love You လို့ ထမြည်တတ်တာမျိုး။ ဧက အရပ်ကို ရှုံ့မဲ့မဲ့ ကြည့်တော့ အထာမှ မျက်စိတုတ်ဖက်မှိတ်ကာ ပြောင်ချော်ချော် ရုပ်နှင့်...

“ရှင် အထာကို စိတ်ပျက်နေပြီမဟုတ်လား”

“စိတ်ပျက်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ စဉ်းစားနေတာ”

“ဘာတွေစဉ်းစားတာလဲ”

မေးပြီး ပခုံးချင်းတိုက်ပစ်တာများ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်။

“မင်းအကြောင်းလေ၊ သူငယ်များ ပြန်နေသလားလို့”

“ပြန်ခွင့်ရရင် သူငယ်ပြန်ပြီး အတိတ်က အကြောင်းတွေ မမှတ်မိချင်တော့ဘူး၊ သူငယ်ပြန်တယ်ဆိုတာ ကလေးဘဝကို ကိုယ်စားပြုတာလေ၊ ကလေးဘဝက အပြစ်ကင်းတယ်၊ ဖြူစင်တယ်၊ အထာ ကလေးတွေကိုချစ်တယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် အထာက နေ့ကလေးထိန်းကျောင်းကြီးဖွင့်ဦးမှာ”

“ဟား ဟား ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ အထာရယ်”

“ရှင်နော် လူကိုမလှောင်နဲ့၊ စာကယ်ပြောတာ၊ အထာ ဖွင့်မှာ၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးတိုင်း တက်ခွင့်မရှိဘူး”

“ဟင် ဘယ်လိုကျောင်းလဲ”

“နောက်အိမ်ထောင်ပြုထားတဲ့ မိဘတွေ၊ ပထွေးတွေ၊ မိထွေးတွေနဲ့ နေရတဲ့ ကလေးတွေအတွက် ရည်ရွယ်ပြီးဖွင့်မှာ၊ ကလေးတွေကို ဥပဒေရေးရာတွေ၊ နိုင်ငံတကာနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့ ဗျူဟာတွေ၊ နောက်ပြီး ကိုယ်ခံပညာပါ အားလုံးသင်ပေးထားမှာ၊ တစ်နေ့ အရေးကြုံလာရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်နိုင်အောင်၊ အကူအညီလိုလာတဲ့နေ့ကျရင် အထာမူကြံကထွက်တဲ့ ကလေးတွေ အထာဆီ အကူအညီလာတောင်း၊ အထာ အားလုံးရှေ့က မားမား ဆတ်ဆတ်ရပ်တည် ဖြေရှင်းပေးမှာ”

ထာဝရပြောရင်းနဲ့ မာန်ပါလာသလို မျက်ဝန်းတွေက တလက်လက် အရောင်ထွက်လာ၏။ ဧကတော့ ဒီတစ်ခါ နောက်ပြောင်မပြောရက်တော့ပေ။ အထာက တကယ်ခံစားပြီး ပြောနေသည်ကို သူ နားလည်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက်အထိ ကူညီချင်ရတာလဲ အထာ ရယ်”

ဧအသံဟာ ကရုဏာတွေ ရောစွတ်ဖျော်ဝင်လို့။ သူ တိတ်တခိုးချစ်ရတဲ့ ကောင်မလေးကတော့ ခေါင်းမောကာ ဟက်ခနဲ ရယ်ချရင်း...

“ရှင်းရှင်းလေးပါ၊ အထာလို ထွက်ပြေးမနေရအောင် သေ”

ရင်ကိုချိန်ရွယ်ပြီး ပြစ်တာမဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ စူးနစ်စွာ

စိုက်ဝင်တာ သူ့နှလုံးသား ဗဟိုချက်ဆီ။ ကာကွယ်ချင်ပေမယ့်
အဖြစ်က တရားမဝင်။ ဒါကို ရည်ရွယ်ပြီး အထာ ပြောထား
သလား။ ဇ မသိ။

အချစ်ကို တရားဝင် ဖွင့်ဟကြေညာဖို့ ဇ ဘာကြောင့်
တွန့်ဆုတ်နေရပါသလဲ။ တကယ်တော့ အထာနဲ့ သူ့ကြား ခြားထား
တဲ့စည်းကား ဂုဏ်ခန့် ငွေကြေးဥစ္စာဆိုရင်။

အခန်း (၁၉)

“ကိုမိုးထိန်က ဘာပြောလဲဟင် ဇ”

ခေါင်းစွပ်စွယ်တာအဖြူရောင်၊ ဖလန်နယ်ကို ဘောင်းဘီ
ရှည်ချုပ်ဝတ်ထားတဲ့ အထာပုံစံဟာ ဆောင်းညနေရဲ့ မင်းသမီးလေး
လို။ ဇက အထာဘေး ခုံတန်းလေး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

“ကိုယ်တို့အကြောင်း စုံစမ်းနေတဲ့လူတွေ ရှိတယ်တဲ့၊
အသွားအလာ ဆင်ခြင်ပါတဲ့”

ဇ အဲဒီလောက်ပဲ ပြောလိုက်သည်။ တကယ်တော့ ဖုန်း
ထဲမှာကြားရသည့် မိုးထိန်ရဲ့ မှာကြားချက်တွေဟာ ဒီထက်မက။

“ဘဘုန်းဆီတောင် ဝင်စုံစမ်းတာ၊ သူတို့က သမီးရှင်
ဘာညာနဲ့၊ ဘဘုန်းက ဘာမှမသိလို့ တော်သေးတာပေါ့၊ ငါ့မှာ
ကိစ္စကြီးကိုလည်း မနည်းပိတ်ထားရတယ်၊ သူတို့က အရမ်းစိုး
ရိမ်တဲ့ ဒီဇိုင်းလုပ်ပြရင် ဘိုးတော်က ကြွေသွားမှာစိုးလို့၊ ဖြစ်နိုင်
ရင် တခြားနေရာပြောင်းတော့ ဇ၊ ဒီကြားထဲ ဦးညိုမင်းနဲ့ဆက်သွယ်

ပြီး အကြံဉာဏ်တောင်း၊ ငါ ပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မလုပ်ချင်ရင် တော့ မင်း အထွဲကို တရားဝင်လက်ထပ်လိုက် ။ အဲဒါ အလွယ် ကူဆုံးနဲ့ အခိုင်မာဆုံးပဲ”

လူတွေဟာ ဒီမဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြံတွေပဲ ဘာလို့လာပေးရ ပါလိမ့်။ ။ သိရသလောက် အခုချိန်မှာ အထာက သိန်းပေါင်း များစွာ အမွေရထားတဲ့ သူဌေးပေါက်စလေး။ အစကတည်းက ။ ခေါ်လာခဲ့တာ ချစ်လို့ ခိုးပြေးခဲ့တာမှမဟုတ်တာ။ ကိုယ့်မိဘ အတွက် လက်တုံ့ပြန်ချင်တာရယ် ငွေကြေးရယူလိုမှုရယ်နဲ့။ အခု အချိန်မှာ ဒါတွေ ပြန်တွေးတာတောင် အတော်ရှက်ဖို့ကောင်းနေပြီ။ ဒီလို အစမကောင်းတဲ့အဖြစ်တွေနဲ့ ။ အပြစ်ကင်းစင်လွန်းတဲ့ ထာဝရ လေးကို ဘယ်လို ရင်ဖွင့်ရပါမလဲ။

“ဇာတိမှာကြည့်စမ်း၊ လိမ္မော်ရောင်နေလုံးကြီးဝင်တော့ မယ်၊ ပန်းပင်တွေကြားထဲ တစ်ဝက်လောက် တိုးဝင်နေတဲ့ မြင်ကွင်း က သိပ်လှတာပဲနော်၊ ကြည့်စမ်း”

“ကိုယ်တော့ နေဝင်ချိန်တွေကို ကြည့်လည်းမကြည့်ဘူး ကြိုက်လည်း မကြိုက်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ထာဝရက လက်ဖဝါးထဲ မေးစေ့လေးထည့်ပြီး ဇာတိ ငဲ့ စောင်းမေးပုံက ပိုတိုး၍ ချစ်စရာကောင်းလှသည်။ ။ ဇာတိ ထာဝရ ထံမှ နေလုံးကြီးဆီ လှမ်းကြည့်ရင်း ‘မင်းနဲ့ မဝေးချင်လို့ပေါ့’

ကောင်မလေးရယ်’လို့ စိတ်ထဲက တီးတိုးရေရွတ်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆို၊ အထာ မေးတာလည်းမဖြေဘူး”

“ကိုယ် နေဝင်ချိန်ကို မုန်းတယ်၊ အထူးသဖြင့် ဒီလို ဆောင်းတွင်းရဲ့ နေဝင်ချိန်လေ၊ နေတာတိုလွန်းတယ်”

“နေတာတိုတော့”

“အလင်းရောင် နည်းနည်းပဲရတာပေါ့၊ အကားနဲ့”

“ဇာတိ အဖြေကလည်း အားရစရာကိုမရှိဘူး၊ ဝေ့ကောက် ကာနဲ့”

ထာဝရက ဇာတိ မကျေမနပ်နှင့် မျက်စောင်းယိုင်းသည်။ ထိုပုံစံလေးကိုပဲ ဇာတိ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းဖက်ထားချင်တဲ့အထိပင်။ ဒါဆို ဇာတိ အလွန်လေလား။ ဖူးဖူးစင်စင်လေး လှလွန်းသူ။ ကိုယ်က လည်း ချစ်နေရသူ။ သူမထံမှ အချစ်တို့ကို ပြန်ခံစားမိနေတဲ့ အခြေ အနေမှာ ကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားရတာ အပင်ပန်းဆုံး။ ထာဝရ အနီးကပ်နေရလေလေ ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်လေလေ။ အခုမှ ဇာ သွေးပျက်ချောက်ချားနေရတဲ့ဘဝ။

“မင်း ကိုယ့်စိတ်ကို နားလည်နေရဲ့သားနဲ့ အထာရယ်”

ဇာတိ ထာဝရကို ငေးရင်း ဆွေးဆွေးလေးပြောသည်။

အထာက နှုတ်ခမ်းကို အရုပ်ဆိုးအောင် မဲ့ပစ်ရင်း

“မသိဘူး၊ လူတွေရဲ့စိတ်ကို နားလည်ရအောင် အထာက အကြားအမြင်ဆရာမမှ မဟုတ်တာ”

“မပွင့်လင်းရဲတာကို အထာက မကျေနပ်။ ချစ်တတ်သူတိုင်း ရဲရင့်ကြတယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ နေ့မှ မှားယွင်းပြီလား။ အရာရာဟာ နှုတ်က ဝန်မခံပဲ တရားဝင်သတုံလား။”

“...”

အထာကခေါ်တော့ “...” ခဲ့ကြည့်သည်။ ဆွေးရိပ်သစ်သော “...” မျက်နှာကို အထာ မကြည့်ရက်။ အထာတို့အဖြစ်ဟာ ဆွေးရန် အဝေးကြီးမှာ။

“ဒီမှာ နှင်းဆီပန်းတောင် ပွင့်တော့မယ်၊ တွေ့လား” အထာ ညွှန်ပြရာပန်းအိုးကို စကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါပေမဲ့ မပွင့်ပါနဲ့လို့ တားလို့ရသလား”

ဒီတစ်ခါတော့ “...” မထောက်ခံ။

“မပွင့်ပါနဲ့လို့ တားလို့မရပေမယ့် မခွင့်လို့တော့ တားလို့ရတာပဲ အထာ၊ မင်းကိုလည်း အဲဒီလိုပါပဲ၊ ကိုယ် ရွှေရမယ့်ပန်း မဟုတ်ဘူး၊ ငေးမောကြည့်ပြီး ရင်ခုန်ရရုံနဲ့ လုံလောက်ပါတယ်”

ကြည့်စမ်း အဲဒါ သူ လိမ်တာ။ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဆောင်းညရဲ့ အအေးဓာတ်လို သိပ်သည်းတဲ့အချစ်တွေကို တွေ့ရရဲ့သားနဲ့ ဇရယ်။ မေးချင်ပါသေးတယ်....

အချစ်ဆိုတာ ရှင်ပြောသလိုပဲ ငေးမောကြည့်ပြီး ရင်ခုန်ရရုံနဲ့ လုံလောက်သတုံလား။

“အထာ”

အေးစက်ပြတ်တောက်တဲ့ ခေါ်သံ။ အထာက ဆလပ်ရွက်တွေကို တောင်းထိစီရီရီထည့်နေရာမှ မော့ကြည့်သည်။ အထာမျက်ဝန်းတွေက ချက်ချင်း ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွား၏။ မကောင်းဆိုးခါးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည့်အလား။ လုပ်လက်စ အလုပ်ကို ခုပ်ပြီး ဖျတ်ခနဲ ထရပ်သည်။

“အန်တီနန်နီ”

ဒီနာမည်ကြားတာနှင့် အထာအတွက် အန္တရာယ်ဆုံတာ သိရပြီ။ “...” က အထာလက်ကို လှမ်းဆွဲ၍ သူ့ကျောနောက်၌ အပ်ထားရင်း

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“အဟင်း အဲဒီမေးခွန်းကို ငါက မေးရမှာ၊ ကောက်ရတဲ့ မင်းတောင် ဒီလောက် သည်းသည်းလှုပ်နေရင် ပျောက်ရတဲ့ ငါတို့ ခင်ထဲက အပူမီးကို မင်း မဉ်းစားကြည့်စမ်း”

“ဘာမှ စဉ်းစားစရာမလိုဘူး၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ထံ
ဒီခြံထဲကို ဘယ်သူ့ခွင့်ပြုချက်နဲ့လာတာလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ”

“မေးခွန်းတွေကို ထိုအမျိုးသမီးကြီးက ထိမလင်အပြစ်
နဲ့ လျှော်ပစ်သည်။”

“မင်းမေးခွန်းတွေများပေမယ့် ငါ ဖြေမယ်၊ ငါ
အထာရဲ့ တရားဝင်အုပ်ထိန်းသူ၊ ဟောဒီမှာ ရပ်ကွက်လူကြီး
ဒီမြို့နယ်ရဲ့ တာဝန်မှူးပါတယ်၊ ငါ လာတဲ့ကိစ္စက မင်း သွေးဆောင်
ဖြားယောင်းထားတဲ့ အထာ့ကို ပြန်ခေါ်ဖို့”

“ဟုတ်တရက် နှုတ်ဆွဲသွားသည်။ ထင်မှတ်မထား
အခြေအနေ။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးရဲ့ စကားက မမှားကြောင်း
တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ယူနီဖောင်းက သက်သေခံနေသည်။ အထာရဲ့
ရဲတပ်သားနှစ်ယောက်ကလည်း အသင့်အနေအထားနှင့်။”

“အထာ့ကို သူ သွေးဆောင်ဖြားယောင်းထားသော
မဟုတ်ဘူး အန်တီနန်စီ”

“ဒါဖြင့် ပတ်သက်မှုက ဘယ်လိုလဲ၊ တရားရုံး
လက်ထပ်ထားတဲ့ အကြင်လင်မယားလား”

လက်ပိုက်ပြီး တစ်လုံးချင်းမေးပုံက ချောင်ပိတ်ရိုက်
နဲ့မခြား။ အထာနဲ့ မှာ ဖြေစရာစကားမရှိ။ ထိုမိန်းမကြီး
အမြင်ကတ်လောက်အောင် ပြုံးလိုက်ရင်း...

“လက်ထပ်စာချုပ်ပြန်ရင်တော့ ငါ စခန်းမှာဖွင့်ထား

တဲ့ အမှုကို ရုပ်သိမ်းပေးပါမယ်၊ ပြီးရင် သမီးရှင်အနေနဲ့ မင်္ဂလာ
ဆောင် ဆောင်ပေးရဦးမှာ၊ စာချုပ်မပြန်ရင်တော့”

“တော်ပါတော့ အန်တီနန်စီ၊ အထာ့ဆီက လိုချင်တာ
တာလဲ၊ ပြောပါ”

“ညည်းကို ပြန်ခေါ်သွားချင်တာပဲ၊ ကဲ လူကြီးမင်းတို့
ဆောင်ရွက်စရာရှိတာကို ဆက်လုပ်ပေးပါ”

ရဲတပ်သားနှစ်ယောက်က ထာဝရရှေ့မှ ဧကီ ဆွဲခေါ်သွား
ကြသည်။ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် အထာက လိုက်ဆွဲရင်း

“ဧ ကို မခေါ်သွားပါနဲ့၊ ဟင့်အင်း သူ အထာ့ကို
သွေးဆောင်ဖြားယောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်၊ အထာ့
သဘောနဲ့ အထာ လိုက်လာတာပါ၊ သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊
ဟင့်အင်း မခေါ်သွားနဲ့”

“ဒါကတော့ စခန်းရောက်မှပဲ ရှင်းလို့ရမှာပါ၊ ဘလေးမ၊
သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့၊ အားလုံး အမှန်အတိုင်း ဖြစ်စေရမှာပေါ့၊ ကလေးမ
မိဘနဲ့သာ အဆင်ပြေအောင် အရင်ညှိနှိုင်းပါ”

အထာက ရဲတပ်သားနှစ်ယောက်ကြားမှ ဧကီ လှမ်းဆွဲ
ထားရင်းက

“အထာ ပြန်လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဧကီ ဒုက္ခမပေးပါနဲ့၊ ဒီကိစ္စ
အားလုံးဟာ ဇန့်မဆိုင်ဘူး၊ ဧကီ ပြန်လွှတ်ပေးပါ”

“မဟုတ်သေးဘူး အထာ”

တားမြစ်မယ့်ဟန်ရှိတဲ့ အေး အထာက တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ အကြည့်ချင်းဆုံတာက စက္ကန့်ဝိုင်းလေးတင်။ ဒါပေမဲ့ အကြည့်နောက်ကွယ်က အဓိပ္ပါယ်ကို နားလည်ပြီးသား။

“အခု အမှုဖွင့်၊ အခုပိတ်နဲ့ ဥပဒေကို ကလေးကစားသလို လုပ်လို့မရဘူး အထာ၊ ညည်း ငါတို့နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ရင်တော့ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်၊ အင်း အရာရာက ညည်းအပေါ် မူတည်ပါတယ်”

အထာမျက်နှာက ရုတ်ခြည်းအေးစက် တင်းမာသွား၏။ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပုံက မာန်ပါလွန်းသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ အထာ လိုက်ခဲ့ပါမယ်၊ ဇ”

မှာတမ်းခြွေရန် အထာက ဇကိုခေါ်သည်။ ဇက အရင်ဦးအောင် အထာကိုပြုံးပြရင်း

“ကိုယ့်အတွက် မစိုးရိပ်နဲ့ အထာ၊ အဆင်ပြေအောင်ကြိုးစား”

“ဟင့်အင်း ဇရယ်၊ အထာတို့ ခွဲကြရတာခဏပါ၊ အထာ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ အထာကို စောင့်နေပါ၊ အထာဝက်ဝံလေးကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပေးထားပါ”

ထာဝရပြောရင်းက မျက်ဝန်းညှိတွေမှာ မျက်ရည်တွေ အိမ်နဲ့ဝိုင်းလာသည်။ မကြည့်ပါရစေနဲ့ ကောင်မလေးရယ်။ မင်း မျက်တောင်ဖျားက လိမ့်ဆင်းကျလာမယ့် မျက်ရည်တွေဟာ ငါ့နှလုံး

သားကို လောင်ကျွမ်းမဲ့ အက်ဆစ်တွေပါ။ ငါ မကြည့်ရက်လိုက်ပါ ချစ်သူ။

ဇက အထာခေါင်းလေးကို လက်ဝါးနှင့် ဖိအုပ်ခါယမ်းရင်း...

“သွားမယ် အထာ”

ထာဝရကို အရင်ဦးအောင် နှုတ်ဆက်ကျောခိုင်းခဲ့သည်။ ဇ နောက်ကျောဆီမှာ အထာရဲ့ ငိုနှိုက်သံသဲ့သဲ့က အရိပ်ပမာကပ်ငြိမ်း။ မချစ်လို့ ပစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ ကောင်မလေးရယ်။ ငါ ကျေနပ်ပါတယ်။ အချစ်ဆိုတာ အတူဆုံခွင့်ရှိမှ ပြသခွင့်ရတဲ့ အရာမျိုးမဟုတ်ဘူးလေ။

ဒါပေမယ့် ခွဲရတဲ့အချိန်က စောလွန်းနေတော့လဲ။

ဖိုးထိန်က နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ရွဲပစ်ချင်တာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ထိန်းထားရသည်။ ဒီလောက် ဖြစ်နေတာတောင် အမှတ်မရှိ သေးဘူးလို့ အပြစ်တင်ချင်၏။

“အထာ အဆင်ပြေပါမယ် မောင်ရင်”

ဦးညိုမင်းက ဖိုးထိန်အစား ဝင်ဖြေသည်။ နောက်၌ပါ လာသော ရဲသားက ဇ ထွက်နိုင်ရန် အချုပ်ခန်းတံခါးဖွင့်ပေး၏။ သူက အပြင်သို့ရောက်ရောက်ချင်းပင်...

“ကျွန်တော် အထာနဲ့တွေ့ချင်တယ်”

“ဒါတော့ အန်ကယ် လုပ်ပေးလို့မရသေးဘူး မောင်ရင်၊ အခု မင်းကို အာမခံနဲ့ထုတ်လာပေးတာ၊ ဒီရက်အတွင်း ဒေါ်နန်စီတို့ ဆက်က အမှုမပိတ်မချင်း မင်း ဘယ်မှသွားလို့မရဘူး၊ ဒါ ဥပဒေရဲ့ ဆဘောတရားပဲ၊ မင်း လိုက်နာမှဖြစ်မယ်၊ အဲ အထာကလည်း လိုက်နာစေချင်တယ်”

အထာနာမည်ပါမှ ကောင်လေးမျက်နှာဟာ သိသိသာသာ ညွတ်နူးသွားတာ။ ဦးညိုမင်းဟာ ရာဇဝင်မသိအောင် သက်ပြင်း အစ်ချက် ခိုးရှိုက်ရသည်။ နားထဲတွင် အထာ အမှာစကားတွေ ခြံကြားယောင်လာ၏။

“သူ့ကို ဒီကအကြောင်းတွေ မပြောပြပါနဲ့ အန်ကယ်ညို၊ အထာအခက်အခဲတွေကိုသိရင် သူ ဒီကိုရောက်လာမှာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ ရောက်လာလည်း အခြေအနေတွေက ထူးခြားကောင်းမွန်မသေး

အခန်း (၂၀)

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဇရယ်၊ အပြင်မှာ ဦးညိုမင်းပါလာ ဝယ်၊ မင်းအကြောင်းကြားကြားချင်း ငါ စိတ်အရမ်းပူသွားတာ၊ ဒီကို လိုက်လာမလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအိမ်အပ်ခဲ့ရတာနဲ့ ဘာဘုန်းဆီ လျှောက်ရတာနဲ့ ကျောင်းမှာလည်း ဝေယျာဝစ္စတွေ ပြီးအောင်လုပ် ပေးရသေးတာနဲ့ ဘာတော်သေးတယ်၊ ငါနဲ့ ဦးညိုမင်းသွားဆုံလို့၊ ငါသာဆိုလည်း ဘာမှလုပ်တတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

သံတိုင်းကြားက တွေ့နေရတဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူအတွက် ဖိုးထိန် စိတ်မကောင်းပါ။ ဇဟာ ဒီလိုတစ်ခါမှ မနေဖူးခဲ့။ ဂျစ် တိုက်တတ်တာကလွဲလို့ပေါ့။ ရိုးသားအေးဆေးတဲ့ ကောင်လေး အဖြစ် နေခဲ့သူပါ။ ဖိုးထိန်ကသာ ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ခံစား နေရတာ။ ဇ.ကတော့ သူ့အတွက် ထည့်တွက်ပုံမပေါ်။

“ငါ့ကို ခေါက်ထားစမ်းပါ၊ အထာအခြေအနေ ဘယ်လို ဘဲလဲ”

မဟုတ်တာပဲ အန်ကယ်ညိုရယ်၊ အန်တီနန်စီအကြံတွေက အထာ
ငြင်းလို့မရတော့ဘူးထင်တယ်”

“သမီး အားလျော့လိုက်ပြီလား”

ဦးညိုမင်းက ဒီနေရာမှာ ဘေးလူ။ ဥပဒေအကြံပေးဆိုတဲ့
အတိုင်း အကြံပေးရုံသာ။ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခွင့်မရှိတာ။ ဒီလို
မေးရန်မှလွဲ၍ တခြားစကားမရှိ။ အထာကတော့ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ
ကို တင်းတင်းစေ့ထားရင်း...

“ဟင့်အင်း အထာ ကြိုးစားမှာပါ၊ သူတို့လက်က လွတ်
မြောက်အောင်လေ၊ ကြိုးစားနေဆဲအချိန်ခဏလေးမှာ အထာကြောင့်
တခြားလူတွေ ဒုက္ခမရောက်စေချင်ဘူး”

ဒီတော့ ဦးညိုမင်း အထာဆန္ဒအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေး
သာ။ ရာဇဝင်ကို အာမခံနဲ့ထုတ်ပေးပြီးနောက် သူတာဝန်ပြီးဆုံးပြီ။

“မင်းအိမ်ကသာ အထာကို စောင့်နေပါ၊ သူ ဆက်သွယ်
လာပါလိမ့်မယ်၊ အထာဆီ ဘာမှာဦးမလဲ မောင်ရင်”

ဒီမေးခွန်းကိုတော့ ဦးညိုမင်း လေးနက်စွာမေးခြင်းပါ။
ခန့်မှန်း၍ရသော သံယောဇဉ်ကို တွေ့နေရပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဒီကလေးနှစ်ယောက်အား ဦးညိုမင်း ကူညီချင်ပါ၏။

ရာဇဝင်က ဦးညိုမင်းမျက်လုံးတွေဆီ တည့်တည့်နီထိ
ကြည့်ရင်း

“ထာဝရ ဝက်ဝံလေးကို ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်ထား

တယ်ဆိုတာပဲ ပြောပေးပါ”

ရှေ့နေကြီးက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ကာ ဇ တို့ရှေ့မှ
ထွက်သွားပြီ။ ရာဇဝင်ကတော့ ထာဝရရဲ့ ဝက်ဝံရုပ်လေးကိုပိုက်ပြီး
တုန်ရစ်ခဲ့၏။ ထိုဝက်ဝံရုပ်လေးက ထိလိုက်တိုင်း မျက်လုံးက
မီးနီလေးတွေလင်းပြီး I Love You လို့ အော်တတ်ပါသည်။
သားကကြားသော ဖိုးထိန်ကတောင် နားတွေညည်းလာဟန်ဖြင့်

“မင်းဝက်ဝံရုပ်ကလည်းကွာ၊ အထိကိုမခံဘူး၊ ထိတာနဲ့

I Love You ဆိုတာချည်းပဲ”

ဇက ထာဝရကိုလွမ်းဆွတ်နာကျင်စွာ ခပ်အက်အက်
ရယ်မောရသည်။ စိတ်ထဲကတော့ ခပ်တိုးတိုးရွတ်စမြဲ။ ‘ငါ့နှလုံး
သားအတိုင်းပဲလေ’ ဟူ၍သာ။ သူ့နှလုံးသားကရော ဘာထူး
သနည်း။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါထိပြီး တစ်ကြိမ်သာ ချစ်တတ်သွား
တာမျိုး။

အဲဒီနောက်တော့ ဇ နေ့ရက်တွေဟာ အလွမ်းတွေ ခြွေချ
ထားသလို။ အဖေလည်းမရှိ။ အထာလည်းမရှိသော အိမ်လေးထဲ
သတိရတမ်းတစိတ်က နေရာယူထား၏။ ကြည့်လေရာမှာ ထာဝရ
အရိပ် ကြားသမျှဟာ သူမအသံတွေချည်းပင်။

“အထာက သနပ်ခါးသိပ်ကြိုက်တာ၊ တောင်ပေါ်သူဆို
တော့ ကြိုက်တိုင်း လိမ်းလို့မရဘူး၊ ဟိုမှာ အရမ်းအေးတော့
အသားတွေ ခြောက်နေတာလေ၊ ဒီရောက်မှပဲ လိမ်းရတော့တာ”

ထာဝရက ကလေးဆန်ဆန်ပြောတတ်သူ။ ပါးပြင်မှာ ပါးကွက်ကြားကြီး ကွက်တတ်တဲ့သူမကို

“အိမ်က ထွက်ပြေးလာတာ ဝမ်းမနည်းဘူး၊ သနပ်ခါး လိမ်းရတာ ဝမ်းသာနေတယ် ဟုတ်လား”

“က ထာဝရကို မပွင့်တပွင့်နဲ့စတော့ သူမက ငြိမ်ခံမနေ။

“အို နေရာတကာကို အဆိုးမြင်ဝါဒနဲ့ မကြည့်ပါဘူး၊ ရောက်ရာနေရာမှာ ပျော်အောင် ကျင့်ကြံနေရမှာပဲ၊ အဲဒါ ဘုရား ပေးတဲ့ စိတ်ဓာတ်ခွန်အား”

“အိမ်မှာနေလို့ တစ်နေ့ကုန်လို့လည်း အိမ်မှာ အမှိုက် တစ်မှန် မရှိစေရ။ ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်ပြော။ လူကပါ ငြိမ်မနေ။ တတောက်တောက် လျှောက်သွားတာ တစ်အိမ်လုံး ထာဝရခြေရာ တွေချည်းပင်။

“ကိုယ်အိမ်က ထူးပြီး ကြမ်းတိုက်စရာမလိုဘူး ထာဝရ မင်းလမ်းလျှောက်လို့ ထာဝရအများခတ်တာနဲ့ ပြောင်နေပြီ”

“ကောင်းတာပေါ့ အထူးလှုပ်ရှားမှုတိုင်းက အသုံးဝင် တယ်ဆိုရင် ဂုဏ်ယူစရာပဲ၊ ရှင်ပါ အတူယူလိုက်”

ထာဝရက စကားကို ဘယ်တော့မှ အတင်စီးမခံတဲ့ ကောင်မလေးလေ။ ဘယ်အချိန် ပါးစပ်ပိတ်သလဲဆို မုန့်ပဲသား ရည်စာစားနေတဲ့အချိန် တစ်ချိန်ပါပဲ။ လာသမျှ ဈေးသည် ပြောင်းပြန် ပြုတ်ကအစ ရေခဲထုပ်မကျန် အိမ်ထဲကနေခေါ်ပြီး အားပေးတာ။

ပြီးတော့ ပြောတဲ့စကားက ကြည့်ဦး

“အသာမှ မဝယ်စားရင် သူတို့ခမျာ ရောင်းစရာလူ မရှိ ဖြစ်နေမယ်”

“ဟွန်း မင်းကတော့ တူပါတယ်၊ လူတွေပြောတဲ့ ဟို စကားအတိုင်း”

“ဘယ်စကားလဲ”

“ဆိတ်ပါးစပ် မျောက်လက်လေ၊ ပါးစပ်အငြိမ်မနေ၊ လက်အငြိမ်မနေ၊ မင်းကျမှ ထပ်တိုးရမလို့ပဲ၊ ဆိပ်ပါးစပ် မျောက် လက်နဲ့ ကြက်ခြေထောက်ဆိုပြီးတော့လေ၊ ကြက်တွေ ခြေထောက် လဲ မြန်လိုက်တာမှ ရွတ်ရွတ်ထနေတာ”

“ပြောတော့ အပြုံးမပျက်။

“လူတစ်ကိုယ်မှာ စွမ်းရည်သုံးမျိုးရှိတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ် လား၊ ရှင်သာ မစ္ဆရိယစိတ်မပွားပါနဲ့”

ကောင်မလေးရေ ...။ အခုရော ရောက်တဲ့နေရာမှာ ပျော် အောင် ကျင့်ကြံနေထိုင်ပါရဲ့လား။

ကိုယ်ကတော့ မင်းကိုလွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ ရင်တစ်ခွင်လုံး နွေ တလင်းလို ပူလောင်အက်ကွဲလို့၊ စိုလက်တဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးလေးတစ်စုံ ကို သတိရဖြစ်ခဲ့ရင် မပွင့်တပွင့် ပြုံးရတာ အခါခါ။ မီးရောင်စုံ နဲ့ ပွဲဈေးတန်းတွေရင် တမ်းတလွမ်းဆွတ်ရတာ အကြိမ်ကြိမ်၊ မေးခွင့်ပြုပါ။ ဘယ်ရင်အုံမှာ ခိုးလိုးခုလုဖြစ်ကျန်ခဲ့တာ မည်သည့်

အရာနည်း။

မင်းပြုစားသွားခဲ့တာ ဟုတ် ဟုတ် .. ငါ မမေ့နိုင်တဲ့
နှုတ်ခမ်းပါးတွေက အဖြေပေးပါ။

အခန်း (၂၁)

“ညည်း .. ဇော်နီကို လက်ထပ်ပါ”

အထာက ဆိုဟပေါ် ထိုင်လျက်သား။ မျက်လွှာတစ်ချက်
ပင့်ပြီး အန်တီနီကို ကြည့်သည်။ တစ်စက်ကလေးမှ ကြည့်ချင်
စရာမရှိသော ဒီမျက်နှာတွေနှင့် ရေစက်မကုန်သေးတာ ကိုယ်ရဲ့ကံ။

“ကြားလား... အထာ၊ ငါပြောတာကို၊ ညည်းအဲဒီလို
မထုံတက်တေး မလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ ဇော်နီနဲ့သာ လက်ထပ်လိုက်ရင်
ဒီမိသားစုက အစ်ကိုကြီးရှိစဉ်က အတိုင်းပဲ စီးပွားရေးလည်းခွဲစရာ
မလိုဘူး၊ ဘာအမွေမှလဲ ခွဲစရာမလိုဘူး၊ ဗိုလ်နေမြ ကျားနေမြပဲ”

ထာဝရနှုတ်ခမ်းလေးကို တွန့်တယ်ဆိုရုံလေး ပြုံးမိသည်။
ဘာအမွေမှ ခွဲစရာမလိုဘူးဆိုပါလား။ ထာဝရ စိတ်ရှိတိုင်းသာ
ဆော်ဟစ်ရယ်ရရင် ဟော်နန်းကြီးတောင် သိမ့်သိမ့်ခါသွားနိုင်သည်။
ဆီနန်စီတို့ အကွက်ရွှေကောင်းတာက အဲဒီလို။

“အထာကတော့ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ မနေချင်ဘူး”

“ဒါ ... ဘာသဘောလဲ အထာ”

တစ်ချိန်လုံး စီးကရက်ချည်း တွင်တွင်ဖွာနေတဲ့ ဇော်နီနီ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ပြီး မေးပုံက အထာထွက်သွားမှာ သိရှိစိတ် နေတဲ့ပုံပင်။

“ရှင်းရှင်းလေးလေ၊ ဖေဖေသဘောအတိုင်း ရသင့်ရတိုက် တာကို ခွဲပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထူထောင်ကြတာပေါ့”

စဉ်ခန်းကြီးဟာ ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားသည့် တိတ်ဆိတ်ခြင်းရဲ့နောက်မှာ အေးစက်သော အငွေ့အသက်တွေ လွှမ်းခြုံလာ၏။ အထာကတော့ ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ရန်အသင့်တော် ဒီအိမ်ကြီးထဲမှ ထွက်ခွာခွင့်ရရန်သာ အဓိက။ ထိုအတွက် မည်သို့ သော တိုက်ပွဲမဆို အထာတိုက်မည်။ ဒီတိုက်ပွဲရဲ့ တခြားတစ်ဖက် မှာ အထာတပ်မက်သော လွတ်လပ်ခြင်းက သူမအား ဆီးကြိုလျှောက် ရှိသည်။

“ကောင်းပြီလေ”

အေးစက်ခြင်းကို ရက်စက်သော အသံဖြင့် ဒေါ်နီနီနီ ဖြိုခွင်းသည်။

“ညည်းဘက်က သဘောထားအမှန် သိရတော့လည်း တို့ဆန္ဒကိုလည်း ညည်းသိရမှာပေါ့၊ တစ်ခုတော့ ကြိုပြောထားတာ အခုပြောမယ့်စကားတွေဟာ ခြိမ်းခြောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နီနီနီ ဆိုတဲ့ ဒီမိန်းမက ပြောတဲ့အတိုင်းဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တဲ့ ဗီဇပေးတာပေါ့”

ရိတယ်၊ ကဲ ... ညည်းနားထောင်ဖို့ အသင့်ဖြစ်ပြီလား”

“ပြောပါ”

အန်တီနီနီက ခပ်မတ်မတ်ပြင်တိုင်သည်။ လက်နှစ်ဖက် ကို ခပ်တင်းတင်းပိုက်ထားပြီး အထာကို စိုက်ကြည့်နေတာ အကြာ ကြီး။ အကြည့်ချင်း စစ်ခင်းတဲ့ပွဲမှာ ဘယ်သူမှ ဒူးထောက်ပြောငြိမ်း ရန် အစီအစဉ်မရှိတာ သိသာ၏။

“ညည်း ... ဇော်နီနီ လက်ထပ်ရမယ်”

“ဆောရီးပဲ အန်တီနီနီ၊ အပ်ကြောင်းထပ်တဲ့ အကြောင်း အရာတွေကို အထာစိတ်မဝင်စားဘူး”

ထာဝရငြင်းပြီး ရုတ်တရက် ထရပ်သည်။ ဒီအရပ်ဟာ သူမအတွက် မနေသင့်တဲ့နေရာ။

“ညည်း ငြင်းရင်တော့ အဲဒီနောက်က အကျိုးဆက်ပါ အစစ်ခါတည်း နားထောင်သွား၊ ရာဇဝင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်း တွေပေါ့”

ထာဝရလှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းရှေ့သို့ မတက်နိုင်။ ရာဇဝင် ဆိုတဲ့အမည်ဟာ အထာဘဝရဲ့ အဓိကသက်ဆိုင်သူ။

“ဦးညိုမင်းလုပ်ပေးလို့ သူ အာမခံနဲ့ လွတ်တယ်ဆိုတာ မသိထားတယ်၊ ဒါပေမယ့် အမှုဖွင့်တဲ့ ငါက မကျေအေးသရွှ် သူဟာ လွတ်လပ်တဲ့သူ မဖြစ်သေးဘူး အထာ၊ သူ့ကိုဒုက္ခပေးစရာ တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ ဥပမာ ...”

စိတ်ဝင်စားခြင်းက ဆိုဟာပေါ်ပြန်ထိုင်ကျသွားတဲ့ အထဲ
ထာဝရ ဖြစ်အင်ကို အန်တီနန်စီက သဘောကျသွားသည် ထင်
ရယ်လိုက်တာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်။ အထူးအတွက်တော့ ရော
ရယ်သံတွေ နားထောင်နေရသလို ခါးသက်လွန်းလှသည်။

“လိုရင်းပြောပါ အန်တီနန်စီ”

“ဒီလောက် သိချင်နေလည်း ပြောပြရတာပေါ့၊ ဥပမာ
မင်းအမေရဲ့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ရတနာတွေကို ဖြားယောင်းသွေးအေး
ရင်း သိမ်းပိုက်ထားပါတယ်ဆိုတာမျိုးနဲ့ အမှုပြန်ဖွင့်ရင်”

“အထူးမှာ အဲဒီပစ္စည်းတွေ မရှိဘူး၊ သူ့ကိုလည်း ခေး
ထားဘူး”

“အိုး .. သိပ်စိတ်မလှုပ်ရှားပါနဲ့ အထာရယ်၊ ဒါ ဥပမာ
ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒီတစ်နည်း သိပ်မကောင်းရင် နောက်တစ်နည်း
ပေါ့၊ ဥပမာနဲ့ ငြိစွန်းတဲ့ပစ္စည်းတစ်မျိုးမျိုးကို သူ့ပိုင်နက်ထဲ ပစ်
တာမျိုး၊ ဒီနည်းလေးလည်း မဆိုးလှပါဘူး၊ ကံမကောင်းရင်
အာမခံတောင် မရနိုင်ဘူး၊ နိုင်ငံတော်က တားမြစ်ထားတဲ့
စေတဲ့ ပစ္စည်းတစ်မျိုးမျိုးပေါ့ အထာရယ်”

ရယ်ဟဟနှင့် ပြောနေသော အန်တီနန်စီအား မုန်းထင်
ထာဝရ စိုက်ကြည့်နေသည်။ အတွေးထဲ သတ်လို့သေမည်ဆို အန်
နန်စီဟာ အထူးကြောင့် အရိုးထောင် ဆွေးရောမည်။ ကြည့်
... ဘယ်လောက် ရက်စက်တဲ့ မိန်းမကြီးလဲ။ သူတစ်ယောက်

ဒုက္ခပေးဖို့ သွေးအေးအေးနဲ့ စိတ်ထားတာများ လက်ဖျားခါရ
လောက်အောင် ရွံ့စရာအတိ။

“ညည်းကတော့ ငါ့ကို ရွံ့ချနေမှာပဲနော် အထာ၊ ကိစ္စ
မရှိပါဘူး၊ ငါက ခွင့်လွှတ်တတ်ပါတယ်၊ သနားစရာကောင်းတာ
ကတော့ ရာဇဝင်ပဲလေ၊ သူ့ခမျာ ညည်းနဲ့ပတ်သက်ပြီးမှ နောက်
ဆက်တွဲ ခံလိုက်ရမယ့်ဒုက္ခတွေ၊ ညည်းကတော့ ကံယုံအစီအစဉ်
အတိုင်း ဆက်လုပ်ပါ၊ ကောင်းမယ်ထင်သလိုပေါ့၊ ကံ .. ငါ့ဘက်
က ပြောစရာရှိတာ ပြီးပြီ၊ သားရေ ...”

“ပြောလေ မာမီ”

“နားကြရအောင်လေ၊ ရန်ကုန်က တောက်လျှောက်ပြန်
လာကတည်းက မင်းလဲ ပင်ပန်းလာတာကို”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မာမီ”

သွားမည့်သူက ကျန်ခဲ့ပြီး နေမည့်သူတွေက သွားဟန်ပြင်
ကြပြီ။ အထာက သူတို့လောက် မပြတ်သားနိုင်။ ရင်ထဲချည်သော
ကြိုးတစ်စက နှလုံးသားကို မွန်းကြပ်စေပြီ။ အထာတစ်ကိုယ်ကောင်း
ဆန်ရမည်လား။ နှလုံးသားထဲက ငြင်းဆန်သံထွက်လာ၏။ မှန်
တောတေမျက်နှာပေါ်က အထူးအတွက် သီးသန့်ချစ်ခြင်းများရှိတဲ့
* ကို မြင်ယောင်လာ၏။

* က မွေးစကတည်းက မပြည့်စုံတဲ့သူ။ ဒါဟာလဲ
တိုယ့်ပယောဂ မကင်းခဲ့။ မပြည့်စုံခြင်းနောက်က ဒုက္ခတွေနဲ့ ဘဝကို

ရှင်သန်ခဲ့ရသူ။ ဆုံးရှုံးခြင်းကို မလိုလားတဲ့သူ။ ဒီလို လူအား အထာက နောက်ထပ်ဒုက္ခပေးသင့်ပါသလား။ အားပေးမယ့်သူ မရှိ။ တွယ်ရာမဲ့တဲ့ဘဝဟာ အထာကြောင့် သောကမဝေစေချင် တော့။

“ကို အေးချမ်းမှုတွေ အထာပေးချင်သည်။ ဇ ငြိမ်းချမ်း တာကြည့်ပြီး စိတ်ကို ဖြေသိမ့်မည်။ စစ်မှန်သော ချစ်ခြင်းတို့တာ ချစ်သူအတွက် အေးချမ်းခြင်းကို ဖန်တီးပေးခြင်းပါ။ အထာက ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ရဲရဲချစ်မြဲ။ ထာဝရနှလုံးသားတို့သည် ဇေယျ ချစ်စိတ်ဖြင့် ရဲရဲနီစွေးလျက်။

“အန်တီ နန်စီ”

“ပြောစရာကျန်သေးလို့လား အထာ”

“အထာ .. ကိုကိုဇော်နီကို လက်ထပ်မယ်”

ဝင်းခနဲ လက်သွားသည့် အန်တီနန်စီမျက်နှာ။ ဟန်ထဲ မဆောင်နိုင်။

“ကွန်ကရက်ကျူးလေးရှင်း ... မာမီ”

ဇော်နီ ဂုဏ်ပြုစကားက ခပ်မြူးမြူး။ အထာက သူတို့နှစ် ချက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ရင်း ..

“အထာကို ကတိပေးပါ”

“တောင်းလေ အထာ၊ ငါ ပေးပါ့မယ်”

“ဇော်နီ မွဲတစ်ပေါက် မစွန်းပါစေနဲ့ အန်တီနန်စီ”

“အိုကေ ... အထာ၊ ညည်းကို ပိုင်ရရင် ရပြီ”

သက်ဆင်းခဲ့သော ထောင်ချောက်ရှိရာအရပ်မှ အထာ စွန့်ခွာခဲ့ပြီ။ ဧည့်ခန်းထဲ ပြုံးပြုံးကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ဇော်နီတို့ နှစ် ယောက်ရယ်။

“ကဲ .. သား၊ မာမီအပိုင်းတော့ တာဝန်ကျေပြီနော်၊ ဆက်ကရမှာက မင်းအပိုင်း”

“သားသိပါတယ် မာမီရဲ့၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကိုယ့် ဘက်ပါအောင် ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းနည်းလေ”

ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်သံတွေက နှစ်ထောင်းအားရစွာ ဧည့်ခန်း ဆီမှ ကျော်လွန်ပျံ့နှံ့ရင်း။ ဧည့်ခန်းအကွယ် အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ တော့ မေခွန်သာရယ်။ နံရံကိုမှီရင်း ရစ်ဝဲလာသော မျက်ရည်တွေ ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းနေရသည်။ ဝမ်းနည်း၍ကျသော မျက်ရည် မဟုတ်။ မခံချင်မှုကြောင့် နာကြည်းစွာ ကျလာရတာ။

“မေခွန်သာကို အချစ်ဆုံး၊ စိတ်ချ ... သူ့ကို ကိုယ် လက်မထပ်ပါဘူး၊ မာမီတိုက်တွန်းရင်တောင် တစ်မျိုးစီစဉ်မှာ၊ မာမီက သိပ်စိတ်ထက်သန်လွန်းတော့လည်း ငြင်းရခက်နေတာ အမှန်ပဲ အချစ်လေးရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုက ခွန်သာပဲ လက်ထပ် ခာ”

ကိုကိုကိုယ်တိုင် မေခွန်သာကို အနမ်းကြမ်းကြမ်းတွေနဲ့ ပေးခဲ့သော ကတိစကား။ အခုထိ အကောင်အထည် မပေါ်ခဲ့။

အထာကို လက်ထပ်ပြီးမှ မေခွန်သာက ဒုတိယနေရာမှာ ရှမ္မာလား။
မေခွန်သာရဲ့ဦးဆုံး ဟိုမြစ်တဲ့ အချစ်ကို ကိုကိုက ဆွတ်ချူခဲ့တာပါ။
တကယ်ဆို မေခွန်သာက ပထမလူ။ သူမက ကျလုဆဲဆဲ မျက်
ရည်တွေကို လက်ခုံနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်ဆွဲပစ်လိုက်သည်။

မေခွန်သာက မာမိုရင်မှ ဖြစ်တဲ့သမီး၊ မာမိုသွေး အပြည့်
ပါသူ။ ထို့ကြောင့် ပြိုင်လာလျှင် အနိုင်ပဲလိုချင်သူ။ ဟင့်အင်း
... ဒီပြဲမှာ မေခွန်သာ ရှုံး၍မဖြစ်။ အရှုံးရဲ့ ရိုက်ခတ်မှုဟာ မေခွန်
သာတစ်ဦးတည်း ခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကို ရှင်သီဖို့လိုတယ်
... ကိုကို။

အခန်း (၂၂)

“ဒါတွေဟာ မောင်ရင်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တွေပါ”

မျက်စိရှေ့ ရောက်လာတာက စာချုပ်စာတမ်းတွေ တစ်
ဆုပ်ကြီး။ ဇေ၊က စိတ်မဝင်စားသဖြင့် လှန်တောင်မကြည့်။ ဦးညို
မင်းရောက်လာလျှင် အထာအကြောင်းတွေ ကြားရမည်။ အထာ
ဘာတွေများ မှာသလဲလို့ မေးခွင့် မရသေး။ အဲဒီစာချုပ်တွေက
အထာလားလာရုပ်တာဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် အထာအကြောင်း သိချင်တယ်၊ အထာ
ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို လိုအပ်နေသလား၊ အဲဒါက
ဘာလို့ တခြား ဘာမှ မသိချင်ဘူး”

“မသိချင်လို့ မရဘူး မောင်ရင်၊ ဒါတွေကလည်း အထာ
မေးလိုက်တာတွေပဲ၊ ဦးစိုင်းခွန်သာ မဆုံးခင်ကတည်းက မောင်ရင်
အတွက် ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံး ခွဲထားပြီးသားပါ”

“ဘယ်လို ရှေ့နေကြီး”

မသိချင်ပေမယ့် နားထဲ ရှုပ်ထွေးစေတဲ့စကားက ပါလာပြီ။ ဦးစိုင်းခွန်သာ မဆုံးခင်ကတဲ့။ အထာအေးပေ ဘယ်တုန်းက ဆုံးသွားတာလဲ။ အထာနဲ့ မခွဲခွာခင်အထိ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေတာမဟုတ်လား။ မျက်နှာပေါ်က မေးခွန်းရဲ့ အရိပ်အယောင်ကို ရှေ့နေကြီးက ဖတ်မိသွားဟန်တူသည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပုံက မသက်မသာနှင့်။

“မောင်ရင် မသိခဲ့တာတွေ အများကြီးပဲ”

“ဘာတွေလဲ၊ ကျွန်တော့်အပေါ် ဘာတွေလျှို့ဝှက်ထားခဲ့တာလဲ”

“အသံထဲမှာ ဒေါသလှိုင်းပါသွားသလား မသိ။ ဆက်ဆက်ဖြစ်သွားတာ အမှန်။ အနား၌ရှိသော ဖိုးထိန်ကတောင် လို့ခေါ်ပြီး သတိပေးခဲ့သေးတာ။

“တမင်လျှို့ဝှက်ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး မောင်ရင်၊ သူ့အလိုလို ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ။ တကယ်တော့ ကလေးကို မောင်ရင်အသံသွားတဲ့ ညကတည်းက ဦးစိုင်းခွန်သာ ကွယ်လွန်ပြီးသွားပြီ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် .. မောင်ရင်၊ ဦးစိုင်းခွန်သာက သူ့မတော့ရင် ဒီအိမ်ကြီးမှာ အထာကို မနေဖို့ အတန်တန်မှာခဲ့ပြီးသား အထာက ထွက်အပြေး မောင်ရင်နဲ့ အတွေ့မှာ ခိုနားဖို့ လုံခြုံတဲ့ အရပ်တစ်ခု သူ့အတွက် လိုအပ်တယ်လေ”

“ဪ”

“ဧက ခဲ့တဲ့တဲ့ဖြစ်သွားတဲ့ မျက်နှာကို အချိန်မီထိန်းသည်။ ထွက်ကျသွားတဲ့ အာမေဍိတ်ဟာ ထူးဆန်းလွန်း၍ မဟုတ်။ ရင်နာလွန်း၍ပါ။ ကိုယ်က မင်းအတွက် ခေတ္တခဏ အရိပ်ခိုရာပေါ့။

“ဒါဆို ဖောင့်ရှောက်ခိုင်းတာတို့၊ ဟို ပိုက်ဆံတွေရှေ့နေကြီး လာပေးခိုင်းတာတို့ကရော၊ ဦးစိုင်းခွန်သာ မဟုတ်ရင် ဘယ်သူလဲ”

“ဖိုးထိန်က ဝင်မေးသည်။ ဧကတော့ သိချင်စိတ်ကို မရှိတော့။ အလှည့်စားလည်း ခံရသေး။ နှလုံးသားပါ ပါသွားတဲ့ သူ့အဖြစ်က အများသိလျှင် ရယ်ချင်စရာ။ “မင်း .. ဘာကြောင့် နဲ့ရတာလဲ ဧရယ်” လို့ လူမရှိတဲ့ ကွင်းပြင်ထဲ အော်ဟစ်ပြစ်လိုက်ရင် ကောင်းမလား။

“မသိချင်ပေမယ့် ပိတ်ထားခွင့်မရှိတဲ့ အကြားအာရုံထဲ ရှေ့နေကြီးအသံက တရစ်ပဲပဲ။

“အထာပဲ စီစဉ်ခဲ့တာပါ။ ဦးကျော်ဝင်းလည်း ရောဂါသည်းနေချိန်မှာ သူက ကူညီချင်တယ်လေ၊ ဒီအတိုင်း ကူညီလဲ မောင်ရင် လက်မခံမှာစိုးတော့ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့..”

“လုံလောက်ပါပြီ ရှေ့နေကြီး၊ နောက်ထပ် သူ ဘာတွေမှာသေးလဲ”

“ဒီပိုင်ဆိုင်မှုကို လက်ခံပေးဖို့ရယ်၊ ပြီးတော့ သူ့လက်ထပ်

ဖိတ်စာရယ်”

ရွှေဝါရောင်သန်းတဲ့ ဖိတ်စာ။ အကောင်းစားမှန်း သိသာစေတဲ့ အမွှေးရနံ့က သင်းပွံ့လို့။ ဖိတ်စာပေါ်မှာက “မောင်ဇော်နီ-မယာဝရ” တဲ့။ အခြေကြီးတဲ့ ရွှေမင်းသမီးရဲ့ ဖန်တီးမှုမှာ ဇကု ပြုလဲကြေကွဲရသူ။ ဒါနဲ့များတောင် သူမ ပြန်လာပါ့မယ်လို့ ကတိတွေ တသိကြီးပေးသွားလိုက်တာ။ မျှော်လင့်ရသူမှာတော့ အရူးကြီးလို့ ...။

ဇေ၊ က ရင်ထဲ အောင့်မျက်တက်လာသော နာကျင်စိတ်ကို ထိန်းထားသည်။ ဘာများ ဆုံးရှုံးစရာရှိလဲလို့ လောကကြီးကို စိန်ခေါ်ထားပြီးကာမှ ဒီတစ်ခါ အရူးက ကြီးမားပုံများ နှလုံးသားတဲ့။ ဇေ နာကျင်စွာ တဟက်ဟက်နဲ့ ထရယ်သည်။ ရှေ့နေကြီးရော ဖိုးထိန်ရောက ဇေကို အံ့သြစိုးရိမ်စွာ ကြည့်လို့။

“မောင်ရင်တို့ ဒီလက်ထပ်ပွဲကို တက်ချင်ရင် ကားလွှတ်ပေးပါ့မယ်တဲ့။ လက်မှတ်ကို မနက်ပိုင်းထိုးပြီး ညနေပိုင်း ဧည့်ခံမှာ ဆိုတော့ ..”

“မလာတော့ပါဘူး ရှေ့နေကြီး၊ လက်ဖွဲ့တော့ တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ ဒီပိုင်ဆိုင်ခွင့်တွေကို ပြန်ပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်လက်ဖွဲ့ပါလို့”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ မောင်ရင်ရဲ့”

“ကျွန်တော့်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မှန်ရင် ကျွန်တော် ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း

ပေါ့ ရှေ့နေကြီးရာ”

ဇေ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘယ်သူမှ မငြင်းဆန်နိုင်။ ဧည့်ခန်းမှ နုနု၍ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ထာဝရ နေထိုင်သွားခဲ့သော သူမ အငွေ့အသက်တွေ ကျန်နေသော ဒီအိပ်ခန်းလေးဟာ အရင်ကတော့ သူ့အတွက် ငြိမ်းချမ်းရာဗိမာန်လေး။ အခုတော့ ... ချစ်ခြင်းတွေ ပြည့်နှက်နေတဲ့ နှလုံးသားမှာ နာကြည်းချင်းတွေက ဆတူရှိခဲ့ပြီ။

အခန်းထောင့်ရှိ ဝက်ဝံဝါလေးကတော့ သူ့အား ငေးမောလို့ မင်းကို မထိသ၍ I Love You လို့ မအော်ဘူး မဟုတ်လား။ ဖိတ်ချ ဝက်ဝံလေးရေ မင်းကို မထိမိအောင် ငါကြိုးစားပါ့မယ်။

I Love You ဆိုတဲ့ စကားကို နောက်တစ်ကြိမ် မကြားရဲလို့ပါ။

“သီတာ xxx မင်းသမီးလေးကို xxx လိုချင်တပ်မောသူ xxx ရာမမင်း သားလေးနဲ့ xxx မယှဉ်နိုင်.... ချစ်ပြိုင်ပွဲမှာ xxx မယ်သီတာကို xxx စွဲလမ်းမိလို့ အသည်းကြမ်းနဲ့ လူကြမ်း xxx မယ်သီတာကို ဆုံးရှုံးသွားတော့ အသည်းနှလုံးသား လောင်ကျွမ်း xxx အချစ်ရှုံးသမား ဒဿဂီရီ”

“ဘယ်သူက အချစ်ရှုံးသမားလဲ ကိုကို”

ဇော်နီ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မှန်ထဲ အရိပ်ထင်လာသူက မေခွန်သာ။ ရင်လျားထားသလို လည်ပင်းဆီမှ လှမ်းချည်ထားသော ဂါဝန်ဟာ ထုံးစံအတိုင်း ပေါင်တစ်ဝက်။ ဇော်နီက တိုက်ပုံအင်္ကျီရဲ့ အပေါ်ဆုံးကြယ်သီးကို တပ်သည်။ ပြီးမှ မေခွန်သာဘက် လှည့်ရပ်သည်။ မေခွန်သာကတော့ တံခါးကို နောက်ကျောနှင့် မှီပြီး သူ့ကိုကြည့်နေတာ ရီဝေဝေ။

“ကိုကို လှလား မေခွန်သာ”

“စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မေခွန်သာ ဘာလို့ ဒီအခန်းထဲ ဝင်လာလဲဆိုတာ မေးစမ်းပါ”

ဇော်နီက အနူးညံ့ဆုံး ပြုံးပြရင်း ..

“ကိုကိုမှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး ခွန်သာ၊ အောက်မှာ လူကြီးတွေ အကုန်စုံနေပြီ၊ ဒီမနက် လက်မှတ်ထိုးရမှာ”

“သိပါတယ် သတိထားလောင်းကြီးရဲ့၊ မကြွားစမ်းပါနဲ့”

“ကဲ ... သိရင် ဖယ်ပေးကွာ၊ ပြီးမှ ကိုကိုတို့ တွေ့ကြမယ်လေ”

ကိုကိုက မေခွန်သာနားရွက်ဖျားလေးကို ခပ်ဖွဖွနှမ်းသည်။ အခုနေအချိန်မှာ မေခွန်သာအပေါ်မှာ အရင်လို စိတ်မရှိတော့တာ အသေအချာပင်။ လွယ်လွယ်ရလို့ တန်ဖိုးမထားတော့တာလား။ အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်။ ခက်ခဲတာကို ပိုလိုချင်တာ လူသဘာဝ။ သူရဲ့ အလုံးစုံအာရုံဟာ အထာရဲ့ နဖတ်သန်စင်မှုပေါ်မှာသာ ဖျာန်ဝင်စားလျက်။ မေခွန်သာအပေါ် ဟန်ဆောင်ခြင်းမျှသာ။ ဒါကိုလည်း မေခွန်သာက ရိပ်မိဟန်တူသည်။ သူ့လည်ပင်းအား လက်နှစ်ဖက်နှင့် ယီးလေးခိုရင်း ..

“ဟင့်အင်း ... အခုပဲ တွေ့ကြမယ်လေ၊ အခုပဲ ချစ်ကြမယ် ကိုကို၊ မေခွန်သာက ချစ်စရာကောင်းတယ်ဆို မေခွန်သာအချစ်မှာ ရုန်းမထွက်နိုင်ဘူးဆို၊ မေခွန်သာနှုတ်ခမ်းတွေက ကိုကိုအတွက် အချို့ဆုံး၊ မေခွန်သာရဲ့ နူးညံ့တဲ့အထိအတွေက ကိုကိုရူးလောက်တယ်ဆို၊ ချစ်တယ် ကိုကိုရယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး မေခွန်သာ”

ဇော်နီ ဘယ်လိုငြင်းရမလဲ မသိတော့။ မေခွန်သာ နှုတ်ခမ်းတွေက သူ့ပါးပြင်တွေပေါ် ရှုပ်တိုက်ပြေးသွားလို့ အခုရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်လိုက်၊ ပါးချင်းပွတ်လိုက်နှင့် လုပ်ဆဲ မယ့် အထိအတွေ့ဟာ သူ့ကို မဆွဲဆောင်နိုင်တော့။ သူက လက်ထု မြှောက်ကာ နာရီကြည့်သည်။ မေခွန်သာက ဒဲဒီလက်ကို ပုတ်ချ ပစ်သည်။ သူ့အနမ်းတွေနဲ့ ညှိမြဲ။

“မေခွန်သာ”

သူ ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ခေါ်သည်။

“အင်း ...ဟင်”

နှုတ်ခမ်းမဖွင့်ဘဲ ထူးပုံက တစ်စုံတစ်ခုကို ယစ်မှူးနေ သလို။

“ဖယ်တော့ ... ကိုကို အရမ်းနောက်ကျနေပြီ”

“နောက်ကျပလေစေ”

“အောက်မှာ မာမီ စောင့်နေတယ်”

“စောင့် .. စောင့်ပေါ့”

ဇော်နီစိတ်ထဲက မာမီကို မျှော်လင့်မိသည်။ မာမီတက်လာ ပြီး သူ့အားခေါ်လျှင် ကောင်းမည်။ မေခွန်သာ ပြဿနာကို ဖြေရှင်း နိုင်မည့်သူက မာမီ။ ဒါပေမယ့် သူ မျှော်လင့်တာ အလကား။ မာမီက အထာအား မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်ရမည်လေ။ ပွဲမစ ခင်ကတည်းက ပြောပြီးသား။

“သား အဆင်ပြေအောင် ဝတ်ခဲ့တော့နော်၊ အထာကို အနားကပ်ထားမှ ဖြစ်မှာ၊ ဒီတစ်ခါ ပျောက်သွားရင် အကုန်တစ်က ပြန်စနေရဦးမယ်”

လို့ ဆိုထားတာကြောင့် မာမီ မလာနိုင်။ သူပြဿနာ သူ ရှင်းဖို့သာ။ ဒီရက်မတိုင်ခင်က မေခွန်သာ ငြိမ်နေတယ်လို့ ထင်သား။ ဒါပေမယ့် သူတို့အစီအစဉ်ကို လက်ခံတယ်လို့ပဲ ယူဆ ခဲ့တာ။ အခုတော့ အချိန်ကျကာမှ...

“မေခွန်သာ ဖယ်တော့ကွာ၊ ကိုကို လက်ထပ်ရတော့ မယ်”

“ဘယ်သူက လက်ထပ်ခွင့်ပြုသလဲ ကိုကို”

“ဟ... မင်းလည်း အကြောင်းစုံသိနေတာပဲ”

“သိတာနဲ့ ခွင့်ပြုတာ တခြားစီပါ”

“မရစ်နဲ့ ခွန်သာ၊ အခုဟာက အားလုံးကောင်းစားဖို့ အတွက် ငါက စတေးပေးရမှာ၊ ဒါကို မင်းနားလည်စမ်းပါ”

“အားလုံးကောင်းစားဖို့”

မျက်ခုံးတစ်ပင့်ပင့်နဲ့ မေခွန်သာက မေးသည်။ ပြီးမှ တဟားဟား ထရယ်သည်။ သူ့မှာသာ အောက်က ကြားမှာစိုးတဲ့ စိတ်၊ အချိန်နောက်ကျနေပြီဆိုတာ သိတဲ့စိတ်နဲ့ ဗျာများနေတာ။ ခွန်သာက သွေးအေးအေးပင် ရယ်တုန်းမောတုန်း။

“တိုးတိုးရယ်စမ်းပါ မေခွန်သာ၊ အောက်က ကြားသွား

၂၄၀

အသံ

ရုပ်ပုံ

မယ်”

“ကြားပါစေ၊ ကြားအောင် အော်မယ့်စကားတစ်ခွန်း
တောင် ရှိသေးတယ်။ ဘာလဲ သိလား။”

မေခွန်သာမျက်နှာက စိန်ခေါ်မှုတွေ အပြည့်နဲ့။

“မေခွန်သာမှာ ကိုကိုနဲ့ရတဲ့ ကလေးရှိနေပြီ”

နားထဲ မိုးကြိုးအစင်းတစ်ရာ ပစ်ချလိုက်သလို။ ဂျိမ်းခနဲ
ဒိန်းခနဲ။

“ဘာ ... ဘာပြောတယ် မေခွန်သာ”

“ဪ ... ဟော် ... ကြားရတာ နားဝမှာ အရသာရှိ
တယ်နဲ့တူတယ်။ ထပ်ပြောပြမယ်။ နားထောင် ... မေခွန်သာမှာ”

“မပြောနဲ့”

သူမပန်းနှစ်ဖက်အား ဆောင့်ခါပစ်ကာ တရကြမ်း။ သူ
လက်ထဲ ရောက်နေတဲ့ မေခွန်သာဟာ အရပ်တစ်ရပ်လို့။ သူ့အခါ
အယမ်းမှာ လှုပ်ရှားလို့။

“မင်းကို ငါ တားဖို့ ပြောခဲ့တယ်လေ၊ မင်းကို ကာကွယ်
ဖို့ သတိပေးခဲ့တယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် ... အရင်က ရှင်သတိပေးတဲ့အတိုင်း
လိုက်နာခဲ့တယ်”

မေခွန်သာက သူ့လက်တွေကို ဖြုတ်ချပြီး ပြန်အော်သည်။

“အခု တမင် မလိုက်နာတော့တာ မေခွန်သာရဲ့ အဦးဆုံး

အပျိုစင်ဘဝကို ရှင်သိမ်းခဲ့တာ၊ ရှင် အညွန့်ချိုးခဲ့တာ၊ စော်ကားခဲ့
တာ၊ ရှင်အခု တာဝန်ယူ၊ ဒါ ရှင့်ကလေး၊ ရှင်နဲ့ရတဲ့ ကလေး”

“မင်းပါးစပ် ပိတ်စိမ်း”

သူက ခပ်ကျိတ်ကျိတ် အော်သည်။ ဒါပေမယ့် မေခွန်သာ
ပြန်အော်သံက စူးစူးရှရှ။

“မပိတ်ဘူး၊ အောက်ကလူတွေ ကြားအောင် အော်မှာ၊
ဒီပွဲ မပျက်ပျက်အောင် ဟောဒီလို့...”

ဇော်နီ မထင်မှတ်ထား။ မေခွန်သာဟာ အနီးစားပွဲပေါ်ရှိ
တရုတ်ကြွေပန်းအိုးကြီးကို အားယူပစ်မြှောက် ခွဲချပစ်ခြင်းပင်။

“ခွမ်း”

ခနဲ အသံကျယ်ကြီး။ ဇော်နီရင်မှာ စိုးရိမ်စိတ်က ဒီဂရီ
အမြင့်ဆုံး ဆောင့်တက်သွားသည်။

“မေခွန်သာ...မင်း”

သူ ဘာမှမသိတော့။ သူ့လက်ထဲက မေခွန်သာဟာ
အရပ်လေးတစ်ရပ်လို့ စွေခနဲ မြောက်ပါလာပြီးနောက်

အခန်း (၂၃)

“ခွမ်း”

တစ်စုံတစ်ခု ကွဲရသောအသံကြီး။ ထိုအသံရဲ့ နောက်မှာ အားပါလှသော နောက်ထပ်အသံကြီး...။

“အုန်း ...အုန်း”

“ဟဲ့ ...ဟဲ့ ... ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ”

ဒေါ်နုနီဟာ အလန့်တကြား ထအော်သည်။ ခေါင်းဆင်းမလာ၍ စိတ်ထင်နေရသည်ကြားထဲ။ ထိုဝရန်းသုန်းကားအထဲ တွေ့ကြောင့် ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်။ ဆတ်ခနဲ ထရပ်ပြီး အပေါ်ပြော တက်ရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ အထာကို သတိရသွားဟန်တူသည်။

“ညည်းပါ လိုက်ခဲ့... အထာ၊ ထ...”

အထာကို မျက်ကွယ်ပြုသွားရမှာ စိတ်မချဘူးထင်ရဲ့။ အထာကလည်း လက်မှတ်ထိုးရန် မြန်မာဝတ်စုံ ကျပ်ကျပ်နှင့်ပင် ဒေါ်နုနီခေါ်ရာသို့ အပြေးအလွှား...။

“ဟဲ့ ... သား ဇော်နီ၊ ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ...ဟင်”

မေးလဲမေး၊ ဒေါ်နုနီက အခန်းတံခါးတွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်သွား

လျှင်

“ဟင်”

ထိတ်လန့်သွားပျက်စရာ မြင်ကွင်း။ မေခွန်သာက ဗီရိုကြီး

ကို မှီကာ ခွေခွေလေးပုံကျနေသည်။ မေခွန်သာ ခေါင်းအောက် ဗီရိုပေါ်၌ကား စေးထန်းနီရဲသော သွေးတို့က စီးကျလျက်။ အန်တီ နုနီသည် နှစ်ဖက်စုံချထားသော ပဝါစလည်း မသိမ်းနိုင်။ ဖရိုဖရဲ ကြီးနှင့်ပင် မေခွန်သာအနား ပြေးသွားပြီး...

“အမလေး ...သမီးလေး၊ ငါ့သမီးလေး ... ဒါဘယ်

ဆို ဖြစ်ရတာလဲ၊ သမီး ...ခွန်သာ၊ မာမီခေါ်နေတယ်လေ သမီးလေး”

မေခွန်သာအား ရင်ခွင်ထဲဆွဲပွေ၊ မေးစေ့လေး လှုပ်၊ ပါး

လေးလှုပ်နှင့် ခေါ်နှိုးနေပေမယ့် မေခွန်သာက နှိုးမလာတော့။ အန်တီ နုနီရဲ့ အော်သံကြောင့် အောက်ထပ်မှ ရှေ့နေကြီးတွေ၊ စည့်သည် တွေပါ ပြေးတက်လာတဲ့ အသံတွေကြားရသည်။ ဒါပေမယ့် အထာ လှည့်မကြည့်နိုင်။ သွေးတွေနဲ့ လူးနေသည့် မေခွန်သာတို့ သားအမိ တို့ပါ ကြောင်ပြီး ငေးနေမိတဲ့အထိ။

“ငါ့သမီး ခေါ်လို့ မရတော့ဘူး၊ မရတော့ဘူး ဇော်နီ”

“မေခွန်သာ ... သမီး ...သမီး”

“အန်တီနန်စီက ကြိုးအော်သည်။ အခန်းထောင့်၌ တွေ့ရသော ကြိုး ရုပ်နေတဲ့ ကိုကိုဇော်နီ။ အန်တီနန်စီခေါ်သံကြောင့် ဆတ်ဆတ် တုန်သွားကာ...”

“နင် ... ငါ့သမီးကို ဘာလုပ်လိုက်လဲ၊ ဘာလုပ်လိုက်လဲ ... ပြော”

“မဟုတ် ... မဟုတ်ဘူး မာမီ၊ အဲဒါ မတော်တဆ”

“ဒါ မတော်တဆလား”

အန်တီနန်စီက ရင်ခေါင်းသံကြီးနှင့် အော်သည်။ ပဝါလေ ဆွဲဖြုတ်၊ မျက်လုံးတွေပြူးကာ လက်သီးနှစ်ဖက် တင်းတင်းဆွဲထားတဲ့ အန်တီနန်စီပုံစံဟာ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်အတိုင်း

“ဟဲ့ ... သားနဲ့ခွန်သာ စကားများကြရင်း တွန်းလိုက်တာ”

“နင် ငါ့သမီးကို သတ်တာ”

“မဟုတ်ဘူး ... သူ့ဟာသူ ဖြစ်တာ”

ကိုကိုဇော်နီကလည်း ပြန်အော်သည်။

“နင်သတ်တာ နင့်ကို ငါပြန်သတ်မယ်၊ နင့်ကို သတ်မယ်”

အန်တီနန်စီက အေးစက်စွာရှုသော အသံကြီးနဲ့ ကြိမ်းကွက်ကာ ဇော်နီထံ ပြေးဝင်လာတာ တဟုန်ထိုး။

“သတ်မယ် ... ဇော်နီ၊ နင် ငါ့သမီးကို သတ်မယ်”

ကောင်၊ နင် သေရမယ်”

“မဟုတ်ဘူး မာမီ”

တခဏချင်း အန်တီနန်စီနဲ့ ဇော်နီဟာ လုံးထွေးလျက်။ ထုရိုက်ကုတ်ဖဲ့နေတဲ့ အန်တီနန်စီလက်တွေအား ဇော်နီက ရှောင်တိမ်းနေရသည်။ ထာဝရရော အန်ကယ်ညိုနဲ့ ဧည့်သည်တွေဟာ ထိုအဖြစ်အပျက်တွေကို မှင်သက်မိပြီး ငေးနေကြတဲ့အထိ။ ခဏကြာမှ သတိဝင်လာကြပြီး...

“ဟ ... ဆွဲပါဟ”

“ဒေါ်နန်စီ ... လွှတ် ... လွှတ်”

“ဇော်နီကို ဟိုဘက်ဆွဲသွား”

ယောက်ျားအား သုံးလေးယောက် ဝိုင်းဆွဲကာမှ လူချင်း တွဲသွားတာ။ ဇော်နီမျက်နှာမှာ လက်သည်းရာတွေ ပွန်းပဲ့ကုတ်ခြစ်ရာမှ ထွက်သော သွေးတွေက အလိမ်းလိမ်း။ ဇော်နီဟာ သူ့မျက်နှာက ထွက်သော သွေးတွေကို အင်္ကျီလက်ဖြင့် ပွတ်ဆွဲရင်း အန်တီနန်စီအား အခဲမကျေသော မျက်လုံးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်သည်။ အန်တီနန်စီကလည်း မခဲ။

“နင် ... ငါ့ကို ဘယ်တုန်းက အဲလိုကြည့်ဖူးလို့လဲ၊ ငါ မွေးစားလို့ လူဖြစ်လာရတဲ့ အကောင်ကများ”

“ကြည့်တယ်ဗျာ ... ဘာဖြစ်လဲ၊ ခင်ဗျားမွေးစားခဲ့တာ အကောင်းမှမဟုတ်တာ၊ ခိုင်းဖို့ မွေးစားခဲ့တာလေ”

“ဟုတ်တယ် .. အခု နင် ငါသမီးကို သတ်တယ်၊ နင့်ကို တရားစွဲပြီး ကြိုးစင်ဦးမယ်”

“ပို့လေ .. ခင်ဗျားရဲ့ မကောင်းတဲ့ အကျင့်တွေလည်း အကုန်ဖော်ထုတ်ပစ်မယ်၊ ခင်ဗျားသမီးလည်း ခင်ဗျားအတိုင်းပဲ အရှက်မရှိ အထိအတွေ့နဲ့ မြူဆွယ်လို့ ဒီလိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာ”

“အို”

အထာက ယောင်ယမ်းပြီး နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်ထားမိသည်။ အန်တီနန်စီရဲ့ ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲကျကာ အရူးမီးပိုင်းဖြစ်နေပုံ။ သွေးချင်းချင်းနီပြီး ဒေါသတွေကြီးနေတဲ့ ဇော်နီ။ ဒါတွေဟာ မမြင်ဘဲ တွေ့နေရတာ။ အထာမှာ အံ့သြလို့ သွေးပျက်လွန်း၍ ခူးတွေခွေညှတ်ကာ လဲပြိုမတတ်။

ထာဝရမျက်ခွံတွေကို တင်းတင်းမှိတ်ချပစ်သည်။ ဒီမြင်ကွင်းတွေကို မမြင်လိုပါ။ ထိုအခါ ထာဝရအာရုံနဲ့ ထင်ဟပ်လာတာက မှန်တော့မျက်နှာနှင့် ကောင်လေးပင်။ သွေးပျက်ချောက်ချက် ဖရာတွေ တွေတိုင်း ထာဝရကို ကာကွယ်ပေးခဲ့တဲ့ ဇရေ...

ဒီအတ္တန္တိယက ဒီတစ်ကြိမ် လာကယ်လှည့်ပါ။

“တကယ် အခက်အခဲတွေလာတဲ့အချိန်ကျရင် သူစိမ်းဟာ တကယ်စိမ်းသွားကြတာပဲ သမီး”

အန်ကယ်ညိုစကားကို အထာ နားထဲကမထွက်။ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ လေပြင်းတိုက်သလို လျင်မြန်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆက်တွဲ အကျိုးဆက်တွေက မလှမပ။ အန်တီနန်စီဟာ ဇော်နီကို တရားစွဲပါသည်။ အမှုခေါင်းစဉ်က လူသတ်မှု။ ဇော်နီကလည်း ဝန်ခံသည်။ မေခွန်သာအား မှုခင်း ဆရာဝန်စစ်ဆေးသောအခါ ...

“သေဆုံးသူမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေခဲ့ပါတယ်၊ သန္ဓေသားအသက်ဟာ ရှစ်ပတ်ကျော်ကျော် ရှိပါပြီ”

ကြီးစွာ အရှက်ရစေတဲ့ ဆေးစစ်ချက်ပါ။ အန်တီနန်စီနဲ့ ဇော်နီတို့ရဲ့ အမှုက လူသတ်မှုဆိုတာထက် တစ်ဦးအားနည်းချက်တွေကို ကျန်တစ်ဦးက ဖော်ထုတ်နေသလို။ အန်ကယ်ညိုရော အထာရော ထိုအမှုမှာ မျက်မြင်သက်သေ။ အထာကတော့ ကိုယ် မြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့အတိုင်း ထွက်ဆိုပေးခဲ့တာပင်။ အထာစိတ်ထဲ ဘယ်သူ့သာ

စေ၊ ဘယ်သူ့နာစေဆိုတာ မရှိတော့။ အခုချိန်မှာ အထာအဖြစ်ချင်ဆုံးက ဒီဟော့နန်းကြီးအား စွန့်ခွာသွားချင်တော့တာပင်။

အထာဆန္ဒကို တားဆီးသူက အန်ကယ်ညို။

“ဒီကိစ္စတွေ ပြီးတဲ့အထိတော့ ခဏသည်းခံပြီး နေပေးပါဦး သမီးရယ်”

“အထာ မေမေ့ကိုလည်း သွားတွေချင်သေးတယ်၊ အန်ကယ်ညို။ အထာတို့ သားအမိ မတွေ့ရတာ တော်တော်ကြာပြီလေ။ မေမေ ထွက်သွားကတည်းကဆိုတော့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ဒီက ကိစ္စတွေမရှင်းရသေးခင် သမီးကို မသွားစေချင်သေးတာ၊ ဇော်နီအမှုကို စီရင်ချက်ချပြီးတဲ့ ကခါ ဒေါ်နန်စီရသင့်ရထိုက်တာတွေ တစ်ခါတည်း ခွဲပေးလိုက်ပါ။ ဒီဟော့နန်းကြီးရဲ့ အရိပ်အောက်က သူ ထွက်သွားပါစေ၊ ပြီးတော့မှ သမီးဆန္ဒရှိရာ နေရာတွေဆီ ခရီးဆက်ပေါ့”

ပြုံးရိပ်ထင်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ အန်ကယ်ညိုပြောသည်။ ထိုအခါ ထာဝရက မလုံမလဲဖြစ်ရသေး၏။ ဟန်ဆောင်ရန် ခဲယဉ်းသော ထာဝရရင်ထဲက အချစ်တွေ အန်ကယ်ညို မြင်နေရပြီလား။ အထာက အချစ်အကြောင်း တွေးမိတိုင်း ဇမျက်နှာကို မြင်ယောင်လာတာအမြဲ။ ထာဝရအကွက်တော့ ချစ်သူမရှိတဲ့ ရာသီဟာ စိမ်းလန်းခြင်းကင်းမဲ့သည်။ အစဉ်သဖြင့် မှုန်မှိုင်းအုံ့ဆိုင်းနေတတ်၏။ ဒါတွေကို ခင်ဗျားသိပါသလား ...။

“ဆိုသော သူ့အမည်ကို တီးတိုးရေရွတ်တိုင်း ပြည့်စုံမှုတစ်ခု ရင်ထဲပြည့်လျှံသွားတတ်၏။ အချိန်တိုင်း၊ နေ့ရက်တိုင်းမှာ သတိရမိတာ သူတစ်ယောက်ပါဆိုလျှင် ...

“အန်ကယ်ညို”

“ပြော ...သမီး”

အထာ မရှက်နိုင်တော့။ ခုနေအချိန်ခါ၌ အန်ကယ်ညိုသည် သူမရဲ့အတိုင်ပင်ခံ၊ သူမရဲ့ အကြံပေးဖော်။ ပြီးတော့ အုပ်ထိန်းသူနေရာ၌ရှိတဲ့သူ။

“ရန်ကုန်ဆင်းမယ့် လူကြိုရှိသေးလားဟင်”

အန်ကယ်ညိုက မျက်မှန်ကို လက်ညှိုးနှင့် တစ်ချက် ယင့်တင်ရင်း ...

“အင်း ... ရှိတယ် သမီး၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဟို ... ဆီ လူကြိုပါးချင်လို့ပါ။ သူနဲ့ တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်ဖို့ ဖုန်းနံပါတ်တွေ ဘာတွေလဲမရှိတော့ အထာရန်ကုန်ဆင်းမယ့်ရက်ကို သူမကို လှမ်းပြောပြချင်လို့ပါ”

“ဒါပေါ့ သမီးရဲ့၊ သူ့ကို ဆက်သွယ်ပြီး ဒီကအကြောင်းတွေ ပြောပြရဦးမှာပေါ့၊ ဒီက အပြောင်းအလဲတွေကို ပထမဆုံး သိသင့်သူက ရာဇဝင်ပဲလေ”

ဦးညိုမင်းက လိုလိုလားလား ထောက်ခံခဲ့ပါသည်။ သူ့အနေနဲ့ ကန့်ကွက်စရာလဲ ရှိမှမရှိတာ။ ရာဇဝင်ကို အခုမှ ဦးညိုမင်း

သိခဲ့တာ မဟုတ်။ ဦးစိုင်းခွန်သာရဲ့ ဆန္ဒကြောင့် သူ့အကြောင်း စုံစမ်းပေးရင်း သိခဲ့ရတာ။ ရိုးသားကြီးစားသော လူငယ်တစ်ယောက် ပေါ့လေ။ နည်းနည်း မာနကြီးတာက လွဲလို့ပေါ့။ ဦးညိုမင်း မှတ်မိပါသေးသည်။ ဦးကျော်ဝင်းနှင့် ရာဇဝင်အကြောင်းတွေ ပြောပြတိုင်း လန်းဆန်းမှုတို့ဖြင့် တက်ကြွနေတတ်သော ဦးစိုင်းခွန်သာ ရဲ့ မျက်နှာကိုလေ။

“သူက ဖအေအပေါ်မှာတောင် မာနပြိုင်ထားတာမျိုး ဦးစိုင်းရေ၊ အရွယ်ရောက်တာနဲ့ သူ့ဟာသူ အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေရှာတာမျိုး၊ မခံချင်စိတ်နဲ့ မာနကတော့ သူ့မျက်နှာပေါ် ထင်းနေအောင် ပေါ်တဲ့ ရုပ်ရည်မျိုး”

လို့ပြောပြတုန်းက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပြီး...

“ယောက်ျားဆိုတာ အဲဒီလို မာနရှိတာ ကောင်းတာပေါ့၊ အကျိုးဆောင်ကြီးရဲ့”

ရာဇဝင်အား ဓာတ်ပုံခိုးရိုက်ပြီး ယူလာပြတုန်းကလဲ...

“အင်း ... ဒီသူငယ်မျက်နှာမြင်ရုံနဲ့ အားရှိစရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဦးကျော်ဝင်းဟာ ကျုပ်ထက် ကံအများကြီး ကောင်းတာပေါ့၊ အားထားရတဲ့ သားတစ်ယောက် အနားမှာရှိနေတာလေ”

“ဇော်နီကလည်း ဦးစိုင်းအတွက် အားကိုးရတာပဲ မဟုတ်လား”

လို့ ရင်ဖွင့်ခဲ့ဖူးသည်။ အဲဒီကတည်းက အိမ်တွင်းနေပြဿနာက ရှုပ်ထွေးစပြုနေပြီ။ ဦးစိုင်းခွန်သာ ကျန်းမာရေးမကောင်း

တော့တဲ့အချိန်မှာတော့ ဦးညိုမင်း အံ့သြစေမယ့် စကားတစ်ခွန်း ပြောခဲ့၏။

“အထူးကို အမွေတွေ အများကြီးနဲ့ ထားခဲ့ရမှာ ကျုပ်စိတ်မချဘူး၊ မြလေးဆိုတာ နဂိုကတည်းက ရိုးအတဲ့ မိန်းမလေ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ရာဇဝင်ဆိုတဲ့ လူငယ်လေးလက်ထဲ သမီးကိုအပ်ခဲ့ချင်တာ”

“ဦးစိုင်း”

ဦးညိုမင်း အထိတ်တလန့် ခေါ်ခဲ့ဖူးသည်။ မထင်မှတ်ထား၍ပါ။ ဒီလိုနက်နဲတဲ့ အကြံအစည်မျိုး ဦးစိုင်းမှာ ရှိမယ်လို့ ဦးညိုမင်း မခန့်မှန်းတတ်ခဲ့။

“ဒါမှလည်းသူတို့အပေါ် ကျုပ်တင်ခဲ့တဲ့ အကြွေးလည်း ကျေသွားမှာ”

ဟူ၍ တဖွဖွ ရေရွတ်ခဲ့တာ။ ကဲ ... အခုတော့ ခင်ဗျား ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတာများ မျက်လှည့်ပြနေသလို။ ဦးညိုမင်း ယုံတောင်မယုံချင်။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ကလေးဆန်စွာ အတွေးပေါက်ရသေးသည်။ ဦးစိုင်းတစ်ယောက် လူလောကကို ကြည့်ရင်း အရာရာကို အကွက်ရွှေ့စိမ့်နေသလားလို့ လေ။

ဦးစိုင်းဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်လာတာ တကယ့် ကွက်တိကိုး...

အခန်း (၂၄)

“ကိုယ့်ကို ရင်ဖွင့်ခွင့်ပေးပါ အထာ”

အထာက ထိုစကားစုလေးကို ကြားယောင်တိုင်း နှုတ်ခမ်းလေး စေ့မရအောင် ပြုံးချင်လာရ၏။ ကြည့်စမ်း ... ဧဟာ အထာအိပ်မက်ထဲအထိ ရောက်လာတာတောင် မရဲရင့်တဲ့သူ။

အပြင်မှာ အဲဒီလို လာခွင့်တောင်းကြည့်၊ အထာက အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် အဲဒီ မဖွင့်ရဲတဲ့ ဧရင်ဘတ်အား ကြိမ်တစ်ရာအထိ ချပ်လိုက်မည်။ အထာနဲ့ ဧ ဒီနေ့မကူးခင် တွေ့ကြရတော့မည်။ အထာကို ဧ ဘယ်လိုကြိုဆိုမလဲ။ ဒီနေ့ရောက်မည်ဆိုတာလည်း ဧထံ လူကြုံပါးထားပြီးသား။

ဧဟာ အထာ ထားရစ်ခဲ့သော ဝက်ဝံရုပ်လေးကို စောင့်ရှောက်ရင်း အထာကို စောင့်မျှော်နေမည်ဆိုတာ ယုံကြည်ပါသည်။ ဇနီးတွေမှ အဲဒီဝက်ဝံလေးရဲ့ နောက်ကျောစစ်ကလေးကို ဆွဲဖွင့်ပြရမည်။ ဒါမှ မာနတွေ ရာဝင်အိုးလောက်ရွက်ရင်း မာန်တက်နေတဲ့

သူ တစ်ခါတည်း ဆွေ့ဆွေ့ခွန်သွားအောင်။

“ဒေါက် ... ဒေါက်... မမလေး”

“လာပြီ”

အထာက မပြေးရုံတမယ် တံခါးကိုဖွင့်ပေးသည်။ အခန်းဝ၌ ရပ်နေသူက အိမ်အကူ မိဆွေ။

“အောက်မှာ ဘာကြီး ရောက်နေပါပြီ၊ ကား အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီတဲ့... မမလေး”

“အိုကေ .. ငါ ဆင်းလာပြီလို့ ပြောလိုက်”

အထာက အဖြူရောင် ဂျက်ကန်ခါးအတိုလေးကို အပေါ်က ထပ်ဝတ်သည်။ တီရှပ်အနက်၊ အပြာဖျော့ဖျော့ဂျင်းပင်(နံ)အကျပ်နဲ့ ထာဝရ ဝတ်စားထားပုံက တော်ဝင်မဆန်ပေ။ ရှိပါစေ။ အထာ ချစ်သူဟာ တီရှပ်နဲ့ ဂျင်းပင်(နံ)တွေသာ နှစ်ခြိုက်တတ်သူမို့လေ။ အထာက သူ့အကြိုက်အတိုင်းသာ ဝတ်ဆင်လိုပါသည်။ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် တစ်ဘဝလုံး သူ့အကြိုက်အတိုင်း ဖန်ဆင်းခွင့်ပေးရန် တောင် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားကိုး။

ထာဝရ အတန်ငယ်ရှည်လာပြီဖြစ်တဲ့ ရွှေညိုရောင်ဆံပင်တွေကို ဝဲခနဲခါပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့သည်။ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ အန်ကယ်ညိုက အသင့်စောင့်လျက်။

“သွားတော့ ... သမီး၊ မန္တလေးအထိ ဆင်းရဦးမှာ၊ ကိုယ်က လေဆိပ်ကို ကြိုရောက်နေတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ ဟို

ရောက်ရင် အန်ကယ်ညို့ဆီ ဖုန်းခေါ်ဦး”

“ဟုတ် ... သွားပြီ အန်ကယ်ညို့”

“အေး ... အေး၊ သမီးရဲ့ ခရီးစဉ် ချောမွေ့အောင်ပြော ပါစေကွယ်”

အထာက ထိုဆုတောင်းကို လက်တောင်မခံချင်။ ချစ်သူ ဆီသွားမယ့်ခရီးဟာ မချောမွေ့စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိ။ ထာဝရ ကားပေါ်တက်တာနဲ့ ငြိမ်းခနဲ ကားက မောင်းထွက်ပြီ။ ရင်းနှီးပြီး သား ရှုမျှော်ခင်းတွေက အထာကို တခမ်းတနား နှုတ်ဆက်နေ သယောင်။ ထာဝရ MP4 ကိုဖွင့်ပြီး နားကြပ်တပ်လိုက်သည်။ မျက်ဝန်းတို့ကို မှိတ်ချတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် သီချင်းသံလေးက စီးမျောပင်ရောက်လာ၏။

“နင်လေ လိုချင်တယ်ဆို အကုန်ယူသွား ××× မင်း အတွက် ငြိုငြင်တယ်ဆိုတာ ဒီမှာမရှိ ××× ဆိုချင်တယ် အချစ် သီချင်းလေး တစ်ပုဒ်ပေါ့ ××× မင်းလေး နားဆင်ကြည့်×××”

အဲဒီ သီချင်းထဲကလိုပါပဲ။ မင်းအတွက်ဆို ငြိုငြင်စရာ မရှိပါ ချစ်သူ...။

◆ ◆ ◆

အချစ်ဆိုတာ တခမ်းတနား ကိုးကွယ်ရမယ့်အရာဆို..
ငါ့နှလုံးသားကို ပလ္လင်ပေါ်တင်ထားပါ
မင်းစိတ်ကြိုက် စီရင်ခွင့်ရှိပါတယ်
တစ်ခုတော့ ဆန္ဒပြုပါရမေ ချစ်သူ
စီရင်ချက် မချခင်မှာ
မင်းမျက်စိတောင်ယှားပေါ်တင်ရေးအပ်ခွင့်လေး ...
ခါလေးတော့ ခွင့်ပြုပါ...။

◆ ◆ ◆

“ဇေ”

ဇေအိမ်ပေါ် ရောက်တဲ့အထိ လူသူအရိပ်အယောင် မမြင်

ရ။

“ဇေ ... ကိုဖိုးထိန်”

ထာဝရ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ခေါ်သည်။ သူမ ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ဖူးသောအိမ်ဟာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းဖြင့် သူစိမ်းဆန်နေသလို အိပ်ခန်းတွင်းမှ ဖြတ်လျှောက်လာသည့် ခြေသံပါးပါး၊ ခြေသံလည်း ဆုံးရော လူက အရိပ်ထင်လာသည်။ ဒါပေမယ့် ထာဝရ မျှော်လင့် ထားသူမဟုတ်သလို ရင်းနှီးခဲ့သူလည်း မဟုတ်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲရှင်”

ဆံပင်တွေက ခါးထိအောင်ရှည်သည်။ ချပ်ကပ်စွာ ဝတ် တားတာက မြန်မာဝတ်စုံ။ အစိမ်းနုပေါ် အဖြူပွင့်လေးတွေ ကြဲ ပက်ထားသည့် ဝတ်စုံမို့ မြင်ရသူအပေါင်းကို ရင်အေးစေသည်။ အထာက ထိုအမျိုးသမီးအား စုန်ချည်ဆန်ချည် အကဲခတ်ပြီးမှ

“ဇေ ... အဲ ရာဇဝင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့”

“ဪ... ဇေ ဧည့်သည်ထင်တယ်၊ အထာဆိုတာလား”

ယဉ်စစ်မျက်ဝန်းတွေနဲ့ မေးလာသူကို အထာက ခေါင်းပဲ ညှိတ်ပြလိုက်သည်။ ထာဝရ ရင်ထဲမှာတော့ မေးခွန်းတွေက ပဲ့တင် ရိုက်လျက်။ ဒီမိန်းမက ဘယ်သူလဲ။

“ထိုင်ပါဦး၊ ဇေ ပြောသွားတယ်၊ ဒီနေ့ အထာလာလိမ့် မယ်တဲ့၊ အထာကျေးဇူးတွေ သူ့အပေါ် အများကြီးရှိတယ်တဲ့၊ တို့ကို ဧည့်ဝတ်ကျေဖို့ ပြောသွားတာ အကြိမ်ပေါင်းကို မနည်းတော့တာ”

ဖော်ရွေသော အပြုံးဟာ ထာဝရရင်ကို ရှို့နေတဲ့မီးနယ်။

“ဇေ မရှိဘူးလားဟင်”

“အင်း ... မရှိဘူး အထာရဲ့၊ ကားလက်မှတ်သွားဖြတ် တယ်၊ ခဏထိုင်ဦးနော်၊ တို့က ဧည့်သည်အတွက် ဧည့်ခံဖို့အဆင် သင့် ပြင်ထားပြီးသား၊ သွားယူရဲ့ပဲ”

“မယူပါနဲ့တော့”

အထာ တားမြစ်သံကြောင့် နေရာမှာပြန်ထိုင်သည်။ နောက် ကျောမှ ဆံပင်ရှည်တွေကို ပခုံးကျော်ဆွဲယူကာ ရင်ဘတ်ရှေ့ချ လိုက်ပုံက မိန်းမဆန်လွန်းလှ၏။

“ဒီက အစ်မက ...”

“တို့က သက်ထားပါ”

“ဪ... ဇေဆီ လာလည်တာလားဟင်”

ရိုင်းတယ်ထင်ချင်လည်းထင်၊ အထာ ယဉ်ကျေးသလို
ဟန်မဆောင်ချင်တော့။ သက်ထားဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကတော့ အထာ
မေးခွန်းကို နားလည်သလိုနဲ့ ပြုံးရင်း ...

“တို့က ဇနီးမောင်မယ်တပါး”

“လာခေါ်တာ”

“အင်းလေ ... တို့က နိုင်ငံဝန်ထမ်းဆိုတော့ အလုပ်တာ
ဝန်ကျတဲ့နေရာမှာ နေရတာ။ ဒီတစ်ခေါက်ပြန်လာတာ ဇနီး တစ်ခါ
တည်း လက်ထပ်ပြီး သူကလည်း လိုက်ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ခေါ်သွား
မလို့၊ အဲဒါကြောင့် သူ လက်မှတ်သွားဖြတ်တာလေ”

သက်ထားရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ စကားတွေက ထာဝရ
နားထောင်စရာမျိုး ထွက်ပေးချို့။ “ဇနီး တစ်ခါတည်း လက်ထပ်
ပြီး...”တဲ့။ ဇနီးက လက်ထပ်လိုက်ပြီလား။ အထာကို မစောင့်ဘူး
လား။

ထာဝရမေးခွန်းတွေ ရင်ထဲမှာ မချိမဆုံ။ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း
၍ နှုတ်ခမ်းသားတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်ရုံလားသည်။ ဆုံးရှုံးမှုထဲ
အပူလုံးကြီးတစ်လုံးကို မြို့ချထားသလို။ ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ်တိုင်း
ဆောင့်နေတဲ့ ဒဏ်ရာဟာ အသည်းကွဲခြင်းလား။ မယုံနိုင်ဘူး--
ဇနီးရယ်။ ရှင်ပေးခဲ့တဲ့ ကြင်နာခြင်းတွေ၊ ယုယခြင်းတွေအားလုံး
က ဒီလိုမျက်သိမ်းလို့ ရသလား။ တစ်ခဏချင်းမှာလေ....။

အထာက ကျလုဆဲဆဲ မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်ရှည်

တွေနှင့် ရိုက်ပုတ်မောင်းနှင်ပစ်၏။ ပြီးမှ အပြုံးတစ်ပွင့်ဖန်တီးသည်။
အပြုံးတုဟာ မလှိုက်လှဲပေမယ့် ခပ်မဲ့မဲ့ဖြစ်နေမှာ အသေအချာ။

“ဇနီးက အထာကိုတောင် အသိမပေးဘူး”

“ဒီအတွက် ဇနီး ကိုယ်စား တို့ကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်
အထာရယ်၊ ခွင့်ရက်က မရှည်တော့ ပြုန်းစားကြီး လက်ထပ်ရတာ
မို့ပါ။ ဟိုးအရင်က တို့ဘက်က အဆင်ပြေတော့ ဇနီးက အချိန်မပေး
နိုင်ဘူးလေ၊ ဦး ရှိတုန်းကဆို တို့နဲ့လက်ထပ်ပြီး ဦးကိုထားခဲ့ရမှာ
စိုးလို့တဲ့၊ လက်ထပ်ဖို့ နောက်ဆုတ်ခဲ့တာပဲ ကြည့်တော့၊ သိတယ်
မဟုတ်လား၊ ဇနီးက သူ ထင်ရာမြင်ရာ လုပ်တတ်တဲ့ တကယ့်
တစ္ဆေထိုးသမား”

သက်ထားရဲ့ လဲလဲလေးပြုံးပြီး ပြောနေပုံက ချစ်စနိုးပုံစံ။
ဇနီးအပေါ်ထားတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေ ပေါ်လွင်ပါသည်။ အထာက ဆတ်
ခနဲ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံမိသည်။ သိတာပေါ့။ သူဟာ တကယ့်
တစ္ဆေထိုးသမားဆိုတာ။ အထာဆီမှ တစ္ဆေထိုး သိမ်းပိုက်သွားတဲ့
အရာတွေထဲမှာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ၊ ပါးလေးတွေ၊ နောက်ဆုံး နှလုံး
သားပါ အရယူသွားခဲ့တာ။

တွေ့ရင်းနဲ့ အထာက မတ်တပ် ထရပ်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်
ငိုမိပါက မျက်ရည်တွေ ထိန်းလို့ရမည်မဟုတ်တော့။ သက်ထား
ကတော့ သူမကို အလွန်တကြား မော့ကြည့်ကာ

“သွားတော့မလို့လား အထာ၊ ဇနီးကို စောင့်သွားပါဦး”

“မစောင့်တော့ပါဘူး အစ်မရယ်”

ရှိက်သံမပါအောင် ထိန်းထားသည်။ ဒါပေမယ့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုက ထာဝရ စကားသံထဲမှာ ပျော်ဝင်ဆဲ...။

“သူလာရင်သာ အထာ နှုတ်ဆက်သွားတယ်လို့ ပြောပေးပါ၊ ဒါက”

အထာက လက်သူကြွယ်၌ စွပ်ထားသော စိန်တစ်ဖွင့် မြှုပ် ရွှေမောင်းကွင်းလေးကို သက်ထားထံ ကမ်းပေးရင်း

“ဇတို့အတွက် အထာလက်ဖွဲ့ပါ၊ အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေနော်၊ အထာ စိတ်ရင်းနဲ့ ဆုတောင်းပေးခဲ့ပါတယ်”

“စိတ်ရင်းနဲ့ ဆုတောင်းပေးသတဲ့လား အထာရယ်”

အားလုံးကြားနေရပါသည်။ ထာဝရ နောက်ဆုံးလတ်ဆောင် ဝက်ဝံရုပ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေထားရင်း နားစွင့်နေခဲ့တာ။ အိမ်ကလေးက သိမ့်ခနဲ လှုပ်ခါသွားသည်။ ဇ ရင်ထဲမှာပါ ခါယမ်းသွားသလို။

မေ့မရနိုင်သည်က တစ်စိတ်၊ ကိုယ့်ချစ်ခြင်းကို နေ့စဉ် ဖြေသိမ့်သွားခဲ့သည်ဆိုတဲ့ နာကြည်းစိတ်က သပ်သပ်။

ထာဝရကိုတွေ့ရလျှင် နှလုံးသားဟာ မမာကျောနိုင်။ သူ့အလိုကျ အသုံးတော်ခံရန် အသင့်ဖြစ်နေတဲ့ ဇချစ်ခြင်းတွေကြောင့် ဇ ပုန်းရှောင်နေခဲ့တာ။ မင်းအတွက် ချွေးသိပ်ဖြေသိမ့်စရာ ရင်ခွင်တွေ အစားထိုးဖို့ လွယ်ပါတယ် ကောင်မလေးရယ်။

ငါ့အတွက်တော့ တစ်သက်မှာတစ်ခါပဲ ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဒီနှလုံးသားကို သိမ်းခွင့်ပြုပါ။ မင်းငွေကြေးဥစ္စာတွေနဲ့ မခြယ်လှယ်ပါနဲ့တော့။

“ပြန်သွားပြီ ...ဇ”

ဇ သက်ပြင်းတစ်ချက် ပစ်ချသည်။ ဒါပေမယ့် ရင်၌ လေးလံတာတွေ ပါမသွား။

“ကူညီတာ ကျေးဇူး မသက်ထား”

“ရပါတယ် ဇရယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ ကူညီမိတာ မှားများသွားပြီလားလို့”

“ငါလဲ အဲဒီလိုပဲ ထင်တယ် ဇ၊ သူ့လက်ထပ်ပွဲ ပျက်သွားတာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းဆီ ပြန်လာတာပေါ့”

“သူ လက်ထပ်တဲ့အတွက် ငါ စိတ်နာတယ်၊ မင်းထင်ချလား ဖိုးထိန်”

ဖိုးထိန် မဖြေ။ ပဟေဠိဆန်တဲ့ ခံစားမှုတွေအတွက် ဇအပေါ် ဖိုးထိန် လိုက်မမှီတော့တာ အမှန်။

“ငါ့ကို သူ တစ်ချိန်လုံး လှည့်စားခဲ့တယ်”

ဇက မေးကြောကြီးတွေ ထောင်ထလာတဲ့အထိ အံ့ကြိတ်ရင်း ပြောသည်။ ဇ ရင်ထဲက အစိုင်အခဲကို ဖိုးထိန်ရိပ်မိသည်။ ဒါပေမယ့် ထုထည်ကြီးမားစွာ အံ့ဖွဲ့တာမျိုးကို ဖိုးထိန်မကြိုက်။ ပြောပြန်တော့လည်း ဒီကောင်က လက်ခံမှာတဲ့လား။

“ဒါကတော့ သူ အခက်အခဲရှိလို့ နေမှာပေါ့”

“အဆိုးဆုံးက ငါ့ရင်ခွင်ကို ခဏခိုလှုံစရာလို့ သဘောထားသွားတာပဲ။ သူ့နှလုံးသားအတွက် ငါ့ရင်ဘတ်က ကြေးကြီးပေးရတဲ့ ဟိုတယ်ပေါ့။ နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားပြီးမှ ခွင့်မတောင်းဘဲ ပြန်လာတာကို လက်ခံရအောင် ငါ့ရင်ခွင်က သုံးရာသီ မပြတ်ဖွင့်ထားတာမှ မဟုတ်တာ”

“စကားသံတွေထဲမှာ နာကြည်းရိပ်တွေနှင့်။ ဒါပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ချစ်စိတ်က မကွယ်သေး။ သက်ထားက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ရင်း ဇေကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ ...

“ရှေ့ ...ဒါလေး ပေးသွားတယ်”

ထာဝရပေးသွားသော လက်စွပ်လေးကို ဇေ လက်ထဲ ထည့်ပေး၏။ နာကြည်းစိတ်ကြောင့်လား၊ မစွန့်ရက်လို့လား မသိ။ ဝက်ဝံလေးရော လက်စွပ်လေးပါ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ဇေကိုကြည့်ပြီး ဖိုးထိန် မသက်မသာ ရေရွတ်မိတာက...

“မင်းတော့ အချစ်အတွက်နဲ့ ရူးပြီ ...ဇေ”

အခန်း (၂၅)

“အန်ကယ်လာတာ ဒီတစ်ကြိမ် နောက်ဆုံးပါပဲ မောင်ရင်”

အထာ .. ဇေ ထံမှ ထွက်သွားပြီး တစ်လတင်းတင်းပြည့်သောနေ့။ ထိုနေ့မှာ ရှေ့နေကြီး ရောက်လာတာဖြစ်သည်။ အရင်တစ်ခါကလိုပဲ ဖိုင်တွဲတစ်ထပ်နှင့်။ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ဇေ ရင်ကွဲစေမည့် စကားအချို့ အပိုလက်ဆောင်အဖြစ် ပါလာခဲ့၏။

“ဒါ ... မောင်ရင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပါ”

ရှေ့နေကြီး ထပ်ပြောလာခဲ့သည်။ ဇေတော့ ရင်ကွဲမှာ ကျနေတဲ့ ဝေဒနာနဲ့ ဘာကိုမှ သိပ်ဂရုမစိုက်ချင်။ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်နေသော လောကကြီးအား အရွံ့တိုက်ချင်စိတ်၊ ငွေကြေးနေဥစ္စာ ပြည့်စုံသူတို့အား မထိမဲ့မြင် ပြုလိုစိတ်တို့က အင်အားကြီးသော မှန်တိုင်းတစ်စင်းအလား။ ဇေ၊ မျက်တောင်ဖျားတွေကို မှေးစင်းပစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တွန့်တွန့်ကွေး၍ ပြုံးသောအခါ ဇေ အသွင်က

ယဉ်ကျေးမှုမရှိသော အရိုင်းအစိုင်းကောင်နယ်။

“ကဲ ... အကြောင်းပြချက်လေးပေးပါဦး ရှေ့နေကြီး”

“ဘာကိုလဲ”

“ဒီစာချုပ်တွေကို ကျွန်တော့်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ဆိုပြီး ကြွေးကြော်လာပေးနေရခြင်းရဲ့ အကြောင်းပြချက်”

“ဦးစိုင်းခွန်သာ မဆုံးခင်ကတည်းက မောင်ရင်အတွက်ဆိုပြီး...”

“ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီး ပြန်မဖွင့်စမ်းပါနဲ့၊ နားထောင်ရတာ ရိုးလွန်းလို့၊ ကျွန်တော်ကပဲ ခေါင်းစဉ်တပ်မေးမယ်၊ ဒီပိုင်ဆိုင်ခွင့်တွေဆိုတာ ...”

ဇေ၊က စကားစကို တမင်ဖြတ်သည်။ ပြီးတော့မှ ရှေ့နေကြီးကို စိုက်ကြည့်တာ စူးစူးရဲရဲ။

“အမေအတွက် ပေးတဲ့ လျော်ကြေးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ တစ်ပင်တိုင်ထိပ်ထားလေးအတွက် စောင့်ရှောက်ရတဲ့ အဖိုးအခလား”

“မောင်ရင် မှားနေပြီ”

ရှေ့နေကြီးက တုန်ရီစွာ ထပြောသည်။ ဇေ၊ကတော့ ပျက်ယွင်းသွားတဲ့ ရှေ့နေကြီးမျက်နှာကို တစ်မိမိမိအရသာခံ ကြည့်နေမိ၏။ ဇေ၊အတွက် ရင်ကွဲနာကျစေမည့် စကားတို့က အဲဒီမှာ စကြားရတာပင်။

“မောင်ရင် ... အန်ကယ်တို့အပေါ် တစ်မျိုးထင်နေပြီ”

“ကျွန်တော် မှားရတဲ့ အကြောင်းကို လိုတိုရှင်းပြောပါ”

ရှေ့နေကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချသည်။ ပြီးတော့ ဇေ၊ကို စိုက်ကြည့်တာ အကြာကြီး။ အဲဒီအကြည့်တွေထဲမှာ ရှုံ့ချပြစ်တင်ခြင်းတွေ များပြားစွာ။

“ဦးစိုင်းခွန်သာဟာ မင်းသတင်းကို အမြဲနားစွင့်ခဲ့တာပါ။ အကူအညီပေးဖို့ အခါခါကြိုးစားတယ်၊ ဦးကျော်ဝင်းက လက်မခံခဲ့ဘူး၊ အဲဒီအဖြစ်ဟာ မင်း လူမှန်းမသိခင်ကတည်းက၊ အခု မင်းကိုပေးမယ့် ဒီဟိုတယ်တွေ စတင်တည်ထောင်ကတည်းက၊ ရာဇဝင်ဆိုတဲ့အမည်နဲ့ တည်ထောင်ခဲ့တာ၊ စာချုပ်က သက်သေအနိုင်အမာပါ မောင်ရင်၊ ဒီစာချုပ်ထဲမှာပါတဲ့ ခုနှစ်ကိုကြည့်ရင် မင်း တစ်နှစ်သားလောက်မှာ ဒီဟိုတယ်တွေဖြစ်မြောက်ခဲ့တာပါ။ ဒါဆို မင်းအမေအတွက် လျော်ကြေးလို့ပြောတာ ရင့်သီးလွန်းတာပေါ့၊ မင်းအတွက် ထူထောင်ပေးခဲ့တာပါ၊ ခု အမှားလုပ်၊ အခု လျော်ကြေးပေးတဲ့ စနစ်မျိုးမဟုတ်ပါဘူး၊ စေတနာအရင်းခံတဲ့ ပေးဆပ်မှုမျိုးပါ”

ရှေ့နေကြီး အဆင်သင့်ဖွင့်ပြထားတဲ့ စာချုပ်။ ဟိုတယ်တည်ဆောက်ရေး၊ မြေနေရာ ရောင်းဝယ်ရေးစာချုပ်၊ ဟိုတယ်တည်ဆောက်တဲ့ခုနှစ်ဟာ ဇေ၊က တစ်နှစ်သာ ငယ်သည်။ ဇေ၊ခက်ထန်မာကျောသောစိတ်က ဖျတ်ခနဲ လျော့ပြောင်းသွားတော့

မလို။ ဇနီးတစ်ယောက်ကို တင်းတင်းပြန်စေသည်။ နူးညံ့ပြောင်းလဲလွယ်သော နှလုံးသားကို ဇနီးအလို မရှိ။

“အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်ပေးရမှာလား။”

“မလိုပါဘူး မောင်ရင်၊ မစော်ကားရင် ရပါပြီ၊ တကယ်တော့ ဒီပွဲမှာ နိုင်သွားတဲ့သူဟာ မောင်ရင်ပါ။”

“ဘာဗျ ... ဘယ်လို၊ ဟား ..ဟားဟား။ တော်တော်ရယ်စရာ ကောင်းတာပဲ၊ အမေတစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးချာဘဝတစ်လျှောက်လုံး တစ်ခြမ်းပဲမေတ္တာနဲ့ မပြည့်စုံခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော်က နိုင်သွားတယ် ဟုတ်လား၊ ရှေ့နေကြီး ပြောလည်းပြောတတ်ပါ မေ့ချာ၊ ဒါကြောင့်လည်း ဝတ်လုံတော်ရမင်း ဦးညိုမင်းဆိုပြီး နာမည်ကြီးတာနဲ့တူတယ်။”

ဇနီးက ခန်းခန့်ရယ်ပြီး ပြောသည်။ ရှေ့နေကြီးကတော့ တည်ကြည်လေးနက်စွာပင် ...

“မဖန်တီးဘဲ ဖြစ်သွားတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုနဲ့ ဖန်တီးပြီး တစ်ကမ္ဘာပေးလိုက်တဲ့ ဆုံးရှုံးမှု၊ ဘယ်သူ့ရှုံးမလဲ၊ မောင်ရင်က ဖန်တီးခဲ့တာပါ။ အဲဒီအတွက် အထာ ရှုံးသွားခဲ့တယ်။”

“အဲဒါ တန်ရာတန်ကြေးပဲလေ၊ သူ ကျွန်တော့်တို့ တစ်လျှောက်လုံး လှည့်စားခဲ့တာ။”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ မာနတွေ အမြဲထမ်းပိုးထားတဲ့ မောင်ရင်အကြိုက်ကို သူ လိုက်ခဲ့တာပါ။”

အဲဒီစကားဟာ ရုတ်တရက် အလစ်ဝင်တိုက်ခံရတဲ့ သူလို။ ဇရင်ဘတ်တွေ အောင့်တက်သွားသည်။ အသက်ရှူမှု တိမ်ခန့် ရပ်သွားသည်။ ရုပ်မသွားတာက နားထဲက ကြားမိနေတဲ့ စကား။ မာနတွေ အမြဲထမ်းပိုးထားခဲ့တဲ့ ဇနီးအကြိုက်ကို ထာဝရလိုက်ခဲ့တာ အမှန်လား။

“ပြန်စဉ်းစားပါ ရာဇဝင်၊ အကူအညီလိုတိုင်း ရောအောင်ဆိုပြီး ပေးတဲ့စေတနာတွေကို မင်း လက်ခံတတ်ရဲ့လား၊ မင်း လက်မခံတတ်လို့ အထာက လှည့်ကွက်တွေ သုံးခဲ့ရတာပါ၊ မင်းက ခဲ့တဲ့ ဇာတ်၊ ဆက်အရှိန်တက်အောင် ငါက ပံ့ပိုးရတဲ့သူ။”

“ဦးစိုင်းခွန်သာ ဆုံးတာကျတော့ရော သူ ဖုံးကွယ်ထားတာ။”

“မဖုံးကွယ်လို့ ရမလား၊ မင်းရဲ့ အဓိကပစ်မှတ်က သူ အဖေ၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက မင်းက ငွေကြေးတပ်မက်သူ အဖြစ်ရပ်တည်ခဲ့တာလေ၊ သူ့ဘဝလေး လုံခြုံဖို့အတွက် မင်းဖြစ်စေချင်သလို ဟန်ဆောင်ခဲ့တာ သူ့အမှားလား၊ သူ့နေရာမှာ မင်း ဆိုရင်ရော...”

ဇနီး ချော့ပစရာ စကားလုံးတို့ ကွယ်ပျောက်ကုန်၏။ အဲဒီတုန်းက အရိပ်တွေဟာ တရွေ့တစ်ကောင်အလား ဇနီးကို ခြိမ်းခြောက်လို့။

“မင်းကို အလကားပေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မင်းအဖေ နဲ့ အဆက်အသွယ်ရရင် ငါ ပြန်တောင်းမှာ။”

“စိတ်ထဲက မပါ။ ဒါပေမယ့် ဇနီးဖျားမှ အမြဲထွက် တတ်တဲ့စကား။ ထိုစကား အပြောခံရတိုင်း ညှိခန်ဖြစ်သွားတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို သတိရမိပြန်သည်။ ထိရှခြင်းက ရင်မှာဖြစ်ထွန်း လျက်...”

“လက်ထပ်ပွဲ ပျက်ခဲ့တာလည်း ကံဖယ်လို့၊ အဲဒီ လက်ထပ်ပွဲ ဘယ်သူကြောင့် လက်ခံရတာလဲ၊ ထပ်ပြောရရင် ဒီတစ်သက် မင်း တရားခံဘဝက လွတ်လမ်းမရှိဘူး ရာဇဝင်”

သူ ...ရှေ့နေကြီးကို ငေးနေမိတာ ဒီအတိုင်း။ ဆက်ပြော လာမည့် စကားတို့ကို တောင်းဆိုနေတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့၊ ရှေ့နေကြီး က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း ...

“မင်းကြောင့် လက်ခံခဲ့ရတာပဲ၊ မင်းကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဒုက္ခပေးမယ်လို့ အကျပ်ကိုင်ခဲ့လို့၊ အထာက မင်းအစား သူ့ဘဝကို စတေးခဲ့ရတာ၊ ကျုပ်ပြောတဲ့စကားတွေ မယုံရင် အခုဇော်နီကို အကျဉ်းထောင်မှာ သွားတွေ၊ အားလုံးမေးလို့ရတယ်၊ မင်းအတွက် သူ အများကြီး ငဲ့ညှာခဲ့တာ၊ သူ့ဘဝတောင် အဆုံးရှုံးခံတဲ့အထိဆို ရင် ငါ စွပ်စွဲခဲ့တာ မှားလား၊ ဒီပွဲမှာ မင်းက အောင်နိုင်သူဆိုတာ လေ”

“ဇနီးက အာစေးထည့်ထားသည့်အလား။ သူကပါ တွေ့မခင်သက်နေမိတာ တကယ့်ကျောက်ရုပ်။ ရှေ့နေကြီးကတော့ ဇေရှေ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်စာချုပ်တွေ ထိုးပေးရင်း...”

“သူများရဲ့ စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုပေးပါ၊ အထာက လဲ မှာလိုက်ပါလား၊ မင်းအတွက် သူ့ရဲ့နောက်ဆုံး လက်ဆောင် ဝက်ဝံရုပ်ထဲမှာပါတဲ့၊ ကဲ ... ခွင့်ပြုပါဦး”

ရှေ့နေကြီးက ထရပ်သည်။ “သတိဝင်လာ၏။ ဝန်းခနဲ ထရပ်ပြီး ရှေ့နေကြီးကို ပိတ်ရပ်သည်။ ရင်ဘတ်နှင့်နှုတ်ဖျား အချိုး တူစွာ ချိတ်ဆက်မိတဲ့ မေးခွန်းက...

“အထာ အဘယ်မှာလဲ”

ရှေ့နေကြီးက “ကို ရီစေစွာကြည့်သည့်။ ပြီးမှ တစ်လုံး ချင်း ပြန်ဖြေတာက...

“အဲဒီမေးခွန်းရဲ့ အဖြေကို ငါလည်း သိချင်နေခဲ့တာ”

“နည်းသားက ရင်ဘတ်ထဲ ကျည်တစ်တောင့်အလား။ ဒိုင်းခနဲ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟီးပြီး ပေါက်ကွဲသွားသည်။ ရှေ့ နေကြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတာနဲ့ “ဝက်ဝံရုပ်ကို ဆွဲထုတ်လာ သည်။ “ပုံစံက တကယ့် ကမ္ဘာ့ကျေးဇူးတင်။ အထာပေးသွားသည့် “အတွက် နောက်ဆုံး လက်ဆောင်ကို သူ သိချင်ပါသည်။

ထာဝရရဲ့ ဝက်ဝံရုပ်လေးဟာ “လက်ထဲ၌ လိမ့်နေတာ အခါမလပ်။ “အရုပ်နောက်ကျောရှိ ဇစ်ကိုဖွင့်ချ၏။ ဓာတ်ခွဲနဲ့ ဝါယာကြိုး သွယ်ဆက်ထားတာကို ဆွဲထုတ်သည်။ ဝက်ဝံရုပ်ထဲ သွတ်သွင်းထားသော အဆာပလာတွေနှင့်အတူ လက်တစ်ဝါးစာ အိတ်ရှုံ့လေးတစ်လုံး။

“အလျင်စလို ဆွဲထုတ်သည်။ အိတ်လေးကို ကြမ်းပြင် ပေါ်ခါချ၏။ ဝေါခနဲ သွန်ကျလာတာက တဖျတ်ဖျတ်လက်နေတဲ့ စိန်ပွင့်များ။ အကြီးအသေး အရွယ်စုံ စိန်ပွင့်တွေက ဇကို လှောင် ပြောင်နေသည့်နယ် ...။”

“အ...ထာ”

“ရင်ကွဲစွာ အော်ခေါ်မိပြီ။ မင်း ပေးခဲ့တဲ့ လက်ဆောင် ဟာ ဒါတွေလား အကာ။ ဟင့်အင်း ငါ့အတွက် မလိုအပ်ဘူး။ ငါ့အတွက် အလိုအပ်ဆုံးက မင်း ဆိုရင် မင်းဘယ်မှာလဲ အထာ။”

“ငါးနှစ်ခန့် ကုန်သွားပြီးတဲ့နောက်”

“ငါ ... မလိုက်တော့ဘူး၊ မင်းတို့မိသားစုပဲ သွားလေ၊ အလှူငွေ ငါ ထည့်လိုက်မယ်”

“ဟေ့ကောင် ငါက အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဘူး၊ လိုက်ခဲ့စမ်းပါကွာ၊ အရင်ကတည်းက မိဘမဲ့ဂေဟာတွေ၊ နေကလေးထိန်းကျောင်းတွေအတွက် မင်းပဲ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လှူပြီးတော့ မင်း ကျင့်ပေးလို့ ငါပါအကျင့်ပါနေပြီ၊ မူကြိုမြင်ရင် မနေနိုင်ဘူး အဟာရအတွက် ငွေလှူလိုက်ရမှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသလိုပဲ နော် ... သက်ထား”

ဖိုးထိန်က ဇနီးမှ သက်ထားကို အပြုံးနဲ့ လှည့်မိသွားသည်။ ဇရင်ကတော့ နာကျင်ခြင်းတွေ ဆွတ်ပျံ့လို့။ အချိန်တွေ ကြာတာနဲ့အမျှ တမ်းတစိတ်က လျော့မသွား။ ထပ်တူအချိုးကျအား ဒါပေမယ့် မျှော်တိုင်းဖြစ်လာတော့ အားက လျော့ချင်သည်။ အခုချိန်မှာ ဇ၊အရွယ်ဟာ အသက်သုံးဆယ်။ အောင်မြင်သော ဟိုတယ်နှစ်လုံးပိုင်ရှင်။ တည်ငြိမ်မှုရပေမယ့် ထာဝရနေ့ပတ်သက်လျှင် မရင့်ကျက်သေး။

“တစ်နေ့ကျရင် အထာက နေကလေးထိန်းကျောင်းကြီး ဖွင့်ဦးမှာ” တဲ့...။ အဲဒီစကားလေးတစ်ခွန်းတည်းနဲ့ ဇ ရူးခဲ့ရတာ။ မြန်မာပြည် တန်တလျားရှိ မူကြိုအသစ်၊ အဟောင်း အကုန်စုံအောင် ရောက်ခဲ့ပြီး လှူတန်းခြင်းရဲ့ နောက်ကွယ်၌ ထာဝရကို တွေ့ရရန် မျှော်လင့်ချက်နဲ့။ ထင်ထားသလို ဖြစ်လာတဲ့အခါ ဆုံးရှုံးခြင်းရဲ့ ပရိဒေဝမီးဟာ သူ့ကို လောင်ကျွမ်းတော့တာပင်။ မူကြိုအသစ်ဖွင့်တယ် ကြားလိုက်၊ အပြေးသွားလိုက်၊ ထာဝရကို မတွေ့ရတော့ စိတ်ဓာတ်တွေ ချုံးချုံးကျလိုက်နှင့် သံသရာလည်နေတာ ဒီငါးနှစ်လုံး။

ဒီသံသရာထဲက ရုန်းထွက်မည် ကြံကာမှ ဟော လာမြန်ပြီ တစ်မျိုး။ တောင်ပေါ်ဒေသမှာ အခုမှ ဖွင့်တဲ့ မိဘမဲ့ကလေးဂေဟာ။ အလှူရှင်တွေ အလိုရှိသည်တဲ့....။

“ဟေ့ကောင် ...အဲဒီလောက် စဉ်းစားမနေနဲ့၊ လေယာဉ်နဲ့သွားရင် ရွတ်ဆိုရောက်တာကို၊ မင်းအချိန်ပေးနိုင်ရင် မြစ်ဆုံတွေဘာတွေ အလည်အပတ်ခရီးပေါ့”

“ငါက...”

“မလိုက်ချင်ဘူး မပြောနဲ့ ဇ၊ သားသားရဲ့ တစ်နှစ်ပြည့် ကင်ပွန်းတပ်လဲ အဲဒီဂေဟာမှာပဲ လုပ်မှာ၊ ရှင် ငြင်းရင် သွားမွေးနေပါ ဖျက်ဆီးသလိုဖြစ်သွားမှာ”

သက်ထားက ခြိမ်းခြောက်သည်။ ဟုတ်သားပဲ။ ဖိုးထိန်

နဲ့ သက်ထားရဲ့ အိမ်ထောင်သက်တမ်းက မနည်းမနော။ သားတောင် တစ်နှစ်ပြည့်တော့မည်။ ဇမ္ဗူသား အခုထိ အသည်းကွဲဝေဒနာတွေနဲ့ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးဖြစ်တုန်း။ ဖိုးထိန်ကတော့ ဇ၊အတွေးကို ရိပ်မိဟန်တူသည်။ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ...

“ကိုယ်တို့က မိသားစုနဲ့ သူက တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ငေါင်နေမှာစိုးရိမ်နေတာ၊ မပူပါနဲ့ ဇ၊ရာ၊ မင်းအဖော်ရအောင် သားကို ငါပေးထားပါ့မယ်၊ ငါနဲ့သက်ထားကတော့ ဒုတိယဟန်းနီးမွန်းပေါ့”

“ငါ”

“မငြင်းနဲ့ ဟေ့ကောင်”

“လုံ့လမယ်လို့ ပြောမလို့ပါ”

ရယ်သံတွေ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ခွင့်ပြုပါ ကောင်မလေးရယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်လဲ မင်းကို ရှာချင်လို့ပါ။ ပြန်ဆုံခွင့်က ငါ့လက်ထဲမှာလို့ အတ္တတွေနဲ့ မကြွေးကြော်ချင်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ... ပြန်ဆုံပါရစေ။ အချစ်တွေနဲ့ တောင်းဆိုတာပါ။ ဇဟာ တီးတိုးရေရွတ်ရင်း မျှော်လင့်ခြင်းတွေနဲ့ပဲ ဒီခရီးကို...။

အခန်း (၂၆)

“ဒီဂေဟာလေးမှာ ကလေးငယ်ပေါင်း သုံးရာကျော်ရှိပါတယ်၊ လူမျိုးကတော့ အစုံပဲရှင့်၊ လီဆူး၊ ဝလူမျိုးနဲ့၊ ကချင်။ ချင်း ကလေးငယ်တွေ အများဆုံးပေါ့၊ မြန်မာကလေးတွေလဲ ပါပါတယ်”

“ဪ ... ကလေးသုံးရာကျော်ဆိုတော့ ဘယ်နည်းပါ့မလဲနော်”

သက်ထားက ကရုဏာစွက်သော အသံလေးနှင့် ပြောသည်။ ဒီဂေဟာရဲ့ ထိန်းသိမ်းသူရုံးခန်းထဲ သူတို့ရောက်နေကြခြင်းပင်။ တိုင်းရင်းသူတစ်ဦးဖြစ်ဟန်တူတဲ့ တာဝန်ရှိသူက သူတို့အား တလေးတစ်နက် ရှင်းပြနေ၏။

“ကလေးတွေက ကျောင်းနေအရွယ်ကလဲ များနေတယ်လေ၊ ပြီးတော့ ရင်ခွင်ပိုက်ကလေးတွေလဲ ရှိတာဆိုတော့ ဝန်ထမ်းဦးရေတိုးပြီး ခန့်ထားရတာ၊ ကျွန်မတို့ဂေဟာက ပညာတော်တဲ့ ကလေးဆိုရင်လဲ တက္ကသိုလ်အထိ အရောက်ပို့ဖို့ စဉ်းစားထားပါ

တယ်၊ ပညာရေးဘက် အားနည်းတဲ့သူတွေကျတော့ လက်မှတ်ပညာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာတွေအထိ သင်ပေးသွားမှာပါ။ ဟိုး ဘက်မြေကွက်လပ်ကြီးက ဆောက်နေတဲ့ အဆောက်အအုံဟာ အထည်ချုပ်စက်ရုံကြီးပါ”

မှန်ပြတင်းကနေ တစ်ဆင့် လှမ်းမြင်နေရသော အဆောက် အဦးအား ဇေက လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒါကြီး ပြီးသွားရင် ချုပ်တတ်တဲ့သူတွေခေါ်၊ ဒီက ကလေးတွေကို သင်ပေးပြီး ဒီဂေဟာမှာမည်နဲ့ အဝတ်အစားတွေ ထုတ်လုပ်ပြီး ဈေးကွက်တင်ပို့မှာပါ”

“ဪ... ဒီဂေဟာ တည်ထောင်တဲ့သူက ရည်ရွယ် ချက် တော်တော်ကြီးတဲ့ပုံပဲနော်၊ သေချာစနစ်တကျ စီစဉ်ထား တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဂေဟာအုပ်နဲ့လဲ တွေ့ရမှာပါ၊ အခုလို လာလှူတဲ့အတွက် ဆရာမက အရမ်းကျေးဇူးတင်မှာ သေချာပါ တယ်”

“ဒီဂေဟာအုပ်ချုပ်သူကရော”

ဇေက ဝင်မေးသည်။ ဂုဏ်ပြုလိုစိတ်နဲ့ပါ။ မိဘရင်စွေ နဲ့ ဝေးကွာတဲ့ ကလေးငယ်တွေကို ခိုလှုံရာ ရင်ခွင်တစ်ခုအား ထိုးပေးတာ။ ဒါ ... ဂုဏ်ပြုစရာ မဟုတ်လား။

“ရှိပါတယ်၊ ဟို စက်ရုံဆောက်တဲ့ဘက်မှာ ကြီးကြပ် နေရတာကြောင့် ချက်ချင်း မလာနိုင်တာပါ၊ ကျွန်မတို့ ဆရာမက

ဟိုးမှာ...”

လက်ညှိုးထိုးညွှန်ပြရာဆီ အကြည့်က ရောက်သွားတာ ဘာရယ် မဟုတ်။ ပထမဆုံး မြင်ကွင်းထဲ ဝင်လာတာက တင်ပါး ကျော်အထိ ဖားဖားဝေနေတဲ့ အညိုရောင်ဆံနွယ်ရှည်တွေ။ ကုတ် အင်္ကျီအဖြူရဲ့ အိတ်ထဲ လက်တစ်ဖက်လျှိုထည့်သည်။ အောက်က ရိုးရာလုံချည်အနက်ပေါ် အနီဖောက်နှင့် လက်တစ်ဖက်က အဆောက်အဦး တစ်ဝိုက် ဝေဝဲကာ ညွှန်ကြားပြသနေဟန်။

“ဟ ... ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာပဲ”

ဖိုးထိန်ရေရွတ်သံက တအံ့တဩ။ ဇေလဲ အံ့သြမိသည်။ ဆရာမဆိုတာနဲ့ အုပ်ချုပ်သူဟာ အသက်လေးဆယ်ကျော်။ ဝတ်တံ တုတ်။ မျက်မှန်တွေဘာတွေနဲ့လို့ တွေးထားတာ။ အခုတော့ တွေး ထားတာနဲ့ တခြားစီ။ ထိုအခိုက်မှာပင် အမျိုးသမီးက ကျောခိုင်း နေရာမှ ဘေးတစ်စောင်း လှည့်ရပ်သည်။ ဝဲခန့် ကျလာတဲ့ ဆံနွယ် ရှည်တွေကို ဘေးတစ်ဖက်သို့ ဆွဲယူသိမ်းချလိုက်စဉ် ရှင်းလင်းစွာ ဘေးတစ်စောင်း မြင်ရတဲ့ မျက်နှာဟာ ...

ဇေ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ မြည်ဟီးသွား၏။ သွယ်ပျော့တဲ့ မျက် ခုံးတန်း၊ ရွှန်းကော့နေတဲ့ နှာတံနဲ့ တစ်သက်မမေ့စရာ နီမြန်းတဲ့ နှုတ်ခမ်းပါး။

“အထာ”

ရေရွတ်ရင်း ခြေလှမ်းကျဲတွေက တလွှားလွှားနဲ့ ထာဝရ နီရာဆီ။ ဇေ နောက်ပါး၌ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဂရုမစိုက်စွာ ...။

“ရှင် လူမှားနေပြီ၊ ကျွန်မ အထာမဟုတ်ဘူးရှင်”

အေးစက်တဲ့ စကား၊ စိမ်းကားတဲ့ အကြည့်။ တကယ်
မရင်းနှီးဖူးခဲ့တဲ့ သူစိမ်းတစ်ယောက်လို့။

“ဟေ့ကောင် ... စွတ် သောက်မနေပါနဲ့”

“ဒါ ... အရက်မဟုတ်ဘူး၊ ခေါင်ရည်ကွ၊ ငါ မမူး
သေးဘူး၊ ဖိုးထိန်၊ မနက်က တွေ့ခဲ့တာ အထာမဟုတ်လား၊ အထာ
ပါကွနော်၊ အဲဒါ ငါ့အထာပါ”

ဖိုးထိန်က မျက်လုံးတွေရော မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲနေ
တဲ့ အား ငေးနေမိသည်။ သက်ပြင်းတွေလဲ ချရတာ အခါခါ။
ဇလဲသိပါသည်။ ဆံပင်တွေ ရှည်လာတာကလွဲရင် အဲဒီ ထာဝရ
အထာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကာယကံရှင်က မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ပတ်ဝန်း
ကျင်က ပြောတော့လဲ အထာမဟုတ်။ နန်းငယ်ငယ်တဲ့...။

“ဖိုးထိန် ... ငါမေးတာ ဖြေဦး”

“ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က ငြင်းနေတာကို”

“ဟ ... ငြင်းပေမယ့် ငါ မှတ်မိတယ်၊ ငါ အရူးမဟုတ်
ဘူး၊ သူက အထာအစစ်ကွ”

ဧဟာ ပြောရင်းမျက်ဝန်းထဲ မျက်ရည်ကြည်တွေ အိုင်ဖွဲ့
လာသည်။ ယုံကြည်မှုတစ်ခုနှင့် ဧငြင်းနေရပေမယ့် အထာသူစိမ်း
ဆန်မှုတွေက လက်တွေ့။ ခေါင်ရည်ကို ကမူးရှူးထိုးမော့ချသည်။
ရင်တစ်လျှောက် ပူပြင်းသွားတာ အမှန်။ ဒါပေမယ့် နှလုံးသားရဲ့
အပူမီးကို လိုက်မမီ။

“ဟင့်အင်း ဇေယျ၊ အထာတို့ ခွဲကြရတာ ခဏလေးပါ၊
အထာ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ အထာကို စောင့်နေပါ၊ အထာဝက်ဝံလေး
ကို စောင့်ရှောက်ထားပေးပါ”

ဟု ဆိုခဲ့သော သူမမျက်ဝန်းထဲက အချစ်ရဲ့ အရိပ်တွေ။
အခု ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ရှာမတွေ့တော့။

“အထာက မင်းကို စိတ်နှာသွားတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဖိုးထိန်က တွေးဆစွာ ဝင်ပြောသည်။

“သက်ထားနဲ့ မင်းရဲ့အကြောင်းကို မသိသေးတာလဲ ဖြစ်
နိုင်တယ်”

ဧက ယနေ့ ဒီအချိန်အထိ မချွတ်ဖူးသော လက်သန်း
က လက်စွပ်လေးကို မြတ်နိုးစွာ ငုံ့ကြည့်သည်။ ဧထံ၌ အထာ
ထားခဲ့သော အရာတိုင်းဟာ အရင်ကအတိုင်း။ အထာလက်စွပ်
လေးကို သူနှုတ်ခမ်းဖျားနှင့် ထိကပ်ထားရင်းက ...

“အထာ နားလည်အောင် ငါ ရှင်းပြမယ်ဆိုရင်ရော”

“မနက်ဖြန်မနက်မှ ရှင်းတော့ မင်းသားရေ၊ ညကြီး မိုးချုပ် ဂေဟာလဲ ပိတ်သွားပြီ ဥစ္စာ၊ ဒီည ဟိုဘက်လမ်းထဲမှာ ပွဲဈေးရှိသတဲ့၊ သက်ထားတို့ သားအမိ လျှောက်မလို့၊ လိုက်ခဲ့ကြ၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ပေါ့”

“အောင်မယ် ... မင်းမိန်းမရဲ့ စုံစမ်းရေးက တယ် ကောင်းပါလား၊ ဒီနေ့ရောက်တယ်၊ ဒီနေ့ပဲ ပွဲဈေးတွေဘာတွေ သိပြီးပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ထင်တော့ထင်သား၊ ငါ့နားထဲ ဆိုင်းသံပုံ သံတွေ ကြားနေပါတယ်လို့”

“ဟေ့၊ နောက်ပိုင်း ဖိုးထိန်တို့ အပြန်အလှန်ပြောနေသံတွေ ကို မကြားတော့။ တစ်ခါက သွားခဲ့ဖူးသော ပွဲဈေးကို လွမ်းစိတ်နဲ့ သတိရလာသည်။

“အထာက ပွဲဈေးလျှောက်တာ ဝါသနာကိုပါတာ”

“ဟေ့ နားကပ်ပြောလိုက်သလို။ ထိုစကားသံလေးက ဖအာရုံကို နိုးကြားစေသည်။ ဆတ်ခနဲ ထရပ်တော့ ဖိုးထိန်က အလန့်တကြား။

“ဒါ ... ဘယ်လဲ ဇ”

“ပွဲဈေးလျှောက်မလို့”

သူလေသံ၌ မျှော်လင့်ခြင်းတွေကြောင့် ခပ်မြူးမြူးလေး ဖြစ်လို့။

“သက်ထားတို့နဲ့ အတူတူ သွားမယ်လေ”

“ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သွားကြတော့”

ဧပြောပြီး အခန်းထဲက အရင်ထွက်သည်။ ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်စလုံး လျှိုသွင်းထားတာမို့ အကာအကွယ်မဲ့ ရင်ခွင်ထဲက ရင်ခုန်သံဟာ နတ်ဒိုးတီးတဲ့အလား။ သူ မျှော်လင့် သလို ဖြစ်လာခဲ့ပါလျှင် ...။

“ဇ ... အပေါ်အင်္ကျီထပ်ဝတ်သွားဦး၊ အပြင်မှာ အရမ်း အေးတာ”

“ဟေ့ လက်တစ်ချက်ပဲ ထောင်ပြခဲ့သည်။ ရတယ်ဆိုတဲ့ သဘော။ မင်း မသိပါဘူး ဖိုးထိန်။ ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး အချစ်ကြောင့် နွေးနေတာကိုလေ။

အခန်း (၂၇)

အထာက အိပ်မက်ထဲ လမ်းလျှောက်နေသလို။ စိတ်နဲ့ လူက မကပ်။ မျက်စိရှေ့ လူတွေ ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ်သွားနေတာ၊ ရောင်စုံမီးချောင်းကြီးတွေပါတဲ့ ရဟတ်အကြီးမားတွေ လည်ပတ်နေတာ၊ နှာခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာတဲ့ ဆီကြော်နဲ့တွေ။ အို ... ဒါတွေ မခံစားနိုင်ပါဘူး။ လူတွေတိုးတဲ့ အတိုင်းသာ ထာဝရ ရွှေလျားနေရတာပါ။ လက်ထဲမှာလဲ ရေနဲ့ထုပ်တွေ၊ ထမင်းထုပ်တွေ၊ မျက်စိထဲတွေ့မြင်ကရာ လျှောက်ဝယ်တာ။ ဘယ်သူကျွေးရန် အတွက်လဲ။ ထာဝရကိုယ်တိုင်ပင် မသိ။

တစ်ခါက အတူပျော်ခဲ့ဖူးသော ပွဲဈေးလေးအား သတိရလာသည်။ အထုပ်အပိုးမှန်သမျှ သူက ဒိုင်ခံကိုင်ခဲ့တာ။ ဇလက်မောင်းကို အထာက မှီတွယ်ရင်း လျှောက်ခဲ့ရတဲ့ ပွဲဈေးလေး။

အထာတစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ဘယ်တော့မှ မေ့မရနိုင်တဲ့ နေ့လေ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဇဟာ အထာအတွက် အစစအရာရာ

လိုက်လျောမည့် ချင်ခြင်းအရိပ်အယောင်တွေနဲ့။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ အထာက စွန့်ပစ်ခံရသူ။ ကိုယ့်အပြစ်က ရှက်စရာတော့ အကောင်းသား။ အမှန်းခံရပါလျက်နဲ့ မနာနိုင်။ စွန့်ပစ်ခံရတာ သိသိကြီးနဲ့ အားမလျော့ချင်တဲ့ ဘဝ။

တစ်နေရာရောက်တော့ အထာခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားသည်။ I Love You လို့အော်တတ်တဲ့ ဝက်ဝံရုပ်လေးတွေ။

“ဝယ်မလို့လား အစ်မ၊ ယူလေ၊ တစ်ခုမှ နှစ်ထောင့် ငါးရာတည်းပါ၊ ဓာတ်ခဲဖိုးပါ အပါနော်၊ သူက ထိုတာနဲ့ I Love You လို့ မြည်တယ် အစ်မရဲ့၊ လက်ဆောင်ပဲပေးပေး၊ အိမ်မှာပဲထားထား လှတယ်၊ တန်တယ် အစ်မရယ်”

ရောင်းသူက သူ့အရုပ်ကို ရွန်းရွန်းဝေအောင် ညှန်းနေသည်။ အထာ ဝေဒနာတွေ ထပ်မခံစားချင်တော့။ ဒါပေမယ့် အရုပ်လေးကိုလဲ သတိရစိတ်နဲ့ ပိုက်ထားချင်မိသည်။ ခံစားချက်တွေ ဒွိဟ ဖြစ်နေဆဲမှာ...

သင်းပျံ့သော ရနံ့တစ်မျိုးနဲ့ အရိပ်တစ်ရိပ် အထာအနားမှာ နီးကပ်စွာ ရောက်လို့လာ၏။

“သူ ဝယ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ သူ့မှာရှိပြီးသား”

ဟင် ... ဒီအသံ။ အထာအတွက် ရင်းနှီးနေကျအသံ။ အထာ မျှော်လင့်ခဲ့ရတဲ့ အသံ။ ဖျတ်ခနဲ မော့အကြည့်မှာ အထာ ရင်ခုန်သံတွေဟာ ချည်စွာ မြည်ဟီးသွားသည်။ အပြုံးရိပ်ထင်နေတဲ့

ဧမ္မက်ဝန်းထဲမှာ အထာနှလုံးသားတွေ ကပ်ငြိသွားပြီထင်ရဲ့။ ဧ၊က အထာလက်ထဲမှာ အထုပ်တွေ လွှဲပြောင်းယူရင်း-

“ဒီလောက်အများကြီး ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ် စားနိုင်မှာလဲ အထာရဲ့၊ ခြောက် ... ဖိုးထိန်တို့ လင်မယားအတွက်ပါ ဝယ်လာတာ လား၊ ကောင်းပါတယ်၊ လာ ... လာ၊ သွားကြရအောင်၊ ကိုယ် မင်းကို အကြွေးဆပ်စရာ ရှိသေးတယ်”

ဧ၊က အရင်ကအတိုင်း။ တဖွတ်တိုးပင်။ အထာလက်ကို ဆွဲခေါ်သွားတာများ ပိုင်စိုးပိုင်နိုင်။ အထာကရော ရုန်းကန်နိုင်တဲ့ အင်အားမရှိ။ ဧ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင်။ ရင်ခုန်သံဟာ သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို စီးနင်းထားတာများ အသိစိတ် မှဲတဲ့အထိပင်။

လူတွေက ရှမ်းသွားပြီ။ ပွဲဈေးတန်းရဲ့ အနံ့အသက်တွေ ကင်းဝေးသွားပြီ။ လတ်ဆတ်သော လေနှုတ်အေးက အထာတို့နှစ် ယောက်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်သွား၏။

ဧ၊က အထာပန်းနှစ်ဖက်ကို ညာဘက် ဆွဲရာညှိသည်။ လရိပ်ပါးပါးကျနေသော ဧမ္မက်မှာဟာ ဟိုးအရင်တုန်းကလိုပဲ။ ချစ်ရိပ်တွေ ဖြန့်ခင်းထားတာ တွေ့ရ၏။

“မင်း ဘာလို့ ကိုယ့်ကို လိမ်ရတာလဲ”

“ဘယ်မှာ လိမ်လို့လဲ”

အထာက ပက်ခနဲ ပြန်ပြောသည်။ ရန်တွေ့ရန် ချွန်တက်

နေသော နှုတ်ခမ်းပါးတွေက မချင့်မရဲဖြစ်ရတဲ့သူက ဧပင်။

“အထာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဘာလို့ပြောလဲ”

“ရှင် အထာက ဒီလိုပုံစံလား”

အထာက ဆံပင်တွေကို ထုခနဲ ယမ်းပြသည်။ ပြုံးစစနဲ့

မေးပုံက သူ့အား စိန်ခေါ်သည့်နှယ်။

“ရတယ် ... ကိုယ့်အထာ ဟုတ် မဟုတ် စမ်းသပ်စရာ နည်းရှိတယ်”

“ဘယ်နည်းလဲ”

မျက်ခုံးတစ်ဖက် ပင့်လိုက်၊ မေးဖျားလေး ဆတ်လိုက်နဲ့ ပြန်မေးနေပုံကို ဧ၊က စေ့စေ့စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှခါးလေးကို သိမ်းဖက်တော့ ရင်ဘတ်ချင်းက နီးကပ်စွာ။

“အို ... လွတ် ... လွတ်စမ်း ... ဧ ရှင်နော် ဒါ ဘာညစ်ပတ်တာလဲ၊ စကားနဲ့နိုင်အောင် ပြော၊ အဲဒီလို လူကိုအနိုင် မကျင့်နဲ့၊ လွတ်ပါဆို”

ဧ ရင်ခွင်ထဲမှာ တွန့်လိမ်စွာ ရုန်းကန်နေသော ထာဝရ ဧ၊က သူမမေးဖျားလေးကို အသာအယာပဲ ဆွဲယူသည်။ ပင့်မော့ လာတဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ချစ်ခြင်းရဲ့ အငွေ့အသက်တွေ ဧ တွေ့နေရ၏။

“ကိုယ့်နည်းကို စမ်းသပ်မလို့လေ၊ ကိုယ် မင်းနှုတ်ခမ်း လေးကို နမ်းကြည့်မယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့အထာ ဟုတ် မဟုတ်ပေါ့”

ပြောရင်း ငုံ့မိုးလာတဲ့ သူမျက်နှာ၊ အထာက ဖျတ်ခနဲ ရှောင်တိမ်းရင်း ရယ်ချက်လျက် ရုပ်ကလေးနဲ့...။

“မစမ်းသပ်နဲ့တော့ ... အမှန်ဝန်ခံမယ်၊ ဒီက ထာဝရ အစစ်”

“အထာရယ်”

တင်းခနဲနေအောင် ပွေ့ဖက်သော ဇ ရင်ခွင်ထဲ ပြိုဆင်း သွားရသည်။ သူ့က ထာဝရ ဆံပင်ရှည်တွေကြား မျက်နှာကိုအပ် ရင်း

“ကိုယ့်ကို ဘာလို့ ညာခဲ့တာလဲဟင်”

“ရှင်သာ သားမယားကြီး ငုတ်တုတ်နဲ့”

မဟုတ်မှန်း သိသည်။ ကိုဖိုးထိန်နဲ့ သက်ထားတို့၏ ပတ် သက်မှုအား ထာဝရ ဂေဟာရဲ့ တာဝန်ခံက ပြောထားပြီးသား။ ဒါပေမယ့် ဇကို နှိပ်စက်ချင်သေးသည်။ အထာ ခံစားရတာတွေ ကို သိအောင်လို့လေ။

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ ကိုယ်နဲ့မဟုတ်ဘူး၊ ဖိုးထိန်နဲ့ သက် ထားက လက်ထပ်ထားတာ ကြာပြီ”

“ရှင် လက်မထပ်ဖြစ်ဘူးပေါ့”

“အာ ... အဲဒါက”

ထာဝရကို ဖက်ထားတဲ့လက်တွေ ပြေလျော့သွားသည်။ မျက်နှာရဲရဲနှင့် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ပွတ်သပ်နေပုံက အမှားဝန်ခံရဲ

တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်နယ်။

“ပြောလေ ... ရှင် ပြောသမျှ ယုံပေးဖို့ အသင့်ပဲ”

“ကိုယ့်ကို အထာ စိတ်နာသွားအောင်၊ ကိုယ့်ဆီ မလာ တော့အောင်လို့၊ ကိုယ့်ကို မေ့သွားအောင်လို့”

“ရှင်ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်တယ် သိလား”

“အထာ ... တော်ပြီကွာ၊ ကိုယ့်ကို မကစားနဲ့တော့၊ ကိုယ် မင်းနဲ့မတွေ့တဲ့ ဒီငါးနှစ်မှာ ဘယ်လောက်တောင် ရူးခဲ့ရ တယ်ထင်သလဲ၊ မူကြိုကျောင်းတွေတိုင်း မင်းကို ဝင်ရှာခဲ့ရတာ၊ ဒီရောက်လို့ တွေတော့ ကိုယ် အရမ်းပျော်သွားခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် မင်း ငြင်းလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ...”

“ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပြီလား၊ မျှော်လင့်နေတဲ့အချိန်မှာ ကြားခွင့်မရတဲ့ အဖြစ်ကိုလေ”

အထာက မျက်စောင်းတဝင့်ဝင့်နဲ့ ပြောတော့ ဇက ရယ်သည်။ သွားရှည်တန်းတွေ ပေါ်လာတဲ့အထိ ရယ်နေတဲ့ ဇ ကို ငေးရင်း အထာရင်ထဲမှ သေချာသောအဖြေက ရှိခဲ့ပြီ။

“အိုကေ ... ကိုယ် အခု အထာအပေါ် တင်နေတဲ့ အကြွေးတွေ ဆပ်မယ်”

ဇက လက်သန်း၌ ဝတ်ထားသော လက်စွပ်လေးကို ချွတ်ပြီး အထာလက်သူကြွယ်၌ စွပ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ အထာအား ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖက်ထား

လျက်က

“သိပ်ချစ်တာပဲ အထာရယ်၊ ဟိုးအရင်ကတည်းက ပြောချင်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့်”

“အကြွေးတွေ မဆပ်ရသေးလို့ ဆိုပါတော့”

ထာဝရရဲ့ ကော့ညွတ်စွာ ပြုံးနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးတွေဆီ
 ၈ အကြည့်တွေက တပ်မက်စွာ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ...

“အင်း... အခုတော့ သိပ်ချစ်ရတဲ့ အကြောင်းတွေကို အတိုးရော အရင်းပါ ကိုယ် ဆပ်တော့မလို့”

နီရဲပူနွေးတဲ့ နှုတ်ခမ်းလွှာနှစ်စုံ ပေါင်းစည်းမိသွားသည်။
 အတင်းအကျပ် ပွေ့ဖက်ထားခြင်းကြောင့် ရုန်းမရတော့။ အချစ်ရှိ
 သောနေရာ၌သာ အချစ်က ပျော်တတ်သည် ဟူသော ဆိုရိုးစကား
 မှန်ကန်ပါက

ဘယ်လောက်ကောင်းစား မမုန်းနိုင် မမေ့နိုင်သော ခံစားချက်
 တို့က အသစ်ဖြစ်ကာ ပန်းနုရောင် လွင်ပြင်ထဲမှာ အနမ်းတို့နှင့်
 ရင်ဖွင့်ရင်းက ...။

နှလုံးစိတ်ကလေးငြိမ်းချမ်းပါစေ။

ဆုတောင်း